

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

My sweetest torment.
My dearest obsession.

DEFIANT QUEEN

a bratva academy romance

JAGGER COLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DEFIANT QUEEN

KARANLIK BİR BRATVA AKADEMİ ROMANTİZMİ

JAGGER COLE

Defiant Queen
Jagger Cole © 2022

Tüm hakları
saklıdır.

Kapak Plan 9 Kitap Tasarım tarafından
Düzenleme: MJ Edits | Düzeltme: Jessie Stafford, Teshia Elborne

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylarla benzerlikler veya yaşayan ya da ölmüş kişiler, olaylar ya da kuruluşlar sadece tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz çoğaltılması, iletilmesi veya dağıtılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Meydan Okuyan
Kraliçe Çalma Listesi
Özel Bir Hediye
Tetikleyici Uyarı

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Sonsöz

Vahşi Varis Önizlemesi

Bratva'nın Borcunu Ödemek Jagger

Cole'un da Önizlemesi

Yazar Hakkında

DEFIANT QUEEN

"Yazık o aşka, o kadar nazik ki,
Kanıtlar bu kadar zalim ve kaba olmalı."

-William Shakespeare

OYUN LİSTESİ

Don't Hurt Yourself - Beyoncé, Jack White
Magnolia Blues - Adia Victoria
Make It Easy - Sylvan Esso
Fountain Of Youth - Local Natives
Lover, You Should've Come Over - Jeff Buckley
Disparate Youth - Santigold
Solen Love - Josiah and the Bonneville
First Day of My Life - Bright Eyes
Love Will Tear Us Apart - Joy Division
I'll Believe in Anything - Wolf Parade
Time Stands - Nathaniel Ratliff
Looking for You - Flo Morrissey
Wintersong - Blake Mills
Be Sweet - Japon Kahvaltısı
The Limits - BLOW
Baby Hallelujah - Konradsen
Civilian - Wye Oak
Love Brand New - Bob Moses
Never Is a Promise - Fiona Apple
Seven Nation Army - The White Stripes

Noktürnler, Op. 9: No. 1 Si Bemol Minör - Frédéric Chopin

Too Late Now - Islak Bacak

Bassically - Tie Shi

Shiver And Shake - Ryan

Adams Song for Zula -

Phosphorescent

Of Angels and Angles - The Decemberists

Chasing Cars - Snow Patrol

Bu ve diğer kitap çalma listelerini bulmak için Spotify'da

"Jagger Cole" araması yapın!

ÖZEL BİR HEDİYE

Jagger Cole hayranlarına özel haber bülteni, yeni çıkan kitaplardan, çekilişlerden ve daha fazlasından haberdar olacağınız ilk yer! Kaydolun

Bay Büyük'ün ücretsiz bir kopyasını almak için bugün - başka hiçbir yerde bulunmayan ekstra sıcak bir milyarder romantizmi!

TETİKLEYİCİ UYARI

Bu kitap geçmiş travma ve istismarın grafik tasvirlerini içermektedir. Bu sahneler daha canlı, derinlemesine bir hikaye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. Lütfen bunu göz önünde bulundurarak okuyunuz.

Meydan Okuyan Kraliçe, Vahşi Mirasçılar serisinin **iki bölümden** oluşan **düetinin 2. kitabıdır**. **Kırık Tanrı'yı** okumadan önce bu kitabı okumamalısınız.

BURASI ÖLDÜĞÜM YER.

Oxford Hills'ten iki bin mil uzakta -tek güvenlik ağımdan ve yeni garip hayatımın tek bağından- yüksek taş duvarın içine yerleştirilmiş ahşap kapının önünde duruyorum. Sarmaşıklar çatlakları ve tuğlaları kaplıyor. Eski ferforje fenerler kapının iki yanını süslüyor; birinde titreyen alevlerin yerini örümcek ağları, diğerinde ise bir kuş yuvası almış.

Burayı biliyorum. Dünyadaki hiçbir hafıza kaybı Krasnova Bahçesi'ni hafızamdan silemez.

Odessa akşamın geç saatlerinde karanlık ve sessizdir. Bu sokaktaki ve çevresindeki duvarlarla çevrili malikaneler - bir zamanlar benim de yaşadığım dahil - yüksek, bakımlı çitlerin ve geniş Akdeniz tarzı bahçelerin dinginliği içinde loş ve gizlidir. Ayrıca görünmeyen güvenlik sistemleri ve silahlı muhafızlar tarafından karanlığa karşı güçlendirilmişlerdir.

Ama burada, Krasnova Bahçesi'nin girişinin yanından geçen küçük ara sokakta, elimi uzattığımda yalnızım

Avucumu ağır, yıpranmış ahşap kapıya bastırmak için.

Üzerinde hâlâ üç kurşun deliği var. Ve nedense, elimi ona dokundurmak, bir uçuşumun kenarına doğru eğildiğinizde hissedeceğiniz türden bir duyguya benziyor. Bir tepeden aşağıya doğru inen bir bisikletin gidonunu bıraktığınızda rüzgârın ve ölümün ıslığının kulaklarınızdan geçtiğini hissedersiniz.

"Belediyenin anahtarı bende, eğer içeri girmek isterseniz." Tamamen yalnız değilim.

Dönüyorum ve birkaç metre arkamda arabanın yanında duran Dedektif Bagan'a başımı sallıyorum.

"Yaparım. Teşekkür ederim."

Başını sallıyor ama kaşları çatılıyor.

"Bayan Belsky, bunu yapmak zorundaymışsınız gibi hissetmeyin. Bu işi, geçmiş travmalarla yüzleşmenin, sadece o travmanın yaşandığı sahneyi tekrar ziyaret ederek bile olsa, çok zor olduğunu bilecek kadar uzun süredir yapıyorum."

"İyi olacağım, Dedektif."

Bana merakla bakıyor. Bu, bir saat önce karakol ofisine girdiğimde yüzünde oluşan düpedüz şoktan biraz farklı.

OHA ne kadar güçlendirilmiş ve korunuyor olsa da, güvenlik öncelikle insanları kampüsten uzak tutmak için var. Dünyanın en önemli ve en zengin insanların bazılarının oğulları ve kızları burada yaşadığı için, korumalar

Daha çok onaylanmamış misafirlerin, paparazzilerin ve bu tür şeylerin araziye girmesini engellemekle ilgileniyor.

Öğrencilerin öylece gitmemeleri gerektiği açık. Ama şoförlü bir arabanın hazır olması için önceden haber verdiğinizde ve yüzünüzde "beni deneyin" ifadesiyle kapıdan içeri doğru yürüdüğünüzde? Yani ne yapacaklardı, beni zapt mı edeceklerdi? Silah zoruyla mı tutacaklardı? Tek bildikleri, OHA'ya katılan öğrencilerin kalibresi göz önüne alındığında, Norveç'in gelecekteki kraliçesi ya da başka bir şey olabilirdim.

Oxford Hills'ten -ve Konstantin'den- kaçmam gerektiğini anladığımda, ilk başta sadece kaçmak için kör bir öfke duydum. Sonra, nedense, tam olarak nereye gitmem gerektiğini biliyordum.

Semyon Belsky'nin kızı olmanın tek iyi yanı ne? Sizi özel bir havaalanına getirmesi için şoförlü bir araba çağırmanıza, Manchester'dan Odessa'ya özel bir jetle gitmenize olanak tanıyan türden bir paraya erişiminizin olması.

Bu kör atılımı yapmanın bana neye mal olduğu hakkında hiçbir fikrim yok... bir şey. Ama birkaç hafta önce Oscar de la Renta'dan ani bir kararla aldığım elbiseyi cep harçlığı gibi göstereceğinden eminim.

Yine de kaçmak tek seçeneğimdi. O korkunç görüntüyü gördüğüm andan beri kendimi uyuşmuş ve üşümüş hissediyordum - içime girmesine izin verdiğim şeytanın lanetleyici kanıtı.

Kalbime ve bacaklarımın arasına girmesine izin verdiğim aynı adam ve beni dört ay boyunca karanlıktan çeken adam

beni ılık ılıa o karanlığa iten adamın ta kendisi.

OHA'dan katıımdan beri küçük antamda duran telefondaki fotoğrafa bir kez baktım - jette, yolun yarısında. Ancak içimi kaplayan panik ve dehşet, saf öfke ve tiksintiyle patlamadan önce onu çantamın derinliklerine geri itmeme neden oldu.

Bekaretimi bana kurşun sikan adama verdim.

Neredeyse kalbimi durduracak olan adama kalbimi verdim.

Kampüsten ayrıldıımdan beri boazım parçalanana kadar baırmak mı, vücudum pes edene kadar kusmak mı yoksa cierlerim durana kadar komak mı istediğimi anlamaya çalışıyorum.

Belki de  birden.

Bekleyen arabaya binene kadar nereye gideceimi bilmiyordum. Ama neden burası, neresi olursa olsun? Neden Krasnova Bahçesi? Neden hayatımın dağılmış anılar ve alınmış yıllardan oluşan binlerce parçaya blnd yeri?

Ben de bunu çözmeyi umuyorum.

Ama bundan sonra plan suya düşecek. Tek bildiğim, Konstantin'le arama mesafe koymam gerektiği. Bana batırdıı bklm penelerden uzaklamalıyım, o uzaklamadan önce...

Yutkunuyorum.

Beni tekrar öldürmeye çalışmadan

nce. Dedektif Bagan yavaşça baını

sallar.

"Yani oraya girme konusunda emin misin?" "Evet, eminim."

Dudaklarından hava üflüyor ve gözlerinin bir dakika boyunca benimkileri tutmasına izin veriyor. Kırklı yaşlarında, yakışıklı, yapılı bir adam, kesilmiş keçi sakalı ve keskin bir takım elbisesi var - neredeyse bir polis dedektifinden çok James Bond aktörüne benziyor.

Ve gece saat onda ofisine girerek onu gafil avladığımdan beri inanılmaz derecede yardımsever ve anlayışlı davranmaktan başka bir şey yapmadı.

"Da, tamam," diye kazanan bir sırtıyla gülümsüyor. "Belki bir şeyleri sarsar, değil mi? Ama Bayan Belsky-"

"Mara gerçekten iyi."

Gülümsüyor.

"Pekala, Mara, Eğer Bu çok Çok fazla, veya sen başla için bunalmış hissediyorsan, gidiyoruz. Tamam mı?"

"Tamam."

Yanımdan geçerken gülümsüyor ve ceketinin cebinden bir anahtar çıkarıyor. Krasnova Bahçesi, şehrin bu bölgesindeki duvarlarla çevrili küçük bahçelerin çoğu gibi, sadece yerel, varlıklı sakinler içindir. Bu yüzden kilitli. Ama Bagan'da hepsini açan bir polis anahtarı var.

"Bu benim için inanılmaz. Bu güzel, özel park tam burada. Ve bir tanesi bile kullanmıyor."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"Neden, burada bir kız ve korumaları vuruldu diye mi?"

Benim kara mizahım karşısında yarı gülümsüyor, yarı yüzünü buruşturuyor.

"Hayır, o değil. Aileniz taşındıktan sonra tüm bu bölge daha da zenginleşti ve duvarlarla çevrildi. Daha fazla güvenlik detayı, daha fazla VIP sakini, daha yüksek duvarlar..." diye omuz silkiyor. "Aslında eski evinizde çok ünlü bir Polonyalı aktris yaşıyor. İstersen dönüş yolunda seni oradan geçirebilirim. Havuz alanı için helikopterle getirttiği Kıbrıs ağaçlarını görmelisin."

Rahmetli babamın evini tekrar görmektense yakıp kül etmeyi tercih ettiğimi nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Ama Dedektif Bagan'ın ağır ahşap kapıyı paslanmış, kullanılmayan menteşeler üzerinde iterek açması beni kurtardı.

"Daha önce ofiste soracaktım. Eski telefonunuzu açabildiniz mi?"

Titriyorum.

"Evet, öyleydim," diyorum

soğuk bir şekilde. "Oh?

Yardımcı olacak bir şey var

mı?" Nasıl baktığınıza bağlı.

"Çok fazla araştırmadım." Boğazımı temizliyorum. "Bazen geçmişe bakmak zor oluyor."

"Elbette, elbette. Tamamen anlıyorum. Verilerin bir kopyasını almamız mümkün olabilir mi sizce? Bunun bazı soğuk ipuçlarına biraz sıcaklık getirebileceğini

düşünüyorum."

Başımı salladım. "Bu iyi olur."

Kapının içinde bekleyen karanlık bahçeyi işaret ederken gülümsüyor. Ama tam o sırada telefonum -şimdiki telefonum- çalıyor. Çıkartıyorum ve kalbim sıkışıyor.

Kampüsten ayrılmamdan Manchester'a giden arabaya, Odessa'ya giden jete, birkaç saat uyumak için sahte bir isimle giriş yaptığım otele ve karakola girdiğim ana kadar neredeyse tam yirmi dört saattir Lizbet'in telefonlarına cevap vermeyi erteliyorum. "İyiym" ya da "Sadece düşünmem gerekiyordu" gibi birkaç cevap yazdım. Ama bu noktada ona neler olduğunu söylememek çok acımasızca.

Dedektif Bagan'a bakıyorum.

"Özür dilerim, sakıncası var mı-"

"Elbette," diye gülümsüyor. Ama kaşları bir an için çatılır.

"Bayan Belsky, bir dakika, aslında?"

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Anladığım kadarıyla buraya seyahatiniz planlı bir seyahat değildi?" Dudağımı ısırıyorum. "Seni ne-"

"Ben profesyonel bir dedektifim, Mara," diye alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Ve sen bütün akşam telefonuna bakıp sonra susturdun. Bak, bu benim işim değil. Ama sen, bir bakıma, benim işimsin. En azından senin davan. Bu bilginin bilinmesini istediğinizden emin olana kadar nerede olduğunuzu kimseye söylememenizi önerebilir miyim?"

Elinde silahıyla kanlar içindeki bedenimin arkasına çömelmiş, hırlayan genç Konstantin'in görüntüsü düşüncelerime daldığında ürperiyorum.

"Dikkatli olacağım. Teşekkür ederim."

Ben dönüp telefona cevap vermek için kaldırıma doğru ilerlerken başıyla onaylıyor.

"Lizbet-"

"Siktir git!" Hıçkıra hıçkıra telefona bağıyor. "Siktir git! Siktir git!"

"Lizbet, özür dilerim-"

"Öylece gidemezsin, Mara!!" Ağlıyor, kalbimi burkan gözyaşlarını geri çekiyor.

"Senin için ne kadar korktuğum hakkında bir fikrin var mı? Kaçırılmandan, kriz geçirmenden ya da-"

"Bir bölüm mü?" Gözlerim kısıldı. "Ne yani, deli ve unutkan kız kardeşinin bunak bir an geçirdiğini ve kampüsün dışına çıktığını mı düşündün?"

"Evet!" Geri çekiliyor. "Evet, siktir git, evet. Lanet olsun, Mara! Beni öylece bırakamazsın!"

Sesindeki acı ve dehşet beni öldürüyor. Dedektif Bagan'ın Maserati'sinin yan tarafına yaslanırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Haklısın ve ben de öylece kaçıp gittiğim için çok üzgünüm-"

"Bir pislik gibi," diye mırıldanıyor,
oflayarak. Gülümsüyorum.

"Tam bir pislik." Ağır ağır iç çektim. "Beni affedebilir misin? Ben sadece..."

Tamamen bağlandığım adamın dört yıl önce beni öldürmeye çalışırken çekilmiş bir fotoğrafını gördüm.

"Parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum Lizbet. Doğrusal bir hafızaya sahip olmamanın ne kadar sarsıcı olduğunu tarif etmek zor. İçimde bir şeyler koptu ve bazı parçaları ait oldukları yere geri koymaya çalışmak için ani bir dürtü duydum. Sana söylemeliydim ve çok üzgünüm."

Yavaşça nefes veriyor.

"Bak, bunu anlıyorum. Ama ben buradayım, tamam mı? Ve bunu yapmana yardım etmek istiyorum! Dört yıl boyunca sana yardım edemedim-"

"Tabii ki bana yardım ettin," diyorum
usulca. "O zaman ben de sana yardım edeyim."

Gözlerimi tekrar kapatıyorum.

"Yapacağım. Yakında. Sadece bazı parçaları kendim yapmak zorundayım, tamam mı? Ve bu benimle ilgili bir şey. Bunun seninle bir ilgisi yok, söz veriyorum. Ben sadece... Yapmak zorundaydım..."

Doğru kelimeleri bir araya getirmeye çalışarak kaşlarımı çatıyorum. "Kaçtım çünkü..."

"Konstantin yüzünden mi kaçtın?"

Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirerek sertleşiyorum.

Evet.

"Haklı olduğumu biliyorum," diye fısıldar. "Seni çok iyi tanıyorum. İkizler, hatırladın mı?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"Seni incitti mi?" "I-"

Gözlerim kapanıyor.

Bence olabilir.

Ama şu anda ihtiyacı olan tek şey benim hayır cevabım. "Hayır, yapmadı."

"Mara, neredesin?"

Etrafımdaki tanıdık ama unutulmuş ağaçlarla çevrili, duvarlarla çevrili evlerin bulunduğu sokağa bakarken iç geçiriyorum.

"Ev," diye mırıldanıyorum.

"Bekle, ne?! Sen-Mara, Odessa'da mısın?!"

"Bahçede."

Boğuluyor. "Mara,

lütfen-"

"Görmek zorundayım Lizbet. Bilmem ve hatırlamam gerek. Benim davamla ilgilenen bir dedektif var. Burada yardım ediyor-"

"Mara, dur lütfen. Konstantin kampüste kayıp." Soğuk pençeler göğsüme batarken ürperiyorum.

"Ne?" Mırıldanıyorum.

"Sen dansa gelmediğinde, öfkeli bir şekilde etrafta dolanıyordu. Sonra dün gece Lordluk'a geldi, dengesiz görünüyordu ve seni görmek istiyordu. Yani Lukas, Misha ve Ilya'nın onu kapıdan uzaklaştırıp içeri girmesini engellemesi gerekti. Ve birinin ölmemiş olmasının tek nedeni Charlotte, Tenley ve benim atlayıp üçünü ondan uzaklaştırmamızdı."

Kalın kalın

yutkunuyorum. "Ve o

kayıp mı?"

"Evet. Sadece kampüste hiç yok ve okul da kendini kaybediyor."

Sertleşiyorum. Titrek bir nefes alıyor.

"Mara, anlıyorum. Yani, elimden geldiğince anlıyorum, bunu asla senin kadar anlayamayacağımı kabul ederek. Ve bak, OHA'ya geri dönmek zorunda değilsin. Ama güvende olmana ihtiyacım var. Lütfen. Lütfen seni güvenli bir yere götürmeme izin ver. Lukas'ın ailesi seni koruma altına alabilir, tamam mı? Yani bu her neyse çözülene kadar?"

Başımı yavaşça sallarken gözlerim kapanıyor. Titriyorum ama bu korkudan değil, Konstantin'in OHA'da "kayıp" olmasından ve neredeyse kesinlikle beni arıyor olmasından kaynaklanıyor.

Titriyorum çünkü onun peşimde dolaştığı fikri tenimi karıncalandırıyor ve içimin derinliklerinde bir sıcaklık zonkluyor.

Bu da neredeyse kesinlikle kauçuk duvarlı bir yere bağlanmam gerektiğinin işareti.

"Mara?"

Haklı. OHA'ya geri dönmek muhtemelen söz konusu bile olamaz. Ama o duvarların dışında öylece dolaşamam. Güvenli bir yere ihtiyacım var ve Lukas'ın ailesi, babası Kashenko Bratva'nın başı olduğu için, gidebileceğim en güvenli yer.

"Tamam," diye boğuluyorum, başımı sallıyorum. "Tamam, evet. Okula dönme konusunu bilmiyorum ama eğer Lukas'ın ailesi-"

"Olmuş bilin," diyor şiddetle.

Dudağımı çiğniyorum. Omzumun üzerinden geriye baktığımda Dedektif Bagan'ın bahçeye açılan kapıya yaslanmış, sakince sigara içtiğini görüyorum; bilinmeyen bir karanlık beni çağırıyor.

"Bak, gidip şu dedektifle konuşmam lazım. Seni hemen sonra ararım?"

"Şimdi Lukas'la birlikte arabaya biniyorum. Manchester'da bekleyen bir jet var. Seni almaya geleceğiz, tamam mı?"

Gülümsüyorum, kendime sarılıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Ve çok üzgünüm-"

"Seni bir kez kaybettim, Mara," diye boğuluyor. "Bu bir daha asla olmayacak."

Telefonu kapattığımda yavaş bir nefes alıyorum ve gözlerimin kenarlarındaki nem noktalarını temizliyorum. Sonra Dedektif Bagan'a doğru yürürken gülümsemek için dönüyorum.

"Her şey yolunda

mı?" "Oh, iyi, evet."

Gülümseyerek bahçeyi işaret ediyor. "Peki, gidelim mi?"

Bedenim titriyor, benim içine düştüğüm karanlığa bakarken omurgamda bir ürperti belirliyor.

Ve sonra, içine giriyorum.

Duvarların içinde, dışarıdaki alçak sokak lambalarıyla birlikte bahçe daha da karanlık. Ama bu tehditkâr bir karanlık değil. Burası sakin ve huzurlu.

Birkaç adım içeride durup yere bakıyorum.

Tam olarak hatırlamıyorum. Ama o gün düştüğüm yerin aşağı yukarı burası olduğunu biliyorum. Vücudumun kaldırım taşları üzerindeki hayali taslağına bakıyorum ve anıların geri gelmesini bekliyorum. Ama gelmiyor.

Hiç olmasını beklemiyorum. St. Thomas'ta bile ekibim geçmişimin çoğunun bana geri döneceği konusunda hep iyimserdi. Ancak en iyimser olanları bile o güne ait anılarımı muhtemelen asla geri kazanamayacağım konusunda uyarıda bulundu. Beynim kendini korumak için o günü neredeyse tamamen silmişti.

"İyi misin?"

Arkamdan gelen Bagan'ın sesine başımı sallayarak kendime geliyorum.

"Evet. Sadece bir şeyin -herhangi bir şeyin- geri gelmesini bekliyorum."

Yanımdan geçip giderken tütün dumanının kokusunu alabiliyorum. Parlayan sigarasını tutan eliyle etrafındaki ağaçları ve yüksek duvarları işaret ediyor.

"Aylarca burayı kurcaladık. Aslında kaçırdığım bir şey olup olmadığını görmek için her yıl geri geliyorum. Ama belki burada olmak kafanın içindeki bir şeyleri çözer, değil mi?"

Gülümsüyorum. Başınıza gelenleri tüm derinliğiyle bilen birinin yanınızda olması güzel. Bir Japon akçaağacını çevreleyen küçük pachysandra yataklarından birine doğru yürümek için dönüyorum.

"Senin şu eski telefonun."

Başımı sallıyorum, duvarları tararken sırtım ona dönük. Sanki bir şeyi kavramaya çok yakınlam ama ulaşamayacağım bir yerde duruyor.

"Güvenli bir yerde mi saklıyorsun?"

"Çok."

Omzuma asılı küçük sırt çantamı okşayarak ona yarım dönüyorum. İçine uzanıyorum ve parmaklarım telefonun etrafında kıvrılırken vücudum titriyor. Telefonu çıkardığımda neredeyse ona bakamayacaktım bile. Genç ve masum halimin pembe pullarını buranın karanlığında görmek çok sarsıcı.

Parmaklarımın arasında çevirirken Dedektif Bagan'ın gözleri telefona kayıyor ve sırtıyor.

"Mükemmel. Olabildiğince güvenli."

Bahçenin köşelerine bakmak için geri dönüyorum.

"Telefonu gören başka biri var mı?"

Arkamı dönmeden başımı sallıyorum. "Hayır."

"Peki içindeki verilerin kopyalarını aldınız mı?"

"Hayır, sadece-"

Nefesim kesiliyor, kalbim boğazıma tırmanırken kanım buza dönüşüyor. Boynumdaki kol güçlü, şakağımdaki silahın metali soğuk ve tütününün kokusu beni sarıyor.

"Ben-ne-neden-"

Kelimeler buz kırar gibi dökülüyor. Beynim, bu adamın yanında kendimi tamamen güvende hissederken nasıl olup da kolunu boynuma doladığını ve silahını kafama dayadığını anlamaya çalışıyor. Ve aniden, içime dolan korkunun içinde boğuluyorum.

Kalbim güm güm atıyor, boğazımdaki baskıya karşı nefesimi tutarken boğazım kapanıyor.

"Dedektif! I-!"

"Siktiğimin Belsky pisliği," diye alay ediyor

kulağıma. Yüzüm solgunlaşıyor.

"Lütfen-"

"Kendine sakla," diye hırılıyor. "Daha sonra yalvarmanı duymak hoşuma gidecek."

Çığlık atmaya çalışıyorum ama kolu boğazıma dolanıyor. Karşı koymaya çalışıyorum ama aniden beni itiyor ve yere dizlerimin üzerine çökertiyor. Dehşet beni kavrarken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Silah başımdan çekiliyor ve ben dönmeye çalışıyorum ama aniden soğuk ve keskin bir şey boynuma bastırıyor.

Bunun bir iğne olduğunu fark ettiğimde korku pençelerini içime batırıyor. "Lütfen!" Boğuluyorum. "Lütfen, ne yap-"

"Dört yıldır bitirilemeyen işi bitirmek istiyorum-"

Acı içinde homurdanırken Dedektif Bagan'ın kolu aniden boynumdan çekildi. Bir şeyin ona çarpması, onu benden koparması ve yere yığılmasına neden olan bir darbe hissi var. Öne doğru yuvarlanıyorum, boğuluyorum, bir avucumla kendimi kaldırım taşlarına tutuyorum ve dedektifin üzerinde beliren karanlık şekli görmek için dönüyorum.

"Seni bok parçası-"

Her şey çok hızlı oluyor. Dedektif belindeki silaha davrandı. Ama onun üzerinde duran ve sırtı bana dönük olan adam, aniden bir ışık parlaması ve kendi silahından çıkan kalp durdurucu bir patlama ile çerçeveleniyor.

Dedektif Bagan hareketsiz bir şekilde yere yığılıyor. Çığlık atmak istiyorum ama atamıyorum. Kaçmak istiyorum ama uyuşmuş durumdayım.

Ve tetikçi döndüğünde, rüyalarımda gördüğüm soğuk, silah metalinden gri gözlere bakarken Tanrı'dan bu şeylerden birini yapabilmeyi diliyorum.

Ve işte yine buradayız.

Aynı bahçe. Aynı ben, yerde. Aynı o,
elinde silahla.

Ağzım pamukla doldurulmuş gibi sararmış ve kuru bir his veriyor. Sanki ses tellerim artık nasıl çalışacağını bilmiyor. Sanki beynim çılgın atma ya da bağırma mesajını boğazıma göndermek için doğru yolu bile bulamıyor.

Öylece bakıyorum, gözlerim dehşetten kocaman ve yuvarlak, ağzım açık, soğuk gri bakışları içime saplanıyor.

"I-"

Ağzım açılıp kapanıyor, herhangi bir ses çıkarmaya çalışıyorum. Ama nafile. Haftalardır aynı yatağı paylaştığım adam üzerimde belirirken, bedenim korkudan ve ruhumun derinliklerinde hissettiğim bir acıdan büzüşüyor.

Elinde silah var.

Dört yıl önce beni öldürmeye çalıştığı yerde duruyordum.

"Lütfen," diye boğuluyorum, kendimi kaldırım taşlarının üzerinden iterek ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Bunu yapmak içimde farklı türde bir acıya yol açsa bile. Bu bir savaş.

Kendini koruma güdüsü ile ona karşı duyduğu mantıksız arzu arasında gidip geliyordu.

Ölmek üzere olsam bile, bedenimin henüz tekmelemeye hazır olmadığı bir onu isteme alışkanlığı.

Konstantin bana bakıyor, yüzü sertleşmiş, dudakları incelmış. Yavaşça başını sallarken gözleri beni delip geçiyor.

"Mara, ne-"

Dedektif Bagan, eli yerde silahına doğru kaymaya başlarken korkunç bir boğulma sesi çıkarır. Konstantin dönüp kendi silahını kaldırırken ve dedektife doğru ateş ederken zorlukla irkilir.

Bu sefer nasıl çılglık atacağımı hatırlıyorum. Ama elim aynı zamanda onu yakalamak için nasıl havalanacağını da hatırlıyor, dedektif tekrar hareketsiz bir şekilde yere yığılırken gözlerim dehşet içinde açılıyor.

Konstantin ona tükürüyor ve bana doğru

dönüyor. "Lanet olsun, Mara-"

"Ne yaptın sen?!" Boğuluyorum.

Bazı nedenlerden dolayı, aklım oraya gidiyor. "Beni nasıl buldun?" değil. "Neden dört yıl önce beni öldürmeye çalıştın ve sonra beni kendine aşık ettin?" değil.

Ne yaptın sen?

Kaşlarını çatıyor ve çenesini sallayarak Dedektif Bagan'ın cesedine bakıyor.

"O mu?" Acımasızca hırlıyor. "Bagan yıllarca babamın maaşlı çalışanıydı."

"O..." Başımı sallayarak kaşlarımı çatıyorum. "O benim davamın başındaydı
."

"Dört yıl boyunca mı?!" Tersledi. "Bunu dört yılda çözemedi mi? Etrafına bir bak! Kahrolası duvarlarda hâlâ kurşun delikleri var-"

Görüşüm dalgalanıyor. İnleyerek dirseklerimin üzerine yığılıyorum. Konstantin'in yüzündeki soğuk öfke bir anda eriyerek odaklanmış bir yoğunluğa dönüşüyor. Yanımda yere yığıldığında nefesim kesiliyor. Bana doğru uzanıyor ve dişlerimi sıkıyorum, aynı anda irkiliyorum ve elleri tenime değdiğinde ihtiyaçtan titriyorum.

"Yaralandın mı?"

"Hayır, ben..." Yutkunuyorum, ürperiyorum ve sonra aniden onu geri iterek yerde ondan uzaklaşıyorum.

Konstantin'in gözleri kısılıyor. Ama tam o sırada görüş alanımdaki siyahlık tekrar kayboluyor ve bir kez daha düşmeye başlıyorum.

"Ne yaptı..." kafasını çeviriyor, gözleriyle yeri tarıyor. Onun avını takip ediyorum, ta ki aynı anda Bagan'ın bana sapladığı şırıngayı görene kadar.

Birdenbire soğuk ve çıplak bir korku kapladı içimi. Az önce bana ne enjekte edilmişti?

Konstantin'in yüzü de aynı şeyi söylüyor. Bembeyaz kesiliyor, gözleri soğuk bir ateşle parlıyor, hırlıyor ve onu yerden almak için yere düşüyor.

"O..."

Dönüyor ve ben bir şey söylemesem de o biliyor.

"Siktir," diye tıslıyor. Bahçe kapısına doğru dönüyor. "Sana burada ihtiyacım var!"

Aniden, uzun boylu, yapılı, siyah saçlı, yakışıklı bir adam elinde bir tür saldırı tüfeğiyle içeri daldı. Sert bakışları üzerimden geçip Bagan'ın cesedine yöneldiğinde biraz siniyorum.

"Bize biraz zaman kazandırdım. Az önce arabasının telsiziyle karakolu aradı ve çocukların şişe roketleri patlattığını söyledi."

Diğer genç adam dönüp tekrar bana bakıyor, sanki kim ve ne olduğumu değerlendiriyor. Sonra tekrar Konstantin'e döndü.

"Neye ihtiyacınız var?"

"Pislik herif bunu ona saplamış."

"Kahretsin. Ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır, ama öğreneceğim."

Biri yabancı, diğeri canımı acıtacak kadar tanıdık olan bu iki adama bakıyorum. Yine de o bile artık bana yabancı geliyor. Artık neler yapabileceğini biliyorum.

Şimdi ne yaptığını biliyorum.

Benim için.

İçimi soğuk bir korku kaplıyor, damarlarım buza dönüşüyor. İkisinin de silahı var ve birbirleriyle öfkeyle

konuşuyorlar

bir sonraki adımın ne olduğu hakkında.

Ama Konstantin'in bir sonraki adımının ne olduğunu zaten biliyorum: dört yıl önce başladığı işi bitirmek.

İkisi yakın bir şekilde konuşuyor, Dedektif Bagan'ın cesedine bakmak için döndüklerinde küfür ediyorlar. Gerçek olmadığını biliyorum ama yemin ederim tik-tak sesini duyabiliyorum, kum saatinden düşen kumun sesi gibi.

Geçen son saniyemin sesi.

Ama ben zaten bir kez öldüm. Aynı yerde tekrar ölmeye hiç niyetim yok.

Başım dönüyor ve görüş alanımın köşelerinde bir karanlık belirliyor. Her ne ile sıkıştıysam, işe yaramaya başlıyor.

Zamanım tükeniyor.

İkisi de dönüp Bagan'ın üzerine diz çökmüşken, bir şekilde derinlere iniyor, son gücümü topluyor ve kendimi sessizce titrek ayaklarımın üzerine çekiyorum. Yavaşça kapıya doğru geri çekilirken ne Konstantin ne de diğeri adam beni duyuyor.

Topuğum gevşek bir çakıl taşına çarptı. Anında, avını duyan bir kaplan gibi, Konstantin'in başı döndü. Ben bahçenin kapısında ağzım bir karış açık ona bakarken gözlerini bana dikeyiyor.

Bir saniye boyunca ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Ama gözlerimiz ağzımızdan çıkmayan her şeyi haykırıyor.

Ne yaptığını biliyorum.

Ne yaptığını bildiğimi biliyor.

Bir şekilde, gerçekten berbat bir şekilde, onu hâlâ istediğimi biliyorum. Hâlâ kollarına atılmak ve onu öpmek istiyorum. Beni Bagan'dan kurtardıktan sonra göğsünde hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istiyorum.

Ama b u n l a r ı yapamam. Çünkü bunlar yalan ve aldatmacadan oluşan bir temel üzerine kurulu.

Bir adım daha geri çekiliyorum ve Konstantin'in çenesi sıkılıyor. "Mara-"

Kaçıyorum. Bahçeden dışarı fırlıyorum, kapının kolunu tutuyorum ve çarparak kapatıyorum. Bagan'ın anahtarları hâlâ kilide sıkışmış durumda ve Konstantin'in ağırlığı ve kükreyen sözleri kapının diğer tarafına çarpmadan önce onları çevirip kapıyı kilitleyecek zamanı zar zor buluyorum.

Kalbim boğazıma düğümleniyor, o eski ahşabın içinde gürleyerek kükrerken görüşüm yüzüyor. Bacaklarım güçsüzleşiyor, nabzım yavaşlıyor gibi hissediyorum.

Ama denemek zorundayım.

Burada bir daha ölmeyeceğim.

Dönüyorum, ileri atılıp koşmaya başladığımda dünya çılgınca dönüyor. Sessiz, ağaçlarla kaplı caddede körlemesine koşuyorum, yol işaretleri ya da park etmiş bir araba gibi şeylerden neredeyse üzerlerine gelene kadar zar zor kaçıyorum.

Bir silah sesi duyuyorum. Adımı haykıran Konstantin'in kükremesini duyuyorum. Giderek yaklaşan ayak sesleri duyuyorum, sanki kendi kıyametim beni kovalıyor. Çığlık atıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken kalbim paramparça oluyor. Görüşüm kararıyor, dünya tersine dönüyor. Ve aniden, yüzüstü düşüyorum, kollarım iki yanımda gevşek.

İşte son geliyor. Tekrar.

Kollar beni yakalıyor. İçimi pelteye çeviren ve tenimi ürperten tanıdık bir koku duyularımı işgal ediyor.

"Mara, dur-!"

"Sen olduğunu biliyorum!" Görüşümün karanlığına doğru çığlık atıyorum. Dilim uyuşmaya başlıyor. Ağzım ona söylediklerime cevap vermeyi bırakıyor.

"Ben... sen... sen... o..."

"Maraaaaa..."

Sesi milyonlarca kilometre uzakta ve ben daha da uzağa sürükleniyorum. Daha derine.

Daha karanlık.

"O... sendin..."

"Maarrrraaa!!" Adımı haykırıyor, beni sarsıyor, sıkıca kavlıyor. Beni yakın tutuyor.

Uçuruma düşüyorum, ikinci kez kurşununu hissetmeyi bekliyorum.

"Lütfen..."

Gevşemeye başladım.

"Lütfen yapma..."

"MARA!"

"Killlll meee..."

Her şey kaybolup gidiyor. Ve tüm bildiğim, beni tekrar öldürdüğü.

O zaman hiçbir şey bilmiyorum.

İki yıl önce:

Ağır ahşap konferans masasının kenarını kaygan parmaklarımla kavrarken tıslayarak YEMİN ediyorum. Çenem gıcırıyor, gözlerim kapalı, umutsuzca yanımdan kızgın demir gibi geçen acıyı bastırmaya çalışıyorum.

Yanımda kambur duran doktor dikiş atmaya ara verip alnındaki teri siliyor. Gerçi konferans salonu sıcak değil. Terliyor çünkü zavallı herif muhtemelen her hareketine silah doğrultulmuşken kurşun yaralarını dikmeye alışık değil.

Cerrahlar her gün yüksek basınçlı durumlarla uğraşırlar. Ama dünyada Reznikov Bratva'nın korkunç deli kralı Antin Reznikov'un oğluna dikiş atmaya çalışan bu herif kadar gergin bir ameliyathane yoktur, üstelik Antin'in kendisi ve dört silahlı koruması lanet olası omzunun üzerinde dururken.

Bir dikiş daha atarken iğne bir kaburgayı sıyrıyor. Tıslıyorum, acı içinde bağıyorum.

Bir elin tersi yüzüme çarpıyor. "Sakın ağlamaya kalkma."

Babamın sesi kulaklarımdaki çınlamayı bile kesiyor, hırlıyor.

"Ağlayamazsın, Konstantin," diye homurdanıyor ve yüzüme öfkeyle bakmak için eğiliyor.

"O-o-"

"O öldü," diye tersledi soğuk bir şekilde.

Gözlerimi kapatıyorum, saf zehir gibi üzerime hücum ederken irkiliyorum.

Bodrumdan gelen çığlıklar.

Erkeklerin kahkahaları.

Etin çarpması.

Onundehşete düştüm, kanlı yüz doğru önceve
silah sesi gözlerindeki ışığı gözümün önünde
söndürdü.

"Sırada seni sikeceğiz, seni küçük orospu."

Solmaya başlıyorum. Oda dönüyor ve masa yüzüme çarpmak üzere yükseliyor. Ama ondan önce bir el beni tutuyor ve çekip kaldırıyor. Odaklandığımda, az önce dişlerimi konferans masasına çarpmamı engelleyen Antin değil, doktor olduğunu fark ediyorum.

"Bana bak!" Doktor Kraliçe'nin İngilizcesiyle sertçe bağılıyor. Aklını kaçırarak kadar korkmuş görünüyor. Ama o hala bir doktor.

"Bana bak, Konstantin!" Odaklanmamış gözlerimin içine bağılıyor. "Neredesin sen?"

"Burası," diye mırıldanıyorum.

"Burası neresi?"

"İngiltere," kelimesi ağzımdan döküldü. "Londra."

Babamın Londra'da Mayfair'deki ofisindeyim. İki saat önce Rye'da, ailemin sahip olduğu birkaç "yazlık evden" birindeydim.

Orada olmamam gerekiyordu, hatta şu anda İngiltere'de bile olmamam gerekiyordu. Ama hayatta olmamın tek sebebi bu olabilir.

Almanya'daki yatılı okulunda olmam gerekiyordu. Ama yine de Londra'da olmak için okulu ekiyordum ve annemin Rye evinde kaldığını biliyordum - dünyada en sevdiği yer. Ben de ona sürpriz yapmaya gittim. Akşam yemeği yedik, uyudum ve sonra beni içten dışa doğru parçalara ayırmak isteyen bir kabusu uyandım.

"Seni aptal çocuk!" Babam hırlıyor, bir bardak votkayı yudumlarken konferans salonunda volta atıyor.

Parmaklarını benimki gibi koyu renk olan saçlarının arasından geçiriyor.

Benzerliklerimizden nefret ediyorum. Beni bu adama bağlayan her şeyden nefret ediyorum. Ama beni yaratan iki kişiden biri şu anda Rye'da kendi kanıyla dolu bir havuzda

çırılçıplak yatıyor. Diğeri de bunu ben yapmışım gibi bana bakıyor.

"Seni küçük piç," diye tıslıyor. "Seni küçük piç kurusu."

Yerlerinin değişmesini diliyorum. Varlığımın her zerresiyle, oturma odasının zemininde çıplak yatan ve taciz edilenin o olmasını diliyorum, etrafı alaycı, kötü adamlarla çevrili. Ve onun da burada benimle birlikte durmasını - o da bana bağılıyor olsa bile.

Ama yerler değişseydi, öyle olmazdı. Bana sarılır ve her şeyin yoluna gireceğini söylerdi.

Ama bunların hiçbiri düzelmeyecek. O öldükten sonra olmaz. Bu şekilde olmaz.

"Seni aptal küçük pislik!" Antin bana bağılıyor. "Benim ödediğim o pahalı okulun dışında ne bok yiyorsun? _"

İğne bir dikiş daha atarken irkiliyorum. Antin'in yüzü kızarıyor ama bu sefer yanağıma kelepçe takmadan önce kendimi toparlayacak zamanım oluyor.

"Seni itaatsiz küçük pislik-"

Kendimi kaybettim. Bir tıslamayla doktoru itiyor, gömleksiz ve kanlar içinde sandalyeden fırlıyor ve ellerimi boğazına dayayarak babamı duvara çarpıyorum. Adamları kükreyerek üzerime atladı.

"Nyet!" Antin kükrüyor, yanımdan geçip onlara bakıyor. "Hayır! Bırakın küçük yavru halının her yerine işeyene kadar havlasın."

Adamlar kıkırdıyor. Öfkem kaynıyor.

Antin kızgın. Ama yeterince kızgın değil. Yakınında bile değil.

Karısının, yani annemin başına gelenler ona anlatıldı. Ona da hiçbir ayrıntı verilmedi - biliyorum çünkü adamlarından biri ona olanları anlatırken ben de burada oturup dehşeti yeniden yaşamak zorunda kaldım.

Ben üst katta uyurken eve giren adamlar. Ona nasıl saldırdıklarını. Onu öldürme şekilleri.

Ben kaçıyorum, onlar kovalıyor. Arabama doğru koşarken yan tarafımı kesen kurşun. Arabamla uzaklaşırken yan camı parçalayan ikinci kurşun. Ve sonra babamın adamları arabamı bir çukurda enkaz halinde buldular, benim bilincim yerinde değildi.

Şimdi burada, Londra'dayım, tekrar dikiliyorum - içimdeki kanı ve kükreyen öfkeyi tutmaya çalışmak için dikişler.

Kızgınım. Çok kızgınım. Dünyaya. O adamlara. Kaçtığım için kendime. Ve babama, yeterince kızgın olmadığım için.

O değil. Lanet olsun. Kızgın. Bu kadarı yeter.

"Anneni özledin mi, küçük çocuk?" Antin yüzüme doğru hırlıyor. "Bu yüzden mi okuldan kaçtın?"

"O... o..." Öfke ve ıstırabımdan boğuluyorum.

Babam benimle alay ediyor.

"Sanırım onu kurtarmaya çalışacak kadar özlemedin, değil mi? Sadece küçük bir sürtük gibi kaçacak kadar-"

"Neden kızgın değilsin?!"

Kükremem odadakileri sağır ediyor. Antin bile öfkemin ardındaki güç karşısında bir an için şok olmuş görünüyor.

Ama sonra, rotasını düzeltti. Her zaman olduğu gibi zalim alaycılığı geri döndü.

"Bana kızgın mısın?"

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısılrken başını sallayarak soğuk bir şekilde gülüyor.

"Bana mı, Konstantin?! Hayır... hayır-hayır, küçük yavru. Bu senin yapıyorum. Bunu sen yaptın!"

Kaskatı kesiliyorum, nabzım kulağımda davul gibi. Antin'in dudakları hınzırca kıvrılıyor.

"Bu bir misillemeydi, Konstantin! Bunu göremeyecek kadar kör müsün lan sen! Bu o küçük Belsky sürtüğünün intikamıydı!"

Nabzım buza dönüşüyor. Görüşüm daralıyor, tek görebildiğim Antin'in benimle alay eden alaycı yüzü oluyor. Bana işkence ediyor.

"Zayıftın, Konstantin. Zayıftın, çükünle düşünüyordun, ha? Tam da bunun içine girdin ve daha önce elimi zorladın. Şimdi de onu benden alıyorsun!"

Sertleşt

im.

"Hayır..

."

"Evet," diye hırılıyor. "Evet, sen yaptın. Bu gece Kristina'yı benden aldın, seni sefil küçük-"

"Antin."

Konferans odasının kapısının açıldığını duymadım. Ama Vadim'in sesini biliyorum. Şu anda kederden neredeyse tanınmaz halde olsa bile.

"Antin," diyor tekrar, yumuşak ama kırık bir sesle.

"Bırak çocuğu gitsin."

Bazı adamlar babamla böyle konuştuktan sonra ölürdü. Özellikle de askerlerinin huzurunda. Ama Vadim bu tehlikeli çizgide ip cambazı gibi yürüyor.

Babam en iyi kaptanlarından ve danışmanlarından birine hitap ederken bana acımasızca gülümsüyor.

"Söyle bana Vadim. Küstah, annesiz oğullarla başa çıkma konusunda bana bir tavsiyen var mı?"

Kaptan onunla az önce konuştuğu gibi konuştuğunda babam Vadim'i vurmayabilir. Ama yine de kelimelerle onun bağırsaklarını deşecektir. Vadim'in tek oğlu, benden çok da küçük olmayan bir arkadaşım olan Gavan'ın annesi yok. Gavan doğduğu gün onu Vadim'e bıraktı ve sonsuza dek ortadan kayboldu.

Babamın sözleri zalimlikten başka bir şey değil. Ama Vadim boyun eğmiyor ya da tepki vermiyor. Aslında hiç yapmaz.

"Lütfen, Antin. Hepimiz kızgınız-"

Antin bana gülümseyerek, "Anlaşılan yeterince kızgın değilim," diye tersliyor.

"Hepimiz Kristina için yas tutuyoruz," diye boğuluyor Vadim. "Ama çocuk bu gece bizim anlayabileceğimizden çok daha fazlasını gördü. Lütfen ona yas tutması için zaman tanıyın."

Babam gözlerini bana dikti.

"Yastığına sarılıp ağlayarak aşk şiirleri yazdığından hiç şüphem yok," diye alay ediyor.

Dişlerimi sıkıyorum, tüm gücümle kendimi tutuyorum.

Antin gülümsüyor.

"Bana kızgınsın, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Baba, gözlerindeki nefreti görüyorum. Güzel," diye tersliyor. "Güzel. Kızgın ol. Nefret dolu ol, Konstantin. Peki ya bu nefret bana yönelirse?" Omuz silkiyor. "Öyle olsun. Ama bırak gerçek düşmanlarımıza da gelsin. Benden nefret ediyor olabilirsin evlat. Ama doğruyu söylediğimi biliyorsun."

Geri çekilmek istiyorum ama çenemden tutup beni kendine doğru çekerken hırlıyor.

"Bunu bize o yaptı," diye hırlıyor. "Bunun sebebi o küçük Belsky orospusu ve sen de bunu biliyorsun."

Oda sessizleşti. Antin gözlerimin içine bakıyor, ben de yanımdaki acıya aldırmadan ters ters bakıyorum. Sonunda babam beni çenemden tutup iterken oflama sesi çıkarıyor.

"Planlamam gereken bir savaş var. Burada ağlaman bittiğinde, o lanet okuluna geri döneceksin."

kapat senin Ağız, ve sen olacak itaat et
Ben. Öyle mi? anlaşıldı mı?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Antin beni
küçümsüyor. "Zavallı."

Beni iterek geçti ve adamlarıyla birlikte odadan çıktı.

Ben duvara bakarken oda sessiz, kendimi bir insan kabuğu
gibi hissediyorum.

"Gel."

Vadim'in eli omzuma kondtu. "Gel,
otur."

Uyuşmuş bir halde, beni yavaşça sandalyeye geri
çekmesine izin verdim. Dönüp doktora başıyla selam verdi.

"Doktor Kent, gidebilirsiniz. Teşekkür ederim."

Kalın b i r zarfı masanın üzerinden solgun bakışlı doktora
doğru kaydırıyor.

"Adamlarımdan biri kapının hemen dışında. Seni eve
götürecek. Onunla ve sadece onunla git," diye
homurdanıyor Vadim, yüzündeki sert ifade sözlerinin altını
çiziyor.

Doktor Kent başını sallıyor, ama sonra kaşlarını çatarak yan
tarafımda hâlâ kanayan ve tam olarak yama yapılmamış
deliğe bakıyor.

"İhtiyacım

var-" "Ben

bitirebilirim."

Doktor Vadim'e bakıyor.

"Rus Özel Kuvvetleri," diye homurdanıyor yaşlı Rus adam.

Doktor Ken başını sallar, görünüşe göre yatışmıştır. Ceketinin içine uzanır ve tıkırdayan bir hap şişesi çıkarır.

"Bunu on dört gün boyunca günde iki kez alın. Kendinizi daha iyi hissettiğinizde almayı bırakmayın. Anlaşıldı mı?"

Boş boş başımı sallıyorum, hiçbir şeye bakmıyorum.

Vadim, adam konferans odasından çıkmadan önce doktora tekrar başını sallar. O zaman yalnızız.

"Vadim-"

"Biliyorum," diyor sessizce, yanımda diz çöküp eğilerek ipliği ve iğneyi alıyor.

"Onlar... o sadece orada yatıyordu-"

"Konstantin," diye mırıldanıyor, sesi kırılıyor. Ama iğneye odaklanıyor, onu yırtılmış etime geçiriyor, kendisi parçalanırken bile beni tekrar bir araya getiriyor.

"Bir gün kral olacaksın. O zamana kadar..."

Durur, gözlerini kapatır ve ağzını tekrar açmadan önce yutkunur

"O zamana kadar hayat senin için çok zor olacak. Sonrası ise daha da zor olacak."

Başını kaldırıp bana bakıyor, acısı yüzüne kazınmış.

"Çok üzgünüm, Konstantin."

Tekrar duvara bakmak için dönüyorum. Ama bu sefer bakışlarım pencereye kayıyor ve nefretimi Londra'nın karanlığına saplıyorum.

Babamdan nefret ediyorum. Ama içten içe haklı olduğunu biliyorum.

Bunu o yaptı. Bugün değil, yıllar önce yaptıklarıyla. Annemin ölüm fermanını imzaladı, bu yüzden iki yıldır uyuyor olması umurumda değil.

Bir gün onu uyandıracığım. Ve bunu yaptığımda, sebep olduğu bu cehennemi ona hissettirmek için yanıp tutuşan ihtiyacım dışında her şeyi gömeceğim.

Burada:

Uyurken çok güzel oluyor.

Mara'yı sessizce sokaktan yukarı, bahçenin gölgesine ve mahremiyetine geri taşıyorum. Gavan bir bakışıyla bizden ayrılacağını anlıyor ve kapının kolunu ve bahçenin içinde bizim ya da Mara'nın dokunmuş olabileceği tüm yüzeyleri sildikten sonra arabamızda bekliyor.

Duvar boyunca uzanan taş banklardan birine oturdum ve ona sarıldım.

-Onu kollarıma aldım.

Burada onunla olmak... sarsıcı. Kafamı karıştırıyor. Yıllar önce kendime verdiğim nefret ve yıkım sözlerini hatırlamama neden oluyor.

Uzun zamandır bozduğum yeminler. Asla tutamayacağım sözler.

Artık değil.

Uyuyan yüzüne bakıyorum. Yeterince rahat nefes alıyor ve ilacın bir tür yatıştırıcı olduğunu tahmin ediyorum. Babasının Rus  zel Kuvvetleri'nde öğrendiği saha tıbbı eğitiminin her zerresini bilen Gavan da aynı şeyi söyledi. Onu hastaneye götürmek için ses duvarını aşmamamın tek nedeni de bu.

Bagan ölmesini isteseydi, onu vururdu. Onun yerine uyuşturulmuş olması, birilerinin onu canlı istediğini gösteriyor. Ve bana ulaşmak için onu bu şekilde istediler.

Bagan'la daha önce bir kez karşılaşmıştık; buradan çok da uzak olmayan bir odada, sadece o, ben ve babamla birlikte. O odada bana gülümsemiş ve bu soruşturmadan hiçbir şey çıkmayacağını söylemişti. Bu zaten soğuk bir davaydı, "anlamsız çete şiddeti" olarak değerlendirildi.

O zamanlar yeni bir dedektif olduğunu hatırlıyorum. Babam o konuşmadan sonra bir ay içinde Odessa'nın baş dedektifi olmasını sağlamıştı. O boktan cesede bakıp ters ters bakıyorum.

Bir de şimdi bak. Hangi lanet şehir dedektifi altı bin dolarlık ithal İtalyan takımları giyer ve lanet bir Maserati kullanır? Hayır, Bagan yıllarca babamın maaş bordrosundaydı - başka bir zehirli, Antin-sadık parazit.

Sorun şu ki, Antin  ld . Bagan hala birileri için çalışıyor ve onlara hesap veriyor, ama bu ben değilim.

Sanırım bu kişi Dima ve babamın acınası hayran kulübünün geri kalanı.

Birisi onu buraya çekmesini istedi. Onu almasını istediler, böylece ona ve bana zarar verebileceklerdi.

Ağzım inceliyor. Öfkem yüzeyin hemen altında kaynıyor.

Bu bir savaş ilanı.

Kükreyen nabzımı yavaşlatmaya çalışarak nefes alıp veriyorum. Gözlerimi yukarı kaldırıp bahçeyi tarıyorum - hayatların kesiştiği ve yolların parçalandığı yeri.

Daha fazlasını bilmem gerek. Ama o zamana kadar güvende değil. Hiçbir yerde değil.

Bahçeye göz gezdirirken, ona ait olduğu neredeyse kesin olan bir çanta görüyorum. Ceketimi omuzlarımdan çıkarıp bankın üzerine seriyorum ve onu nazikçe üzerine yatırıyorum. Bahçenin öbür ucunda, etrafa saçılan eşyalarını çantaya geri koyuyorum.

-Kıyafet değişikliği, diş fırçası, Romeo ve Juliet'in eski ve kirli bir kopyası, kanatlı ayaklı bir kolye ve bir çift elmas küpe.

Merak ettim.

Kaşlarımı çatıyorum, etrafa bakıyorum. Ama başka bir şey göremedim. Çantasını omzuma atıyorum ve dönüp bankta uyukladığı yere doğru yürüyorum.

Ayağa kalkarken onu kollarıma alıyorum, bu lanetli yere bir kez daha bakıyorum ve ahşap kapıdan çıkıyorum. Bagan'ın arabası eninde sonunda fark edilecek. Yarın işe gitmemesi de öyle. Yakında onu bu lanet bahçede çürürken bulacaklar. Ama tahminimce dört yıl boyunca Bratva'dan aldığı parayla bölgede gösteriş yaptıktan sonra insanlar

Ya ölmüş olması umurunda olmayacak ya da biri çıkıp onun yerini almaya çalışacak.

Bir blok ötede, ben Mara'yı arka koltuğa kaydırıp kemerini bağlarken Gavan Range Rover'dan iniyor. Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum, göğsüm daralırken gözlerim her bir saç telini içine çekiyor.

Bu gece çok daha kötü olabilirdi. Onu kaybedebilirdim. Manchester'daki özel havaalanında bordromda çalışan işçilerden biri olmasaydı kaybedebilirdim. Ilya, Misha ya da Lukas'ın bir uçağa binip binmediğini bilmek gibi çeşitli nedenlerle oradaki göz ve kulaklar için ödeme yapıyorum. Ya da kendi ailelerindeki üst düzey kişilerden herhangi birinin onları görmek için uçup uçmadığını.

Bu gece, o adamlardan biri bana Mara Belsky'yi özel bir jete binerken gördüğünü söyledi. Bundan sonrası, jetin manifestosu için bir kontrol kulesi görevlisine rüşvet vermekten ibaretti. Yardım eden iki havaalanı çalışanı yarından itibaren kendilerini emekli ve hayata hazır sayabilirler.

Kapıyı yavaşça kapatırken yutkunuyorum ve Gavan'a başımı sallamak için dönüyorum.

"Yarın Odessa'da, oradaki pislik ortaya çıktığında olayların nabzını tutacak birini istiyorum."

"Babanın maaş bordrosundaydı, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet. Ve birileri onun yerini almaya çalışacak. Bunu yaptıklarında, adamımızın onlara Dima'dan önce ulaşmasını istiyorum. Bırak Dima temas kursun, ama bizden sonra."

Gavan sırtıyor. "Tamamdır. Aramayı uçaktan yapacağım."

Kaşlarını çatar.

"Bu arada nereye gitmek istiyorsun?" İç
çektim. Hiçbir fikrim yok.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum..."

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Söyle."

"Oxford Hills Akademisi bir kaledir kardeşim. Özellikle de çevreyi gözetlemek için kendi adamlarımızdan birkaçını getirebilirsek. Oradaki güvenliğin farkına varmazsınız ama onlar da boş durmazlar." Omuz silkiyor. "Eğer onu Dima'dan uzak tutmak istiyorsan, bence o okul şu anda onun için en güvenli yer olabilir."

Tırnaklarımı çenemde gezdirerek iç
geçiriyorum. "Sanırım haklısın."

"Havaalanı mı?"

"Derhal."

Gavan cipi çekip gecenin içine doğru götürüyor ve ben de yan aynadan arkamızda kaybolan bahçeye bakıyorum.

Hayatların kesiştiği ve yolların sonsuza dek paramparça olduğu yer.

Bu son bir bakış. Bir daha asla ama asla bu lanet yere geri dönmeyeceğim.

KOŞUYORUM. Vücudumdaki her kas çığlık atıyor ve nefesim pürüzlü, ağrıyan ciğerlerimden düzensiz çıkıyor. Gözlerim önümdeki labirentte bulunan üç yol ayrımına dalıyor.

Düz, sol veya sağ.

Tartışmak ya da durup seçenekleri değerlendirmek için zaman yok. Kendimi toparlamak ya da nefes almak için duramıyorum.

Arkamdaki labirentte gürleyen kara toynakların gümbürtüsü beni kovalarken değil. Burun delikleri alev alev yanan siyah at. Siyah yeleli, gri, metalik gözlü.

Sola doğru kaçıyorum, nefes nefese kalıyorum, hava almak için çığlık atıyorum - kendimi ileri doğru zorlarken ayaklarım kanıyor. Koşmaya devam etmek zorundayım.

Gittiğim yolların daha önce koştuğum yollar mı yoksa tamamen yeni yollar mı olduğunu bilmesem bile koşmaya devam etmeliyim.

Anlatmak için zaman yok. Asla zaman yok. Siyah at peşimdeyken olmaz.

Bir parçam kaçmayı bırakmak istiyor - korkuyu yutmak, dönmek ve yaratıkla yüzleşmek. Beni toynaklarının altında ezmek için mi yoksa beni bu labirentten çıkarmak için mi burada olduğunu kesin olarak bilmek için.

Önümdeki yol ikiye ayrılıyor ve hiç düşünmeden sağa kaçıyorum. Ancak bir şey bileğimi yakalıyor ve aniden öne doğru yayılıyorum, yere çarparken çığlık atıyorum.

Tüm bedenim gürlüyor ve toynak sesleriyle sarsılıyor. Arkamdan bir tren motoru gibi alev alev yanan burun deliklerinin homurtusu geliyor. Ayağa kalkmak için çırpınıyorum, dizlerimin derisi yüzülüyor ve parmaklarım yırtılıyor. Ama faydası yok.

Artık çok geç.

O burada.

Canavar kükreyerek köşeden dönerken dönüyorum, şaha kalkıyor, ben çığlık atarken soğuk gri gözleriyle beni delip geçiyor

-

Boğuluyorum, kabustan nefes nefese uyanıyorum ve fırlıyorum. Belimdeki emniyet kemeri beni yakalayıp koltuğa geri çektiğinde irkilerek sarsılıyorum.

Donup kalırken titriyorum, gözlerim etrafımda gezinirken yutkunuyorum.

Bir uçağın içindeyim. Özel bir jet, aslında, görünüşe göre. Karanlık, ama zemin ışıklarının loş, yumuşak parıltısıyla, her şeyin oniks ve krom vurgularla kayrak grisi tonunda olduğunu görebiliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, nerede olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi bir araya getirmeye çalışırken başım dönüyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

Derinden gelen erkek sesiyle birlikte dudaklarımdan dökülen bir nefesle gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bir anda karşımdaki koltukta oturan bir adama bakıyorum.

Siyah saçlı bir adam ve koyu gri gözleri benimkileri delip geçiyor. Öne doğru eğilirken kaşları çatılıyor, ellerini sanki benimkileri avucunun içine alacakmış gibi uzatıyor.

"Mara-"

Nefes nefese kaldım, ellerimi onunkilerden çekip sırtımı arkamdaki koltuğa dayadım, kaskatı kesildim.

Adamın alnı daha da kırışıyor. "Mara-"

"Uzak dur!" Boğuluyorum.

Çenesi geriliyor, gözleri benimkilerin üzerinde dans ederken kararıyor. "Nasıl olduğunu biliyor musun-"

"Kimsin sen?!" Pat diye söyledim.

Tüm yüzü sertleşir. Gözleri vahşi, acımasız bir yoğunlukla parlıyor. Ve bir an için dudaklarının kenarları hırıltıya dönüşüyor. Ama yutkunuyor, dudakları inceliyor. Gözleri benimkileri tamamen büyülüyor.

Ve sonra aniden, içimde bir şey tıkladı.

O iyi biri değil. O kötü bir adam.

Bana zarar verdi.

Kaskatı kesildim, kendimi koltuğa daha da iterken
solgunlaştım.

"Benim, Mara," diye sessizce homurdanıyor. "Ben Konstantin."

"Konstantin..." Fısıldıyorum.

Kafamda bu yapbozun parçaları var. Hiçliğin içinde yüzen
geçici parçalar ve ben uyuşmuş parmaklarımla onlara
tutunmaya çalışıyorum.

"Reznikov."

İsim kafamda belirir belirmez ağzımdan  ıkıveriyor.

Başını sallıyor. "Evet, ben-"

Aman Tanrım.

Neden ve nasıl olduğunu bile bilmiyorum ama bu isimden
korkmam gerektiğini biliyorum. Ve bu adam, ne kadar
büyüleyici olsa da.

Tek bildiğim, ona baktığımda korku hissettiğim. Sanki
ka malıymışım gibi.

Kaşlarını çatıyor ve tekrar  ne eğiliyor, ama ben kaskatı
kesiliyorum ve sonra geri çekiliyorum.

"Bana yaklaşma!"

Yüzünü buruştururken dişleri

parlıyor. "Beni tanıyorsun,

Mara."

Evet, biliyorum, sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Bana doğru uzanıyor ve ben nefes nefese ona tekme atarak kendimi koltuktan kurtarmaya çalışıyorum. Emniyet kemerim aniden açılıyor ve titrek bacaklarımla ondan uzaklaşırken boğuluyorum. Koridora doğru hamle yapıyorum ama ayaklarım işbirliği yapmıyor ve düşmeye başlıyorum.

Güçlü, kuvvetli eller beni yakalıyor. Beni döndürüp içine çekerken tanıdık bir koku ve sıcaklık beni sarıyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum - korktuğum için değil, içimde gömülü bir ses öyle olmam gerektiğini tısladığı için.

"Hayır! Dokunma bana! Bırakın beni! Bırakın beni! Bırak beni-"

Kolları beni çevreliyor ve aniden bana sıkıca sarılıyor. Ben ona karşı mücadele edip tekmelesem bile, şiddetle.

Bu kokuyu biliyorum.

Ve onun tarafından sarılıp sarmalanmanın ve güçlü kollarıyla kuşatılmanın getirdiği duyguların korku ya da dehşet olmadığını biliyorum.

Bu bir korunma hissi.

Beni canlandıran bir güç.

Tenimi karıncalandıran ve dudaklarımın öpülmek için can atmasına neden olan bir sıcaklık.

Ve aniden, içimdeki mücadele eriyip gitti. Boğuluyorum, gömleğine yapışıp hıçkırmaya başlarken göğsüne doğru sarkıyorum.

"Mara," diye inliyor, beni sıkıca tutarken dudakları başımın tepesini okşuyor.

"Konstantin-" Boğuluyorum.

Ona karşı ürperiyorum, gözlerine bakmak için yavaşça çekilmeden önce onu bir cankurtaran halatı gibi sıkıca kavriyorum.

"Ben...

kayboldum?"

Başını sallıyor.

"Beni buldun..."

"Seni her zaman bulacağım," diye fısıldıyor kalın bir sesle. "Ve ben seni asla terk etmeyeceğim. Asla."

Sözleri içimde bir şeyleri ateşliyor. Kalbimi kavrayan bir şey, tanıdık bir sıcaklığın titreşimi.

O metal grisi gözlerde kendimi kaybederken

yutkunuyorum. "Birbirimizi tanıyoruz..."

Yüzü bir parça acıyla buruşuyor.

"Evet."

"Biz..."

Bana bakışında bir şey var. Onu tanımıyor olmam onu incitiyor gibi görünüyor.

Aman

Tanrım. "Biz-

"

"Biz neyiz?" diye homurdanıyor.

"Biz biz miyiz?" Fısıldıyorum.

Gözleri yine aynı soğuk gri ateşle parlıyor. Çenesi gıcırıyor ve neredeyse varlığı jet kabininde şişiyormuş gibi hissediyor. Sonra yavaşça nefes alır.

"Uyuman gerek, Mara. Yakında evde olacağız."

Başımı sallıyorum, beni koltuğa geri götürürken hâlâ bir tür uyuşukluk hissediyorum. Emniyet kemerimi bağlıyor ve kemeri sıktığında, elleri belime değdiğinde bir sıcaklık titremesi hissediyorum.

Yukarı bakıyor, gözlerimiz bir saniyeliğine kilitleniyor. Ve bir an için, onu öpmek için karşı konulmaz bir ihtiyaç duyuyorum.

Sonra geri çekiliyor, dönerken bakışlarını benimkilerden ayırıyor. Kulübenin uzak tarafına geçip telefonunu çıkarmasını izliyorum. Bir numaraya dokunuyor ve kulağına götürüyor.

"Onu aldım, hayır, hayır... konuşmayı kes. Lizbet, o iyi." Lizbet.

Kız kardeşim.

Aklıma geldikçe gülümsüyorum. İkiz kardeşim. Aradığı kişi bu.

"Onu şimdi geri getiriyorum. Benim uçağımdayız."

Bana bakıyor, iç geçirmeden önce dudakları geriliyor.

"Seninki muhtemelen en iyisi," diye homurdanıyor sessizce.

Telefonu kapattığında, başka bir arama yapıyor. Ama bu

seferki Rusça. Bazı kısımlarını anlıyorum ama yavaş yavaş göz kapaklarım düşüyor.

Sonra uyurum.

İngiltere'nin Manchester şehrine indiğimizde bizi bekleyen bir doktor var. Kadın gülümseyerek beni jetin üzerinde şöyle bir süzdükten sonra tatmin olmuş gibi başını sallıyor.

"Güçlü bir yatıştırıcı gibi görünen bir ilaçtan çıkıyorsunuz. Yaşamsal belirtiler bana iyi görünüyor, ama yeni bir tıbbi-"

"Dört ay öncesine kadar dört yıl boyunca komadaydım."

Doktorun kaşları havaya kalktı. Arkasından Konstantin'in kaşları da. Uçaktaki son küçük uykumdan uyandıktan sonra, yavaş yavaş daha fazla şey hatırlıyorum.

Lizbet ve kocası Lukas ile birlikte prestijli Oxford Hills Akademisi'nde okuyorum. Çoğu öğrenci kulübelerde yaşıyor, ama ben gerçekten güzel bir Tudor evinde, sadece Konstantin'le birlikte yaşıyorum.

Sanırım birlikte olabiliriz. Ama gerçekten öyle miyiz yoksa sadece ona karşı güçlü bir çekim mi hissediyorum emin değilim ve daha önce sorduğumda garipleşti.

Doktor itirafım karşısında kaşlarını

çattı. "Hafızan şu anda nasıl, Mara?"

"Bu..." Dudağımı çiğniyorum. "Tamam."

"Şu anda boşluklar var mı?" "Ben..."

belki. Evet."

Yani Odessa'ya nasıl gittiğimi ya da neden orada olduğumu hiç bilmiyorum. Ama orada olmam büyük bir olaymış gibi görünüyor. Konstantin'in beni almaya gelmesi ve Lizbet'in benim için endişelenmesi için yeterince büyük.

Doktor yavaşça başını sallıyor, bana bakıyor.

"Dinlendikçe bunlar muhtemelen ertesi gün geçecektir. Her zamanki doktorunuzdan kontrol için randevu alabilir misiniz?"

Başımı salladım.

"O zaman şimdilik, sanırım biraz dinlenmeye ihtiyacın var."

O gittikten sonra Konstantin beni bekleyen şoförlü arabaya götürüyor ve sonra gece boyunca yola çıkıyoruz. Arabayı sessizce sürüyoruz ve içimde onun elini tutmak ya da başımı omzuna yaslamak için güçlü bir istek var. Ama yine de buna direniyorum.

Sonunda Oxford Hills'in ana kapısından içeri girip beyaz çakıllı araba yolundan aşağı iniyoruz. Konstantin arabadan inmeme yardım ediyor ama karanlık kampüsü boydan boya geçen lamba ışıklı patikada yürümeye başladığımızda, bir kolunu belime doladığında gülümsüyorum.

Büyük, muhteşem bir malikaneye varıyoruz ve süslü demir kapının yanındaki taş duvara kazınmış ismi görmeden önce aklıma geliyor.

Lordship Malikanesi. Burası Lizbet ve Lukas'ın yaşadığı yer.

Duvarların içinde, biz daha oraya varmadan evin kapısı açılıyor. Ve aniden, kız kardeşim uçarak dışarı çıkıyor, hıçkırarak

bana çarpıyor.

"Senin için çok endişelendim," diyor şiddetle ve bana sıkıca sarılıyor.

Ona sokuluyorum, sırtına sarılıyorum. Aynı paniklemiş rahatlama hissine sahip değilim, ama yine de daha önce buradan nasıl ayrıldıysam onu korkutacak kadar ani olduğunu söyleyebilirim.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum ona. "Neden bilmiyorum... Hatırlamaya çalışıyorum."

"Her şey yolunda!" Hıçkırarak ağlıyor, gözyaşlarını silerken gülümsemek için geri çekiliyor. "Geri döndün, iyisin. Şu anda tek umursadığım şey bu."

Gözleri beni geçip Konstantin'e

bakıyor. "Teşekkür ederim."

Ona tekrar baktığımda, gözleri benimkine döndüğünde yüzü biraz kararmadan önce sadece başını sallıyor.

Lizbet beni ön kapıya götürüyor ve başımı kaldırıp baktığımda merhametli bir şekilde tanıdık bir yüz daha görüyorum.

"Lukas," diye

gülümsüyorum. O

da bana sırtlıyor.

"Bizi endişelendirdin."

Beni kucakladığında gülümsüyorum. Onun arkasında, evin içinden dört kişi ışığa doğru adım atıyor; dövmeli, yapılı iki adam ve iki güzel kız...

"Misha," diye fısıldıyorum Konstantin'den bile daha mürekkepli adama.

Gülümsüyor, ba ını sallıyor. Yanındaki esmer kıza dönüyorum.

"Charlotte."

"Hey, Mara," diye sıcak bir şekilde sırtıyor.

"Tenley, Ilya" Kızıl saçlı kızı ve yeşil gözlü, düşünceli adamı tanıyarak sırtıyorum.

Hatırlıyorum. Onları hatırlıyorum. Tanrı'ya   k r.

Manchester'daki özel havaalanındaki doktor g   l  bir sakinleştirici sayesinde iyile ti imi söyledi. Ama hala Odessa'da olanları bir araya getirmeye çalışıyorum. Sadece korktu umu ve kovalandı ımı hatırlıyorum. Sonra Konstantin'in orada olduğunu ve beni buraya getirdiğini hatırlıyorum.

"Hadi seni içeri alalım, tamam mı?"  kizime başımı salladım.

"Evet."

 eri girmeye ba ladı ımızda, aniden  n kapının yanındaki evin içine yerleştirilmiş küçük pencerelerde yansımamı yakalıyorum. Kendimi görüyorum, ama sonra gözlerim arkamdaki Konstantin'in yansımasına odaklanıyor.

Her şey çok hızlı gelişiyor ama o anda bildiğim tek şey korku - arkamda duran adamın görüntüsü karşısında ya adı ım o ezici panik.

Aniden dönerken  ı lık atıyorum ve ondan kaçmaya çalışırken neredeyse d   yorum.

"Uzak dur!" Boğuluyorum, kız kardeşim beni yakalamadan önce ön kapının eşiğinden geri yuvarlanıyorum.

Lukas anında hırlıyor ve yanımdan geçip Konstantin'e doğru fırlıyor.

"Ne yaptın lan ona?!"

Konstantin irkilmiyor. Gözleri Lukas'ın yanından bana doğru dönüyor ve benimkileri bulduklarında aniden paniğim kayboluyor.

"Lukas, bekle..." Herkesin ya bana deliymişim gibi ya da Konstantin'e yırtıcı bir hayvanmış gibi bakmasından dolayı şaşkın ve utanmış bir şekilde kaşlarımı çatıyorum.

"Bekle, hayır... Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Lukas soğukkanlılıkla bana bakıyor ve sonra Konstantin'e dönüp ona yaklaşıyor.

"Ona ne yaptın?" diyor ince bir sesle.

"Onu buraya ben getirdim," diye mırıldanıyor Konstantin sessizce. "Ve onu burada bırakmamın tek nedeni gidip ona yardım edebilmek. O yüzden gözümün önünden siktir olup gitmen gerekiyor, hemen."

İki adam, birbirlerinin şahdamarına saldırıp saldırmamayı tartışan iki aslan gibi birbirlerine dik dik bakıyor.

Kız kardeşim uzanıp kocasının koluna dokunuyor ve birden gerginlik bozuluyor. Lukas Konstantin'e hırlıyor ve sonra geri çekilerek kolunu Lizbet'e doluyor.

"Ancak geçmişte birbirimize yardım ettik," diye mırıldanıyor Konstantin'e. "İzlediğimi bil-"

"Evet, harika, siktir git," diye homurdanıyor Konstantin, gözlerini bana çevirmeden önce Lukas'ı görmezden geliyor.

"Burada güvende olacaksın."

Yutkunuyorum, başımı sallıyorum; gri gözleri beni büyülüyor. Benimkinin arkasında onun yansımasını görmemi tetikleyen şey her neyse, ondan duyduğum korku buharlaşıyor ve hissettiğim tek şey kollarımı ona sarmak ve kokusunu tekrar içime çekmek için duyduğum o yakıcı ihtiyaç oluyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Beni bulduğun için." Başını salladı.

"Senin için geri geleceğim."

Sonra döner ve başka bir şey söylemeden, silueti bile karanlığın içinde eriyene kadar gecenin içinde fırtınalar koparır.

Senin için geri geleceğim.

Bir parçam bunun beni endişelendirmesi gerektiğini biliyor. Ancak onun sözlerini tekrar hatırladığımda, üzerimde hissettiğim ürperti bir korku değil.

Bu bir ihtiyaç.

OHA'ya DÖNÜŞÜM kısa sürdü. Mara'yı kampüs boyunca Lordship Malikanesi'ne kadar yürütmeyi ve yürüyüş boyunca onu öpmek için bin kez durma ihtiyacını görmezden gelmeyi içeriyor.

Çünkü yapamam. Beni ya da bizi tam olarak tanımıyorken olmaz.

Yansımamı görmek onu çılglık attırırken değil.

Onu kız kardeşine götürdükten sonra, arabanın hala ana akademik binaların yanında beni beklediği yere geri dönüyorum. Sonra da Manchester'daki havaalanına geri dönüyorum.

Sonra Londra'ya
gideceğim. Cevaplar
için.

"DOKTOR BLOOM?"

Thomas'taki ofisinin açık kapısını çaldığımda iyi giyimli adam

dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp bakıyor. Adam

Bir an merakla bana baktı ama sonra gözleri kısıldı.

"Doktor Bloom, ben-"

"Kim olduğunuzu biliyorum, Bay Reznikov."

Dizüstü bilgisayarını kapatıp kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesine geri otururken sesi buz gibi.

"Daha önce buraya geldiğinizde de kim olduğunuzu biliyordum."

Yavaşça nefes alıyor ve bir elini gümüşü sakalını okşamak için kaldırıyor.

"Bu Mara Belsky ile mi ilgili?"

İnce ince gülümsüyorum. "Neden böyle düşündün ki?"

"Siz de şu anda komada mısınız yoksa komadan mı çıkıyorsunuz, Bay Reznikov?"

"Çok komik."

Bakışı sertleşiyor.

"O nasıl?"

"O-" Kaşlarımı çattım. "O iyiydi." "İyi miydi?" Keskin bir şekilde söylüyor.

"O iyi, sadece... bir şey oldu ve hafızasıyla ilgili attığı adımlar biraz gerilemiş gibi görünüyor."

Gri kaşları çatıldı.

"Ne oldu böyle?" "Kafasını
çarptı."

Bana suçlayıcı bir şekilde bakıyor ve ağzım açık
kalıyor. "Burada aynı taraftayız, Doktor."

"Beni bu şekilde aşağılamamanı tercih ederim."

"Yani onun tarafındayım. İkimiz de onun tarafındayız ve
onun için en iyisini istiyoruz."

"Tamamen farklı yöntemlerle-"

"Aksini hiç söylemedim."

Doktor Bloom bana bakarken tekrar iç geçiriyor.

"Ona ne oldu?"

"O..."

Siktir et.

"Biri ona saldırmış."

Yüzü mosmor oldu. Ama tüm bu öfkesi sadece doğru yere
geldiğimin altını çiziyor. Olduğum ya da olduğumu
düşündüğü şey için benden nefret ediyor olabilir. Ama
Mara'yı gerçekten önemsiyor. Bu yüzden burada olmam
onu bu kadar kızdırıyor.

"Ona kim saldırdı?!"

"Bilmeseniz daha iyi olur."

"Bu bir Jason Bourne filmi değil Bay Reznikov!" diye
tersliyor. "Sağlık Bakanlığı'na bağlı bir hastanede

ve bir hastanın iyiliği-" "Ona
bunu enjekte ettiler."

Elimi ceketimin cebinden çıkarıp Bagan'ın üzerinde
kullandığı iğneyi ona uzatıyorum; iğneyi plastik bir poşete
sarmıştım ve ucuna kalın bir bant yapıştırmıştım. Yanına
gidip masasının üzerine koyuyorum.

"Eğer onun sağlığı ve refahı için çalışıyorsanız, bunun ne
olduğunu bilmem ve beni sorgulamamanız gerekiyor."

Doktor Bloom iğneye soğuk bir şekilde bakıyor ve sonra
bakışlarını tekrar bana yöneltiyor.

"Bu bir tehdit mi?"

"Bana yardım etmezsen olacak."

"Senin yolun."

"Pardon?" Homurdanıyorum.

"Eğer sana yardım
etmezsem." Ağzım açık kaldı.

"Doğru."

İç geçiriyor ve bakışlarını tekrar torbalanmış iğneye
çeviriyor. İğneyi eline alıyor ve incelemek için elinde
çeviriyor.

"Bu ona hangi bağlamda enjekte edildi?" "Birisi onu
kaçırmaya çalışıyordu."

"Tanrım," diye tıslıyor, bana ters ters bakıyor.

"Onu muayene eden başka bir doktor bunun bir yatıştırıcı olabileceğini düşündü."

Doktor Bloom iğneye kaşlarını çattı.

"Anında bayıldı mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Birkaç dakika sürdü."

"O zaman diğer doktorunuz yanıliyordu," diye tersledi. "Bekle bir dakika."

Masasındaki bir düğmeye basıyor ve bir hoparlör ciyak ciyak ötmeye başlıyor.

"Linda, seni bir şey için alabilir miyim?"

"Hemen geliyorum," diye cevap veriyor bir kadının keskin sesi. Bir dakika sonra ayak sesleriyle döndüğümde küçük ofiste bize katılmak üzere içeri giren bir tür teknisyeni görüyorum.

"Doktor?"

Doktor Bloom ona gülümsüyor. "Bunu benim için çalıştırabilir misiniz? Buna ihtiyacım var..."

Gözleri bana kayarken gülümsemesi azalıyor.

"Derhal."

Linda başını sallar. "Elbette. Hemen döneceğim."

Çantayı iğneyle birlikte alıp ortadan kayboluyor ve bizi yine yalnız bırakıyor.

"Mara şimdi nerede?"

"Okulda."

Kaşları çatıldı.

"Tanrım, Oxford Hills'te lanet olası bir iğneyle mi enjekte edilmiş?"

"Bu tür soruları bastırırsanız daha iyi olur." Kaşlarını çatıyor. "Ama hafızası geri mi geliyor?"

Başımı salladım. "Bir kısmı. Aslında bu olaydan önce birçoğu hızla geri geliyordu. Bu iğnenin yapılması onu o karanlığın bir kısmına geri itmiş gibi görünüyor."

Bana soğukkanlılıkla bakarken sakalını sıvazlayarak başını sallıyor.

"Neden onunla bu şekilde ilgileniyorsun? Yani neden yardım ediyorsun?"

Ağzım sulandı.

"Haberleri okudum Bay Reznikov. Sizin ve onun ailelerinin anlaşmazlıklarının ve şiddet geçmişlerinin farkındayım. Bu yüzden, o zavallı kızın kafasının arkasına lanet olası bir kurşun sıkarak çocukluğuna son veren sizin ailenizken ona neden yardım ettiğinizi soruyorum."

Sesinden aşağılama damlıyor. Ama bunu ona karşı kullanmıyorum. Mara'ya zarar verdiğini düşündüğüm biriyle yüz yüze olsaydım, onun davrandığından çok daha az medeni olurum.

Ben ortaçağda yaşardım.

Bir yanım onu düzeltmek istiyor. Yani, Mara'yı komaya sokan silahlı saldırıdan sonra çıkan haberleri okudum. Reznikov onaylı, hedefli bir suikast olduğuna dair çıkan söylentileri biliyorum.

Ve bunun saçmalık olduğunu da biliyorum.

Ancak Doktor Bloom yıllar önce yaşananların inceliklerini bilmiyor ve bilemez de. Arkadan bıçaklamayı. İhaneti.

Ardından gelen şiddet sarmalları sevdiğim her şeyi paramparça etti.

Ofisinin kapısının çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Döndüğümde teknisyen Linda'nın yine orada dikildiğini görünce şaşıyorum.

"Doktor Bloom? Kimyasal analiz sonuçlarını aldım."

"Çok çabuk oldu," diye mırıldandım.

Linda bana gülümsüyor, kim olduğumdan habersiz, tıpkı Doktor Bloom gibi.

"Oh, tüm iğneleri önce bilinen temel narkotik testinden geçiriyoruz-heroine, fentanyl, bilinen cinsel saldırı ilaçları ve benzeri."

"Ve?" Doktor Bloom merakla soruyor.

"Benzodiazepin."

Doktor Bloom sertleşiyor, bana dönmeden önce kaşları çatılıyor.

"Bu bir-"

"Anti-anksiyete, biliyorum."

Teknisyenine dönmeden önce beni inceliyor.

"Teşekkür ederim, Linda."

Gülümsüyor ve tekrar yanımızdan ayrılmadan önce bana başıyla selam veriyor.

"Benzodiazepin hafıza kayıplarının geri gelmesini açıklayabilir," diyor yavaşça. "Anti-anksiyete ilaçlarının amnezi hastaları üzerinde feci etkileri olabilir."

Kaskatı kesildim, çenem

gerildi. "Kalıcı olarak mı?"

"Belirsiz."

"Anlamı?"

"Yani bilmiyorum Bay Reznikov," diyor ince bir sesle. "Ama sakın tutulması ve zihninin bağlantıları yeniden onarabilmesi için güvenli bir yerde dinlenmesi gerekiyor."

Gözlerini bana dikti. "Öyle

mi?"

Ona ters ters bakıyorum.

"O güvende mi Konstantin?" diye sorar

sessizce. "Evet."

Başını sallıyor. "İyileşmek için tanıdık bir yerde olması gerekiyor, alışık olduğu bir yerde. Bu, beyninin kendi üzerinde yapacağı onarımlara yardımcı olacaktır. Yani eğer bir yerde yaşıyorsa, orada yaşamaya devam etsin."

Gülümseme isteğimi bastırıyorum, çünkü şu anda bunun psikotik görüneceğini biliyorum. Ama Mara'yı benimle birlikte Lachlan House'a geri götürme fikri nabzımın daha sert atmasına neden oluyor.

"Eğer belli bir şekilde giyiniyorsa, buna sadık kalın. Saçını belli bir şekilde yapıyorsa-"

"Artık lavanta
rengi."

Gülümsüyor.

"Aferin ona. Bu şekilde devam edin. Bu saldırıdan öncesine ne kadar aşına olursa o kadar iyi olur."

Başımı salladım. "Tamamdır."

"Güzel. Tahminimce son dönemdeki duraksama geçici bir şey. Ama ona neyin geri döneceğini sadece zaman gösterecek."

Kaşlarımı çatarak aşağı bakıyorum.

"O günü hiç hatırlayacak mı?"

"Vurulma olayını demek istiyorsun."

Başımı sallıyorum. Doktor Bloom ince ince gülümsüyor. Yavaşça başını sallayarak nefes veriyor.

"Hayır, muhtemelen olmaz. Daha öncesini hatırlamaya başlasa bile, bunu bir bilgisayarın çöktükten sonra son yedekten yeniden başlatılması gibi düşünün. Son kayıt ile bilgisayarın donduğu zaman arasındaki boşluk? Bu her zaman kayıp olacaktır."

"Güzel."

Birden kaşlarını çattı, bana ters ters baktı.

"Neden, ailenizin bu işe karıştığını hatırlamayacağını umarak-"

"Hayatının elinden alındığı günü asla hatırlamamasını umuyorum aslında," diye çıkışıyorum. "Yardımın için teşekkürler."

Gitmek için döndüm ama beni durdurdu.

"Eğer biri onu yavaşlatmaya çalıştıysa, onu almaya çalışıyordu. Onları ne durdurdu?"

Geri dönüp bakışlarımı ona
yöneltiyorum. "Ben. Kalıcı olarak."

Yutkunuyor, yüzü biraz soluyor.

"Ve eğer daha fazlası varsa, onları da durduracak mısın?" Ağzım açık kaldı.

"Ona zarar vermeye çalışan herkesi durduracağım."

JETİME GERİ DÖNDÜM, elimde votkayla bitkin bir halde koltuğa gömülürken Vadim'e sesleniyorum.

"O nasıl?" "O iyi."

"Ya sen?"

"Bir orduya ihtiyacım var."

Vadim

homurdanıyor

. "Savaş için
mi?"

"Koruma için. Adamlarımızın Oxford Hills Akademisini izlemesini istiyorum. OHA'nın kendi güvenliği iyi ama rüşvet alabilecek zayıf noktaları var. Kontrol ettim."

"Daha fazla saldırıdan mı
endişeleniyorsun?" "Evet."

"Sana mı, yoksa Mara Belsky'ye mi?"

Uçağın loşluğuna bakarak votkamı yudumluyorum.

"Sadece gerçekleştir, Vadim."

"Olmuş bilin. Gavan ve birkaç adamımız hâlâ Manchester'da. Şimdi onları akademinin etrafına yerleştireceğim ve önümüzdeki birkaç saat içinde daha fazla adamımızı göndereceğim.

"Teşekkür
ederim."

Alaycı bir

şekilde

gülümsedim.

"Gavan iyi bir adam Vadim. Bunu sana daha önce söyledim mi bilmiyorum ama gerçekten iyi bir iş çıkardın."

Sessiz. "Vadim?"

Yavaşça iç geçirir. "Evet... Evet. O iyi bir çocuk. Annesine çekmiş."

Boğazını temizliyor.

"Diğer adamlar yola çıktığında seni arayacağım."

ZEVKI HAYAL EDİYORUM.

Tenimin arzuyla karıncalandığını ve bacaklarımın arasında muhtaç, ağrıyan bir zonklama olduğunu hayal ediyorum.

Ama en çok Konstantin'i hayal ediyorum.

Dönüyorum, nefesim kesiliyor, ona doğru kıvrılıyorum. Tırnaklarımı teninde gezdiriyor ve parmakları saçlarımda dolanırken inliyorum. Daha fazlası için yalvarıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve o içime girerken çarşaflara doğru inliyorum - bana vuruyor, beni beceriyor.

Her şeye sahip olmak.

Zevk bedenimde patlıyor, ta ki aniden misafir odasının karanlığında nefes nefese uyanana kadar.

Donup kalıyorum, nefes nefese kalıyorum, tenim hâlâ kaygan ve titriyor, rüyanın kalıntıları üzerimde dolaşıyor. Bir parçam hâlâ az önce hayalini kurduğum adamdan korkmam gerektiğini düşünüyor -ya da belki biliyor-. Konstantin'le ilgili bir seks rüyası gördüğüm için dehşete düşmem gerektiğini.

Ama neden böyle hissettiğimi bilmiyorum. Çünkü çok daha doğal olarak gelen duygu ihtiyaç ve arzudur.

Hatırlamamaktan nefret ediyorum.

Sessizce, Lortluk Malikanesi'nin misafir odasındaki yataktan kayıyorum. Yorgana sarınıyorum ve odadan çıkıyorum. Saat sabahın biri olduğu için ev karanlık, bu yüzden koridordan sessizce Lizbet ve Lukas'ın odasının bulunduğu üçüncü kata çıkan merdivene doğru ilerliyorum.

Kapıyı sessizce çaldım. İçeriden sadece uyku sesleri duyduğumda, sessizce tokmağı çevirip içeri giriyorum.

Lukas neredeyse anında uyanır, bir eli çoktan komodinin üzerindeki bıçağa dolanmıştır. Gözleri odaklandığında kaşlarını çatıyor ve bıçağı tekrar yerine koyuyor.

"Mara," diye mırıldanıyor halsizce. "İyi misin?"

Onun yanında Lizbet kıpırdanıyor ve sonra uyanıyor. Beni gördüğünde nefesi kesildi, kaşları çatıldı.

"Her şey yolunda mı?" diye geveliyor, anında uyanmış. Yüzümü buruşturuyorum.

"Sizi uyandırdığım için üzgünüm-"

"Hayır! Sorun yok!" Gülümseyerek yanındaki yatağın kenarını okşuyor. "Hadi, neler oluyor?"

Sessizce yürüyüp yataklarının kenarına oturuyorum. "Bilmem gerek."

"Ne hakkında?"

"Onun hakkında. Konstantin."

"Evet, öyle," diyor kız kardeşim ince bir sesle, gözleri kısılıyor. "Lizbet," diye uyarıyor Lukas.

"Ne? Öyle."

Yutkunuyorum.

"O..." Kaşlarımı çattım. "Ben... Ben Odessa'ya gittim." Kaşlarım çatıldı. "Hangisi... eviniz?"

"Lizbet başını sallar. "Evet, sen-"

"Durun, lütfen, izin verin." Kaşlarımı çatıyorum, konsantre oluyorum. "Biz orada büyüdük."

"Evet," diye gülümsüyor ve elimi avucunun içinde sıkıyor. "Bu gece yaralandım."

Gülümsemesi

soluyor. "Evet,

yaptın."

"I-" Yutkunuyorum. "O değildi, değil mi? Konstantin?"

Lizbet dudaklarını büzüyor. Ama sonra iç geçiriyor.

"Hayır,

değildi." Başka

tarafa bakıyor.

"Aslında, o seni kurtardı."

Kaşlarımı çatıyor, bu konuyu tekrar odak noktasına getirmek için çekebileceğim bir ipucu arıyorum.

"O... o mu yaptı?"

"Bahçeye geri döndün, Mara," diyor sessizce. "Nereye... bilirsin işte."

"Vurulduğum yer."

"Evet."

Tekrar bana bakmadan önce titreyerek yere bakıyor.

"Nedenini hatırlıyor

musun?" Kaşlarımı

çatıyorum.

"Dedektif, bana bir şey göstermek istedi... hafızamı canlandırıp canlandırmadığını görmek için-"

Anında, kara bir dalga gibi bana geri dönerken korkuyla
b o ğ u l u y o r u m .

"Aman Tanrım!" Yüzüm bembeyaz olurken ve kanım buza dönerken boğuluyorum, neredeyse yataktan düşüyorum.

"Dedektif! O-"

Lizbet ellerimi tutup sıkıca kavrarken Lukas, "Sana zarar vermeyecek," diye homurdanıyor.

Kaşlarını çatıyor.

"Konstantin onu öldürdü, sana zarar vermesini engelledi. Bunu kabul etmek bana ne kadar acı verse de, Konstantin

Seni. Aslında seni kurtarmaya
devam ediyor." Titriyorum,
odaklanıyorum.

"O... o beni uyandırdı."

Ve aniden her şey kafamda net ve berrak bir anlatıya
dönüşüyor. Ve hatırlıyorum.

Hatırlıyorum.

"Komadan çıktığımda oradaydı," diyorum sessizce. "Beni o
mu uyandırdı?"

Lizbet yere bakıyor.

"Getirdi. En azından seni uyandıran ekibi o getirdi."

"Ve ben onunla yaşıyorum."

Yavaş yavaş geliyor ama baraj çatlıyor. Ve aniden, daha
fazlası kafama hücum ediyor.

Lizbet başını sallar. "Evet, öyle."

"Lachlan House'da." Kaşlarımı çattım. "O... onu bazı kızlardan
mı çaldı?"

Lukas kıkırdar.

"Evet. Kızlar futbol takımı."

"Ve ben onunla birlikte yaşıyorum... sadece
ikimiz." "Evet," diye mırıldandı Lizbet.

İçimi yakan sıcaklıktan ürperiyorum.

"Biz... birlikte miyiz?"

İkizim yüzünü

buruşturdu.

"Ben-hayır..." İnliyor. "Aslında bilmiyorum. Öyle sayılırsın..."

Sıcak ten tene temasların, soluk soluğa, talepkâr öpücüklerin hatırası üzerime hücum edince sarsılıyorum. Beni tutan, bana sahip olan güçlü ellerin anısı. Tenimi okşayan dudaklar ve kıcıma şaplak atan bir el.

Yüzüm kızarıyor, içim ısınırken kıvranıyorum. Ve aniden, bunun doğru olduğunu anladım.

Konstantin'le birlikteyim. En azından seks yapacak kadar birlikteyiz.

Yüzüm kızarıyor, yüzümdeki sıcaklığı hızla yutuyorum.

"Üzgünüm, uyumana izin vermeliyim."

"Hayır, hiç sorun değil," diye gülümser Lizbet. "Kalabilirsin-"

"Ben yatağa dönüyorum Lizbet," diye gülümseyerek elini sıkıyorum. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Hatırlamama yardım ediyor. Söz veriyorum, her zaman böyle olmayacağım."

Beni kollarının arasına çekip sıkıca sarılıyor.

"Kimseye bir şey borçlu değilsin, biliyorsun," diye mırıldanıyor. "Ve seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Aşağıda, misafir odasındaki yatağımda, yine de uykuya dalamıyorum. Çünkü tek düşündüğüm Konstantin.

Sorun şu ki, kafamın içinde savaşılan iki Konstantin var. Biri beni uyandıran fantezi - rüyalarımda beni yatağa sabitleyen ve dilini benimde gezdiren adam. Bacaklarımı ayıran ve zevkten çılgınlık atmama neden olan adam.

Ama diğeri bir tiran. Soğuk, zalim, gaddar bir kral. Beni tek başına kilit altında tutuyor.

Ve hangisinin gerçek olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Yatak odamın kapısı çalındığında hâlâ yatakta uyanık yatıyordum. Telefonuma bakıyorum ve oturduğum yerden kalkmadan önce saatin sabahın üçü olduğunu görüyorum.

"Evet?"

Kapı açılır ve Lizbet içeri girer, yüzü asıktır. "Hey,

Mara?"

"Evet-"

Donup kaldım. Arkasında az önce düşündüğüm adam vardı.

Fantezi.

Tiran.

Benim
kurtarıcım.

Kötü
adam.

Soğuk gri gözleri karanlığın içinden içime saplanırken yutkunarak kaskatı kesiliyorum.

"Biz..." Lizbet kalın kalın yutkunur, başka tarafa bakar.

Lukas odaya giriyor ve bana başıyla selam verirken onu göğsüne doğru çekiyor.

"Lachlan House'a geri dönmelisin, Mara."

Kaskatı kesildim. "Ne?"

Gözlerim onların yanından bana doğru bakan Konstantin'e kayıyor.

"Son zamanlarda yaşadığın yerde olursan daha çok şey hatırlarsın," diye homurdanıyor sessizce. "Az önce St. Thomas'taki Doktor Bloom'la bu konuyu konuştum."

Yutkunuyorum ve gözlerimi kardeşime çeviriyorum. "Lizbet?"

Başını sallıyor.

"O haklı," diye boğuluyor. "Hoşuma gitmiyor ama bence haklı."

"Az önce ikinci bir görüş almak için birini aradım, Mara," diyor Lukas sessizce. "Konstantin'in doktorunun ona söylediklerine o da katıldı."

Konstantin soğuk bir sesle, "Ve bu üstü örtülü güvensizlik çok hoşuma gitti, Lukas," diye mırıldandı. İkisinin yanından geçerek odaya giriyor ve tereddüt etmeden bana doğru ilerliyor.

Sanki ben onunmuşum gibi.

İçimde bir sıcaklık zonklaması hissederek ürperiyorum.

"Hadi," diye homurdanıyor, elimi tutarak. "Eve gidiyoruz."

Beni yataktan çekmesine izin verirken titriyorum. Üzerimde Lizbet'in eşofman altı ve kapüşonlu tişörtlerinden biri var ve Konstantin beni kapıya doğru götürmeden önce yataktaki yorgana sarıyor - bir eli dirseğimi tutuyor, diğeri sırtımın alt kısmında.

Hâlâ kafamdaki versiyonlarından hangisinin gerçek olduğunu bilmiyorum - aşık olan mı yoksa zorba olan mı? Ama nedense her ikisi de olabilir diye düşünüyorum.

"İlk iş beni ara, tamam mı?" Lizbet ön kapıda gergin bir şekilde geveliyor.

Dönüyorum, başımı sallarken ona sakince gülümsüyorum. Ama içimde sakinlikten başka her şey var. İçimde, ait olduğum yere mi yoksa Konstantin'in ona ait olduğumu düşündüğü yere mi geri döneceğimi anlamaya çalışıyorum.

Kapının hemen dışında duraklıyorum, kısa bir süre durup dönüyorum ve yüzüne bakıyorum.

"Geri dönmem gerekiyor, değil

mi?" Başını sallıyor.

"Eğer hatırlayacaksan."

"Peki ya hatırlamak istemezsem?" Sessizce soruyorum.

Ağız inceliyor. Gözleri soğuk gri bir ateşle parlıyor. Ve aniden, elinin kalçama doğru kaydığını ve sırtımın alt kısmına yerleştiğini hissediyorum. Çekiyor ve ben ürperiyorum, kendimi ona yaklaşıırken bulduğumda sessizce nefes alıyorum.

Aniden eğiliyor ve dudakları kulağımın yanında boynumun kıvrımını bulduğunda bir iniltiyi ısııyorum.

"Bence çok istiyorsun," diye sessizce homurdanıyor. "Ve ben sana bunu yapacağım, Mara. Her şeyi hatırlamanı sağlayacağım."

Birdenbire beni kollarının arasına alıp dizlerimin altından ve sırtımdan kavradığında nefes nefese kalıyorum. Kollarım bir şekilde onun boynuna dolanırken ürperiyorum.

"Hadi eve gidelim," diye homurdanıyor beni karanlığa doğru taşıırken.

Lachlan House'un ön kapısından içeri adım attığımızda anılarımın etrafındaki engellerin DAHA DA FAZLASI yıkılıyor.

Haftalar önce o gün kulübeme geri döndüğümde, Konstantin onları kovduktan sonra orada yaşayan iki öfkeli kızla karşılaşmanın şaşkınlığını hatırlıyorum.

Bizi içeri taşımak için.

Beni içeri bıraktığında, odamın büyük merdivenin yukarısında, koridorun sonunda solda olduğunu hatırlıyorum. Ve ikimizin her akşam saat altı buçukta birlikte yemek yediğimizi hatırlıyorum. Ya da çoğu gece.

Beynim şok geçirmiş gibi sarsılıyor.

Beş. Haftada beş gece birlikte yemek yiyoruz. Onun emirleri.

"Beş. Bu iş bitti. Kazan. Yedi olabilir."

Bu hatıra üzerime hücum ederken ürperiyorum. Ama aynı zamanda daha da heyecanlandırıyor.

"Beni burada tutuyorsun."

Açıkça söylüyorum, ona bakmak için dönüyorum.
Konstantin'in ağzı inceliyor.

"Sen değil misin?"

"Evet," diye

homurdanıyor.

"Neden? Biliyorum da hatırlayamıyor muyum, yoksa hiç
bilmiyor muyum?"

Kaşları çatılıyor, gri gözleri beni kesiyor.

"Biraz uyu Mara," diyor huysuzca ve arkasını
dönüyor. "Birlikte miyiz?"

Bunu yüksek sesle, talepkar bir şekilde söylüyorum. Çünkü
bu gece gözlerimi kapattığımda bu adamla ilgili gördüğüm
erotik görüntülerin anılar mı yoksa kendi günahkâr
arzularım mı olduğunu bilmeden uykuya dalma şansım
olmadığını biliyorum.

Ya da ikisini de.

Konstantin yavaşça bana dönüyor. "Ne
düşünüyorsun?" diye mırıldanıyor.

Yutkunuyorum.

"Sanırım beni korkutuyorsun, ama bu soruyu
cevaplamıyor."

"Öyle olmalı."

"Ya olmazsa?"

Gözleri parlıyor ve ben titriyorum. Bu gözler, dudakları, onun kokusu... onun yakınlığı bedenimi titretiyor ve dokunuşu için acı veriyor.

Tüm bunlar bu soruya cevap olmalı. Ama aynı zamanda, bana elbiselerimi yırtmak ister gibi bakan ve beni gömmek isteyen bir adamla nasıl birlikte olabilirim?

Bir nefes çekiyor ve yavaşça bana yaklaşp üzerimde belirirken ürperiyorum.

"Beni hatırladığını biliyorum Mara," diye homurdanıyor kalın bir sesle. "Ben-belki..."

"Bu bir belki değil ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Dişlerimi dudağımın üzerinde gezdiriyorum, derim karıncalanıyor ve gözlerinin içine bakarken kalbim hızla çarpıyor.

"İstiyorum," diye fısıldıyorum. "Sadece yapmalı mıyım bilmiyorum." Gözleri parlıyor, çenesi gıcırdıyor.

"Bu evi hatırlıyor musun?"

Yutkunuyorum.

"Evet."

"Kuralları hatırlıyor musun?"

Titriyorum, tenimin her santimetresinde, kalçalarımın arasında çiğ bir sıcaklık cızırdıyor.

Evet, biliyorum.

"Hayır."

Konstantin ince ince gülümsüyor.

"Yalan söylüyorsun," diye homurdanıyor, neredeyse birbirimize değecek kadar yaklaşıyor. "Hatırladığını biliyorum."

"Ben... Biliyor muyum bilmiyorum," diye nefes alıyorum.

Odanın sıcaklığı etrafımızda dönüyor, beni boğuyor, hapsediyor.

Beni orada onunla birlikte tutuyor.

"O zaman sor bana," diye hırlıyor

kalın bir sesle, "Neyi sorayım?"

Nefes alıyorum.

"Sana hatırlatmak için."

Aniden çenemi kavrayıp yakınımaya eğildiğinde sızlanmamak için dudağımı ısııyorum, bakışlarımı kendi bakışlarıyla yakalıyor ve içimi tamamen eritiyor.

"Yapmam gerektiğini sanmıyorum."

Duraklıyor, dudakları benimkinden birkaç santim uzakta. Titriyorum ve neredeyse nefes nefese kalıyorum, hatta bayılmak üzereyim, onun sıcaklığından ve yakınlığının bana enjekte ettiği baş döndürücü telaştan.

Ama sanki bir parçam bayılmamı istiyor. O koyu gri gözlerin içine düşmek istiyorum.

Onun içine düşmek istiyorum.

"Hatırlayacaksın, Mara," diye gürlüyor derinden, sessizce, sesi içime doğru gürlüyor ve kalçalarımı

aralarındaki ısı havuzları gibi sıkıca sıkın.

"Ve bunu yaptığında, ikimizin de ihtiyacı olduğunu bildiğimiz şeyle birlikte burada olacağım."

Elini çenemden çekti. Yavaşça benden uzaklaşıyor ve beni devrilmenin eşiğinde bırakıyor. Arkasını dönüp odadan çıkıp eve doğru ilerlerken içimdeki sıcaklık hâlâ zonkluyor.

BİRKAÇ SAAT SONRA, tekrar uyandım. Ve yine, koridorun sonunda uyuyan adamla ilgili iğrenç rüyalarla dolu bir uykudan.

Ama hemen kafamdaki düşünceleri ve yüzümdeki kızarıklığı silkeliyorum.

Bugün dersim var ve Odessa'da olanlardan önce olduğu gibi yoluma devam etmeye kararlıyım.

Parçaların giderek daha fazlası bir araya geliyor. Her şey değil ama dünden önce çok iyi olduğumu bilmeme yetiyor. Hatırlıyordum. İyileşiyordum.

Ve o yere geri döneceğim.

Aklıma geldikçe adım adım ilerliyorum. Önce dişlerimi, sonra saçlarımı fırçalıyorum. Okul kitaplarımın ve notlarımın olduğu çantamı hazırlıyorum. Sonra üniformamı hazırlıyorum: beyaz bluz, siyah, koyu yeşil ve altın rengi ekose etek ve sol göğsünde altın rengi OHA arması olan siyah ceket.

Ama sonra birden kaşlarımı çatıyorum. Dönüp şifonyerimin çekmecelerini karıştırıyorum. Sonra dolabımdaki raflara. Sonra masamın çekmecelerini ve yatağın altını bile. Sonunda çok tuhaf bir soruyla yüzleşmek zorunda kaldım.

İç çamaşırım nerede?

Bütün odaya tekrar baktım. Ama ne kadar denesem de onlardan bir iz yok. Bu da en hafif tabirle garip.

Sütyen mi? Evet. Kıyafetlerimin geri kalanı? Evet, oradalar. Ama tek bir külot bile yok.

Çok garip.

Bunun yerine kıyafetimin geri kalanını giyiyorum ve eteğimin altına kalın siyah polar tayt giyiyorum. Kontrol etmem gereken bir çamaşırhane hizmeti olup olmadığını görmek için bir not alıyorum, aynada saçımı düzeltiyorum ve sonra aşağı iniyorum.

Mutfağa adım atmadan önce espresso kokusu beni sırtıttırıyor. Ama bunu yaptığım anda, koyu gri bir bakış altında ürperiyorum.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum, onunla ilgili rüyalarımın tekrarları hızla geri gelirken yanaklarımdaki kızarıklığı gizlemek için dönüyorum.

"Bu sabah nasıl hissediyorsun?"

Islak.

"İyi," diye mırıldanıyorum.

Lachlan'ın evinin arkasındaki gölete bakan pencerenin yanındaki mutfak masasına oturmak için hareket ederken sırtımı ona dönüyorum. Zihnim başka şeylere kaymasın diye gözümü dikip bakıyorum.

İçimdeki uyarı sesine rağmen, arkamda duran adama duyduğum çekim gibi. Bir ses bana ondan sakınmam gerektiğini, onu istememem gerektiğini söylüyor. Korkmam gereken bir adam olduğunu.

Peki neden onu bu kadar çok arzuluyorum?

Bir dakika boyunca telefonumla ilgileniyormuş gibi yaptıktan sonra kalkıp dolaplara doğru yürüyorum. İçlerinden birini açıp bir kutu mısır gevreğine uzanırken titizlikle Konstantin'e bakmamaya çalışıyorum.

"Genelde tost yersin."

Donup kalırken titriyorum. Yavaşça dönüyorum ve o muhteşem ve tehlikeli gri gözler benimkileri delip geçtiğinde göğsüm daralıyor.

"Affedersiniz?" Mırıldanıyorum.

"Sabahları kızarmış ekmek yiyorsun. Elma ezmeli. Buzdolabında."

"I..." Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Konstantin iç geçiriyor ve az önce bulunduğum masayı işaret ederken sert bir kaşını kaldırıyor.

"Otur."

Yutkunuyorum.

"Ben sadece-" "Otur

dedim."

Sesindeki emredici ama bir o kadar da yumuşak ton karşısında titriyorum. Bu hırıltılı bir talep değil. Hayır'ı asla duymayan bir adamın kendinden emin ses tonu; her emri hemen yerine getirilen bir adamın.

Evet, siktir et.

"Bana patronluk taslamayacaksın-"

"Sana bir daha söylemek zorunda kalırsam, seni oraya kendim götürür ve lanet sandalyeye bağlarım. O yüzden otur, Mara," diye tersliyor.

Sıcaktan titriyorum. Kendime bir şey söyleyecek kadar güvenmiyorum, bu yüzden mutfağa geçip tekrar masaya oturmadan önce ona huysuzca bakıyorum - bu sefer yüzüm ona dönük.

Konstantin'in mutfakta dolaşmasını, bir dolabı açmasını ve bir tost makinesini arkalıktan öne doğru kaydırmasını izliyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana lanet tostunu yapıyorum."

Dudağımı ısırdım, yutkundum.

"Neden?"

"Çünkü tekrara ihtiyacınız var."

Ekmek kızartma makinesinin kolunu aşağı itiyor ve sonra kollarını göğsünde kavuşturmak için dönüyor. Okul kıyafetlerini giyiyor.

üniforma, ve iyi Tanrım ona çok yakışıyor. Hem de çok iyi.

Gıcır gıcır beyaz düğmeli bluz, omuzlarındaki geniş kaslara uyum sağlıyor. Kolları ön kolun ortasına kadar kıvrılmış, kaslarını ve üzerlerinde dalgalanan mürekkebi gösteriyor. Kıçına çok iyi oturan pantolon.

Tekrar yutkunuyorum, bu düşüncelerden sıyrılmadan önce bir sıcaklık zonklaması hissediyorum.

"Daha önce sahip olduğun alışkanlıklara ihtiyacın var," diye homurdanıyor Konstantin. "Unutmadan..." Kaşlarımı çattım.

"Yine."

"Evet."

Tost makinesi arkasında beliriyor. Bakışlarını bir saniye daha üzerimde tuttuktan sonra dönüp tostun üzerine bir şeyler sürmeye başlıyor.

"Odessa'da olanlar... silahlı ve iğneli adam..." İnce bir nefes alıyorum. Bana geri gelen tüm anılar geri gelmesini istediklerim değil.

"Dedektif Bagan-"

"O öldü," diyor soğuk bir şekilde.

Konstantin'in elinde silah, sahtekâr dedektifin tepesinde dikildiği ve sonra onu vurduğu sahnenin tekrarı kafamda bir silah sesi gibi yankılanıyor. İrkiliyorum, titriyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce.

Gözleri benimkilere kayıyor ve o bakışlarıyla beni esir alıyor, beni büyülüyor.

"Sana zarar vermeye çalışan herkesi öldüreceğim, Mara," diye gürlüyor kalın bir sesle.

Başımı sallıyorum, başka
tarafa bakamıyorum. "Orada
ne yapıyordum?"

"Gerçekten bilmiyorum ama aptalcaydı."

Kaşlarım çatıldı.

"İşte orada... Orada vuruldum."

Çenesi sertleşti. Yavaşça bana doğru ilerliyor ve içinde
elma yağı sürülmüş bir parça kızarmış ekmek olan tabağı
Önüme koyuyor.

"Ne hatırlıyorsun?"

Hafızamda hala kayıp gibi görünen o zaman parçasını
kavramaya çalışırken kaşlarım daha da çatılıyor. Çoğu geri
geliyor. Ama neden buradan ayrılıp o dedektifle birlikte
oraya gittiğimi hala çözemiyorum.

Başımı sallıyorum.

"Pek bir şey yok. Dedektif Bagan'la birlikte oradayken daha
 nce orada bulunmuşum gibi hissettiğimi hatırlıyorum."

"Ve?" Hırlıyor.

"Ve başka hiçbir şey. Çok yaklaştım. Ya da
sanırım  yleydim." Tosttan yavaşça bir ısırık
alıyorum.

"Bugün günlerden ne?" Konstantin tereddütle sorar.

"Pazartesi," diyorum kendimden emin bir şekilde, gözlerimi onunkilere dikerek. "Ve İngiliz Edebiyatı dersim var."

Dudaklarının kenarları

kıvrılıyor. "Aferin kızıma."

Yüzüm kızardı.

Neden bunu söylemesi üzerimde böyle bir etki

yaratıyor? "I..." Yutkunuyorum. "Derse gitmeliyim."

"Seni burada tutmak istiyorum."

Titriyorum, kalçalarımın arasında saf sıcaklık havuzları

oluşurken kızarıyorum. "Beni burada mı tutacaksın?"

Mırıldanıyorum. "Ne, bir mahkum gibi mi?"

"Evet."

Nefesimi tutuyorum.

"Çünkü dışarıda olanlara hazır olmadığından endişeleniyorum. St. Thomas'taki doktorun tekrara ve aşinalığa ihtiyacın olduğunu söylemesi dışında. Bu evden ayrılmanın tek nedeni bu."

Ağzım sulandı.

"Sen benim gardiyanım değilsin."

Tek yanıtı ince, eğlenen bir gülümseme

oluyor. "Hadi gidelim."

"Hadi mi?"

"Seninle sınıfa kadar yürüyeceğim."

Kaşlarım çatıldı.

"Hayır, değilsin."

"Bu tartışmayı planladığım bir şey değildi."

"Çok kötü! Beni yürütmeyeceksin. Ben çocuk değilim."

Konstantin çenesini sıkarak bana bakıyor. Evet, bu adam emirlerini sorgulayan ya da emirlerine karşı gelen birine alışık değil.

"Zorluk çıkarmayı bırak ve-" "Daha

önce benimle yürüdün mü?"

Ağzı inceliyor.

"Yaptın mı?"

"Hayır," diye homurdanıyor.

"Hmm. Yani, eğer tanıdık birine ihtiyacım olursa, tanıdık bir şekilde kendim yürüyeceğim. Teşekkürler."

Ben sırtıp tostumu bitirirken Konstantin hiç eğlenmemiş bir şekilde bana bakıyor. Sonra kalkıp ön kapıya yönelmeden önce tabağımı lavaboya götürüyorum.

Gitmem gerektiğini biliyorum. Bunu sormama gerek yok, çünkü bir yanım cevabın ne olabileceğinden endişeleniyor. Ama sonra yine de kapı aralığında durup ona dönüyorum.

"Sen..." Kaşlarımı çattım.

Konstantin ince bir sesle, "Ne yaptım?" diye homurdanıyor.

"Bu sabah giyiniyordum ve..."

Ben şiddetle kızarmaya başlarken o

sırıttıyor. "Boşver-"

"Konuşun lütfen."

Gözlerimi tekrar onunkilere dikip titrek bir nefes alırken yüzüm yanıyor.

"Neden hiç iç çamaşırım yok?" "Çünkü hepsi benim odamda."

Anında, utanmadan verdiği yanıt karşısında şiddetle kızarıyorum. "Öyle mi?"

Ağzımdan çıkan sözcükler yüzünden yüzüm daha da yanıyor.

"Evet, öyleler."

Alt dudağımı dişlerimin arasında sıkıyorum. "Yani biz..."

"Bizim ne olduğumuzu sanıyorsun?" diye sorar.

"Sana zaten söyledim," diye fısıldadım. "Sanırım senden biraz korkuyorum."

"Güzel," diye homurdanıyor Konstantin. "Hafızan sana iyi hizmet ediyor o zaman."

Titriyorum, dudağımı çiğniyorum.

"Yani... külotum sende kalacak ve ben..." "Onları benden iste."

Benim yüz patlarile ısı, veI sıkmak
benim Uyluklarını sıkıca birleştir.

"Ben... öyle mi?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor. "Her
sabah." Yutkunuyorum.

"Ve sonra onları bana mı
veriyorsun?" "Tam olarak değil."

Dudaklarımı sıkıca birbirine kenetleyerek inleme dürtüsüne
direniyorum. "Bu nasıl oluyor?"

Konstantin bana yaklaşırken karanlık bir şekilde
gülümsüyor, üzerimde yükselirken nefesim kesiliyor. Beni
ürpertiyor ve sıcaklıkla geriyor.

"Seni boşaltırım."

Sızlanıyorum. Elimde değil. "I-"

"Parmaklarımda," diye mırıldanıyor. "Dilime. Sikime."

Gözlerim irileşiyor ve ona dikiliyor. Ağzım açık kaldı.

"Biz... biz birlikte yattık," diye boğuluyorum, titreyerek.

"Evet."

Gözleri içimi boşaltırken derinden
kızarıyorum. "Aman Tanrım, ben-"

"Evet."

Bana daha da yaklaştığında nefesim kesiliyor, sonra aniden uzanıp çenemi kavıyor ve bakışlarıyla buluşmak için yüzümü yukarı kaldırıyor.

"Ben de sana öyle yaptım."

Bana o kadar şiddetli çarpıyor ki gerçekten nefesim kesiliyor ve ondan uzağa düşüyorum. Vücudum geriliyor ve titriyor, görüşüm kararıyor ve tek gördüğüm hayal olmadığını bildiğim görüntülerin sıcak, zonklayan tekrarları oluyor.

Onlar gerçektir.

Isı, kaygan tenin tene değdiği, ellerin sahiplenici bir şekilde kavradığı, ağızların ve parmakların keşfettiği görüntülerle birlikte içimde patlıyor.

Konstantin'in beni yatağa yapıştırıp kalçalarımın arasına sertçe girmesini.

Boğuluyorum, mutfağa geri dönene kadar içgüdüsel görüntüleri göz kırparak uzaklaştırıyorum, az önce kafamdaki tekrarlarda tırnaklarımı sırtına geçirdiğim adama bakıyorum.

"Hatırlıyorsun," diye sessizce homurdanıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Tek yapabildiğim kalın kalın yutkunmak, kalçalarım aralarında zonklayan sıcaklığa karşı kenetlenirken titremek. Bedenim girdap gibi dönen bir cehennemle titriyor - ağrıyan arzusun ve soğuk korkunun kıvrımlı, yıkıcı kasırgası.

Onu istediğimi biliyorum.

Ondan kaçmam gerektiğini biliyorum.

Ve keşke bu ilkel arzulardan hangisine güvenmem gerektiğini bilebilseydim.

Mutfak kapısının yanında bıraktığım okul çantamı alıp gitmek için döndüğümde hâlâ sessizim.

"Son dersin üç buçukta bitiyor. Üç kırk beşte bu evde olacaksın."

Donup kalıyorum, sözleri karşısında bedenim titriyor. "Affedersiniz?"

Yarım dönüyorum, gözlerim onunkilerle buluşuyor. "Seçtiğim zaman burada olacağım-"

"Hayır, Mara," diye homurdanıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıp aniden çenemi kavradığında nefesim kesiliyor. Titriyorum, aniden ve utanç verici bir şekilde onun ellerinin daha fazla üzerimde olmasını arzuluyorum.

"Üç kırk beşte burada olacaksın. Akşam yemeği saat tam altı buçukta."

Yutkunuyorum, gözlerinde kayboluyorum. Kalbimi durduran bir saniye için, beni öpmek üzere olduğunu düşünüyorum. Ya da beni yiyip bitireceğini.

Onun yerine eli çenemden çekiliyor ve mutfağa geri dönüyor.

"Ya değilsem?"

Sertleşiyor, bakışlarıyla beni delmek için yavaşça dönüyor. "Eğer değilsen, seni bulacağım."

"Doğru," diye tıslıyorum. "Peki tam olarak ne düşünüyorsun-"

"Nerede olursan ol ve kiminle olursan ol seni omzuma atıp buraya geri taşıyacağım."

Nabzım güm güm atıyor. Çekirdeğim sıcaklıkla sıkışıyor. Ve gözlerim kocaman açılıyor. Ağzımı açıyorum ama dudaklarında çıldırtıcı derecede seksi bir sırtışla başını sallıyor.

"Yapma," diye homurdanıyor. "Bu bir tehdit değil. Bir koz değil. Bu sadece lanet olası bir gerçek ve ikimiz de bunu biliyoruz. Beni zorlama."

Gözlerimi kırpıştıtararak orada duruyorum, hâlâ titriyorum ve bedenimin kontrolünü az önce sözleriyle beni ateşe atan gri gözlü şeytandan geri almaya çalışıyorum.

Konstantin başka bir şey söylemeden döner ve mutfağa doğru yürür. Küçük bir fincan espresso alır ve yudumlar, sanki konu kapanmış ve bitmiş gibi telefonuna bakar.

Dönüyorum, titreyen bacaklarımla ön kapıya doğru yürürken yüzüm zonklıyor ve vücudum karıncalanıyor. Montumu giyiyorum, çantamı omuzluyorum ve sınıfa doğru yürümek için soğuk havaya adım atmadan önce bir nefes alıyorum.

Öylece çekip gitmemeli ve bunu kazanmasına izin vermemeliydim. Gelmemi istediğinde gelmemeliydim.

Ama en önemlisi, bunu yapmazsam ne olacağı düşüncesi beni bu kadar tahrik etmemeli.

"HAFTA SONUN NASIL GEÇTİ?"

Ben evden çıktıktan on beş dakika sonra, dersler başlamadan önce avluda birlikte dururken Julianna ısılt ısılt gülümsüyor.

İç çekiyorum. Coşkusu çok iyi. Kolay gülümsemesi de öyle. Ama yine de belli oluyor.

"Kız kardeşim sana benim korkumu gündeme getirmemeni söyledi, değil mi?"

Kaşları bir an için çatıldı.

"Oh, uh... hayır, ben sadece..." diye yüzünü buruşturur.
"Özür dilerim. Evet, aklıma gelmiş olabilir."

"Hey, herkesin hafta sonu nasıldı?"

Bu kez arkamdan Charlotte'un sesi geliyor, bize katılıyor ve masumca gülümsüyor.

Dudaklarımdan hava üflüyorum ve bir elimi burnumun kenarına götürüyorum.

"Vay canına, evet, harika, çünkü bu beni daha da deli hissettirmeyecek," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle.

Charlotte kaşlarını çatar.

"Özür dilerim." "Lizbet, değil mi?"

Yüzünü buruşturup başını sallıyor.

"O sadece sana yardım etmek için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor, Mara," diyor sessizce.

"Bak, bunun sadece benim aklımı kaçırmamla ilgili olmadığını biliyorum, tamam mı? Bir sebepten dolayı ayrıldım."

Bundan eminim.

"Ben sadece..." Kaşlarımı çatarak kekeliyorum.

"Hatırlayacağım, tamam mı?" İkisi de bana içtenlikle gülümsüyor.

"Yapacağını biliyoruz," diye göz kırpmıyor Julianna.

"Vay canına! Bu hafta sonu ne yaptınız bilmiyorum ama ben-"

Tenley'nin sahneye yakışır performansı, Julianna ve Charlotte'un çevresel görüşümde ona ince ama güçlü bir "dur" baş sallamasıyla hızla kesiliyor.

"Ha, o zaman sanırım olmamış gibi yapma operasyonu hayır demek oluyor?"

"Yine de çaba için A artı," diye sırtıyorum.

"Üzgünüm," diye iç geçirdi. "Lizbet sadece... o sadece

herkesin senin... bilirsin işte... yapmanı beklediğini
hissetmeni istemiyor."

"Yine mi kafayı buldun?"

Ağzı buruşuyor. "Hadi ama, ben öyle bir şey demedim, o da demedi."

"Şey, değilim, tamam

mı?" "Ne değilsin?"

Kız kardeşimin sesine dönerek iç çektim. "Deli."

Hızlıca yanımdan geçip arkadaşlarına

bakıyor. "Oh, kimse yok-"

"Lizbet," diye iç geçirdim. "Ben deli değilim,

tamam mı?" Zayıfça gülümsüyor.

"Bak, ben sadece seni rahatlatmak istedim, tamam mı? Lukas tanıdığı başka bir doktorla konuştu ve o da aynı şeyi söyledi; normalliğe ve tekrara bağlı kalmalısın."

"Ve sen de çıldırdığımı, okuldan kaçtığımı ve Odessa'ya kaçtığımı, orada babamızın baş düşmanının maaş bordrosunda çalışan bir adamın saldırısına uğradığımı tartışmanın normalliğin ve tekrarın tam tersi olduğunu düşündün."

"Yani... evet."

Alaycı bir şekilde

gülümsedim.

"Ben... Ben bir şey bulmak için orada olduğumdan oldukça eminim. Sadece ne olduğunu bilmiyorum. En azından henüz."

Etrafımızdaki öğrenciler ders için içeri girmeye başladığında başını sallıyor.

"Sonra görüşür müyüz?" Tenley de içeri doğru ilerlerken omzunun üzerinden bir şeyler fırlatıyor.

Charlotte ve Julianna daha sonra öğle yemeği yiyeceklerini söylediler ve sonra başka bir yöne, farklı bir akademik binaya doğru gittiler. Sonra, sadece Lizbet ve ben kaldık.

"Aklıma geliyor, biliyorsun," diyorum sessizce. "Yani Odessa'ya neden uçtuğumu değil... en azından henüz değil. Ama diğer her şey. Burada olmak, sen ve diğer herkes."

"Neden Lachlan House'da o psikopatla yaşadığını hâlâ hatırlamıyor musun?" diye tersliyor.

Dudaklarımı büzerek ona

bakıyorum. "Evet," diye yalan

söylüyorum.

Gerçi bu yarı yalan. Konstantin'le neden orada yaşadığımı yarı yarıya hatırlıyorum. Hala bir "şey" olup olmadığımı hatırlayamıyorum, ancak o ve Lukas, Tenley ve Ilya ya da Charlotte ve Misha gibi "birlikte" olduğumuzdan şüpheliyim.

Ama orada bir şey var.

Bu sabah onun tadına baktım. Tatlı sözler ve aşk notları değil. Bir çift olduğumuz bile olmayabilir. Ama orada derin bir şey var. Belki acımasız ve karanlık. Belki de alışılmadık.

Belki herkes heyecanlanmayacak ve bir anda değişebilen bir adam karşısında nabzının attığını hissetmeyecektir.

Onları tost yapıp omzunun üzerinden atmakla ve cezalandırmakla tehdit etti.

Ama ben biliyorum.

Ve sabahki konuşmalarımız hakkında yalan söylemediğini biliyorum - ondan külotumu istediğim ve parmakları, dili ya da sikiyle orgazm olarak ödediğim kısımlar.

Bunun doğru olduğunu biliyorum, her ne kadar gerçek oyunları değil de sadece o anıları çevreleyen içgüdüsel duyguları hatırlıyor olsam da. Ama Konstantin'in ellerini ya da ağzını üzerime koyduğunu düşündüğümde, daha fazlasını hatırlamak istediğimi biliyorum.

Ben de daha fazlasını deneyimlemek istiyorum. Utanç verici.

"Sana saldıran adam..." Lizbet hayallerimi yarıda kesiyor, onları ekşitiyor.

"Peki ya o?"

Kaşlarını çatıyor. "Seni öldürmek ya da kaçırmak isteyen adamın Konstantin'in babasının maaş bordrosunda olması seni biraz endişelendiriyor olabilir mi?"

"Hayır, çünkü sanırım Antin Reznikov da benim vurulmamı isteyen adamdı."

Bana bakarken beti benzi atıyor. "Özür dilerim, ne dedin?"

Dudağımı ısırdım. Doğru, bu teoriyi daha önce ona yüksek sesle dile getirmemiştim.

"En azından Nadia öyle düşünüyor."

Gözlerini deviriyor. "Ah, bu durumda-"

"Bence haklı olabilir. Grigori de öyle."

Kız kardeşim kalın kalın yutkunuyor, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor.

"Zamanlamaya bakılırsa mantıklı. O zamanlar Semyon ve Antin arasında soğuk savaş gibi bir şey yaşanıyordu ve-"

"Mara."

"Yani Antin olduğunu bilmiyorum, sadece söylüyorum-" "Mara!" diye bağılıyor aniden.

Bocalıyorum, gözlerinin içine bakarken kaşlarım çatılıyor. "Ne?"

"Konstantin'in babası seni vurdurmuş olabilir. Ve sen birlikte yaşamak-"

"Babası," diyorum sessizce. "O değil."

Dudakları büzüldü.

"İnsanların ebeveynleri olmadığını tartışmamıza gerek olduğunu sanmıyorum, Lizbet," diye mırıldanıyorum.

Ağır ağır iç çekiyor.

"Sizi Lordlar Kamarası'na gelmeye ikna edemeyeceğim, değil mi?"

"Tekrar, tekrar, tekrar..." Şarkı söyler gibi bir sesle söylüyorum.

"Doktorların kendi kendini sabote eden tekrarları kastettiğinden şüpheliyim," diye mırıldanıyor.

"Nitelikli tıbbi tavsiyeniz için teşekkürler."

Gözlerini deviriyor, bana sırtıyor.

"Artık daha iyiye gittiğini biliyorum."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü biz çocukken sen çok küstahtın." Geniş geniş sırtıyor. "Ve arsız Mara'nın geri gelmesini seviyorum."

Ben de sırtıyorum.

En azından deniyor.

Sonunda Lizbet, Tenley, Julianna ve Charlotte ile birlikte yemekhanede öğle yemeği yiyorum. On beş dakika sonra, yemek yiyen diğer öğrencilerin bakışlarını görmezden gelmeye bile başlayabiliyorum.

"Seçkinler" masasındaki özellikle soğuk olanlar bile. Bir kez göz gezdiriyorum ve yüzü parçalanmış sarışın adamın adının Jeremy Caldwell olduğunu hatırlayınca memnun oluyorum. Yüzünün nasıl bu hale geldiğini hatırlayınca bir an için nefesim kesiliyor.

Bana asıldığını hatırlıyorum, agresif bir şekilde. Ve Jeremy'nin soylu, kendini beğenmiş suratını kum torbasına çevirmek için mahşerin dört atlısından biri gibi gelen kişinin Konstantin olduğunu hatırlıyorum.

Seçkinler masasına baktığımda Jeremy titizlikle başka bir yöne bakıyor. Ama şu anda onun kucağında oturan Ainsley Hendershire bana dudak büküyor. Gözlerini benden ayırmıyor, Jeremy'nin morarmış yanağını öpmek için eğilirken bana ters ters bakıyor.

Evet, Bay "Hayır'ın ne anlama geldiğini bilmiyorum" tamamen senin, kardeşim.

Öğle yemeği ya da tüm gün derslerime gitmek, bakışları ve fısıltıları görmezden gelmek kolay demeyeceğim. Hatta biraz da eğlenceli. Ama buna katlanabilirim. Ve birkaç saat içinde, aslında daha fazlasını arzuluyorum.

Çünkü hatırlıyorum.

Yavaş yavaş. Parça parça. Ama Odessa'ya geri dönmeden önce OHA'daki kısa yeni hayatımın yapbozunu sessizce yerleştiriyorum.

Günümün son zamanlarında birdenbire sıcak bir dalga gibi üzerime çöktü.

Finansal Analitiğin İlkeleri dersindeyim ve masada oturarak geçirdiğim bir günün ardından esneme ihtiyacı duyuyorum. Sırtımı esnetmek için masanın üst kısmına doğru eğilerek ve masanın öne bakan kenarını kavrayarak öne doğru hafifçe eğiliyorum.

Birdenbire zihnim sarsılıyor ve aksıyor. Nefesim kesiliyor, tenim arzuyla karıncalanıyor ve kalçalarımın arasında baş döndürücü bir sıcaklık zonkluyor.

Ve hatırlıyorum.

Bu bir anı. Ve bunun bir anı olduğunu biliyorum, bir geri dönüş değil.

Konstantin'in yatak odasının kapısını çalıyorum. Sabah oldu ve okul için giyindim. Bir şey hariç... Bir şey eksik.

Külot, hafızam sırtımdan aşağıya inen boğucu bir karıncalanmayla beni düzeltiyor. Külotun eksik.

Bu yüzden kapısını çalıyorum.

Zihnim bir pencere camından geçen flaşlar gibi olaylar arasında gidip gelirken ağrıyan bir ihtiyaçla nabzım atıyor. Kapıyı açtığını, kurt gibi ve aç bir şekilde bana sırttığını hatırlıyorum. Dudağımı çiğnediğimi, ondan giymek için bir çift külot isterken beklentiyle neredeyse ayaktan ayağa dans ettiğimi hatırlıyorum.

Kaşlarını çatıyor, gömleksiz, kollarını açmış, odasına ve iç çamaşırlarıma erişimimi engellemek istercesine kapıyı ve kapı çerçevesini kavıyor.

"Lütfen," diye mırıldanıyor hafızam usulca.

Konstantin dönüyor, içeri girmem için bir kolunu çekiyor. Ama sonra dişleri yırtıcı bir şekilde parlıyor ve masasını işaret ediyor.

Sormuyorum. Çünkü ne demek istediğini zaten biliyordum. Kalçalarımı sıktığımı, oradaki ıslak sıcaklığı hissettiğimi hatırlıyorum. Onun zemininde ilerlerken kayganlığımı durduracak külotumun olmadığını hissediyorum.

Masasının üzerine eğilmek için.

Gerçeğe döndüğümde, Finansal Analitiğın İlkeleri dersinde gözlerim kocaman açılıyor. Ağzım açık kaldı. Vücudum arzuyla kıvrılıyor ve cızırdıyor.

Ve orada, sırtımı esnetmek için sınıf sırasının üzerine eğildiğimi hatırlıyorum.

Bilişsel duygusal bağlantı.

Bu masanın üzerine eğildiğimi, uzak tarafını kavradığımı, aynısını onunkinin karşısında yaptığımı hatırlıyorum. Arkamdan geldiğini, eteğimi yavaşça kalçalarıma kadar ittiğini ve sonra kalın parmağını muhtaç, ağrıyan yarığımın üzerinde gezdirdiğini hatırlıyorum.

Sonra dili, ben zevkten çığlık atana kadar.

Ve sonra, sınıfta yüzüm ateşler içinde yanarken, kemerini çözdüğünü, kalın sikini istekli amıma dayadığını ve derinlere kaydığını hatırlıyorum.

Sınıf aniden sandalyelerinden fırladı. Nefes nefese kaldım ve dersin bittiğini fark ettim. Kendimi anılardan uzaklaştırıp şimdiki zamana dönerken ve eşyalarımı çantama geri tikiştirmaya başlarken yüzüm kıpkırmızı oluyor.

Ama hala karıncalanıyorum. Hâlâ parlıyorum. Hatırlıyorum.

Ve daha fazlasını hatırlamak istiyorum.

Saat tam üç buçukta evdeyim.

Çünkü ben seçtim. Konstantin'in tehdidi yüzünden değil. Onun hakkında fanteziler kurduğum ve bütün gün onun için utanç verici bir şekilde ıslandığım için de değil.

Yemin ederim.

Yutkunuyorum, ön kapıdan girerken dudağımı ısıırıyorum. Geriliyorum - ne için, emin bile değilim. Konstantin'in cırılçıplak dışarı fırlayıp beni yakalayacağını mı hayal ediyorum? Sikini çıkarmış, elleri titreyerek beni mi bekliyor olacak?

Görünüşe göre, bazı şeyleri hatırlamak bir lanet olabiliyor.

Evin içi ise sessiz. Sessizce araştırıyorum ama belli bir saatte evde olmamı isteyen adamın aynı saatte evde olmadığını çok geçmeden anlıyorum. Ve bunun beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığından utanıyorum.

Onun yerine odama çıktım. Duş aldım ve sonra sığ bir küveti çalıştırdım. Bir havluya sarınıp kenarına tünedim,

Konstantin'in beni buraya oturttuğu ve en mahrem bölgelerimde temiz bir ustura gezdirdiği zamanı canlı bir şekilde hatırlıyorum.

Bu sefer kendim yapacağım.

O yaptığından beri bunu ilk kez yapmıyorum elbette. Ama onun burada olmamasının, benimle bir şeyler yapmak için... beklemesinin yarattığı hayal kırıklığıyla usturayı derimin üzerinde gezdirirken kaşlarımı çatıyorum.

Eve geldikten bir saat sonra hâlâ gelmemiştı. Yüzümdeki asık ifadenin, aynı taahhüdü bile yerine getiremezken birinden belirli bir saatte bir yerde olmasını talep etmenin ne kadar iğrenç hissettirdiğinden kaynaklandığını kendime söylemek istiyorum.

Ama o kadar da değil. Hepsi bu değil.

Aklımı dağıtmak ve daha önce masama uzandığımdan beri içinde bulunduğum çukurdan çıkarmak için telefonumu çıkardım.

Bu, Odessa'daki saldırıdan bu yana geri gelen bir başka parçam: hayatımın Romeo ile ilgili kısmı. Çocukken sevdiğimden emin olduğum çocuk. Dünya kararmadan önce.

Konstantin'den önce.

Eski e-posta dizisini açıp kaldığım yerden devam ederken yutkunuyorum.

O anda, kalbim sıkışıp gözlerim yaşırdığında, Romeo'dan gelen mektupları okumayı neden burada bıraktığımı hatırlıyorum. Beni hastanede gördüğünden bahsettiği bölüm.

Romeo'nun Konstantin olduğından bir anlığına o kadar emin olduğum kısım. Bir şekilde, bir şekilde, fantezilerime musallat olan ve arzularımın en karanlık derinliklerini arzulamama neden olan acımasızca soğuk zorba, bana kışlar hakkında şiirler yazan ve balık tutma gezilerinden fotoğraflar gönderen aynı sağlıklı, güneşli çocuktur.

Çenem kilitleniyor. Görüşüm önümdeki karanlık küçük bir noktaya tünel açarken dudaklarım inceliyor.

Hepsi geri geliyor, tamam mı? Ve çok acıyor.

Konstantin'in Romeo olmadığının ezici hatırası. Her ne kadar öyle olduğunu düşünmek güzel olsa da. Tüm bu iğrenç olayın üzerine kondurulacak küçük bir klişe yay kadar güzel. Bu doğru ve ben bunu iliklerime kadar biliyorum.

Bu e-postaları yazan çocuk o değil.

Aptalca esprileriyle beni güldüren ya da King Leer'in Macbeth'ten daha üstün bir eser olduğuna dair argümanımı sürdürmek için savaşımamı sağlayan arkadaşım değil.

O, kalbimi ağırlıksız yapan masum aşkım ve muhtemelen ilk aşkım değil. Beni ruj ve küpe takarak koşuya çıkaran kişi.

O bunların hiçbirisi değil. Ve aniden, az önceki acı veren sıcaklık söner. Bu evin çılgın kralı için duyulan canlı, boğucu arzular sustu.

Birdenbire, bir parçamın hâlâ olmasını istediğı çocuk olmadığı için çok kızgıyım.

Saat altı olduğunda giyiniyorum ama akşam yemeği için değil. Rahat bir şort ve kapüşonlu bir tişört giydim ve pencerenin yanındaki sandalyeye oturup öfkeyle As You Like It'i karıştırdım.

Ön kapı çarptığında zorbanın içeri girdiğini duyuyorum. Dudaklarımı büzüyorum, ayaklarının merdivenlerde çıkardığı sesi duymazdan gelmeye çalışıyorum, sonra koridordan kendi odasına çekiliyor. Tekrar dışarı çıktığını duyduğumda yutkunuyorum ve merdivenlerin başında, odalarımız arasındaki koridorun yarısında duraklıyorum. Yemin ederim ki bakışlarının kapımdan içeri süzüldüğünü bile hissedebiliyorum.

Ama sonra, aşağıya iniyor. Akşam yemeği için. Beni bulamayacağı bir yere.

Romeo'nun hayaletiyle hafıza şeridinde dolaştıktan sonra Konstantin'in oyunlarına olan iştahım bu akşam için kayboldu.

Saat altı buçuk oldu. Titriyorum ama sandalyemden kalkmıyor, saniyelerin geri sayımını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ama saat altı buçukta, merdivenlerden telaşsız ama amaçlı bir şekilde çıkan ağır adımların sesi kalbimi hoplatıyor. Gittikçe yaklaşıyorlar, ta ki aniden kapım açılana kadar - tabii ki kapı alınmadan-.

Gözlerimi Konstantin'e çevirirken dudaklarımı büzüyorum ve yüzündeki sert ifadenin beni sarsmasına izin vermemeye çalışıyorum.

"Evet?"

"Altı buçuk geldi ve geçti," diye

homurdanıyor. Kitabıma geri dönerken
gözlerimi deviriyorum.

"Biraz dinlen."

Sessiz. Keşke çizgiyi koruyabilseydim ve gözlerimi kitabımdan ayırmasaydım. Ama vazgeçiyorum. Ona kaçamak bir bakış atıyorum.

Anında pişman oldum. Çünkü bunu yaptığım anda, o muhteşem gözleri bana saplanıyor ve beni tutukluyor. Beni kıvrandırıyor.

"Tekrara ihtiyacın var," diye sessizce tıslıyor.

"Neye? Hatırladın mı?" Tersliyorum. "Neden bu evde seninle yalnız yaşayacak kadar deli olduğumu hatırlamak için mi?"

Dudaklarının kenarları yırtıcı ama biraz da eğlenen bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Hatırlatmama gerek var mı?"

"Oyun oynayacak havada değilim, Konstantin. Beni yalnız bırak."

"Böyle bir şey olmayacak."

İnledim.

"Lütfen şu aptal aklınla siktir olup gider misin?"
_"

"Her ne kadar şakalaşmamızdan ve seninle dalga geçmekten hoşlansam da," diye hırlıyor. "Bu gerçekten seninle ve iyileşmeni kolaylaştırmak için gerçekten ihtiyaç duyduğun tekrarla ilgili."

"Sen buraya gelmeden önce gayet iyi iyileşiyordum," diye mırıldandım.

"Eminim. Hadi gidelim."

"Hayır."

"Beşe kadar sayıyorum. Ben oraya varmadan önce öfke nöbetini bırakacak, giyinecek ve akşam yemeği için kıcını kaldırıp aşağı ineceksin."

Ona ince bir gülümsemeyle

bakıyorum. "Eee?" "Bir."

Yutkunuyorum ve bakışlarımı tekrar kitabıma

çeviriyorum. "İki."

"İstediğin kadar say, seni megaloman-" "Ü???"

İçimde zonklayan gergin bir ısı topuyla ürperiyorum.

Korkmuyorum. Ve bu gece onun hiçbir oyununu oynamayacağım.

-

"Dört."

Kalçalarımı sıkıyor, nabzım kulaklarımda bir davul gibi çınlarken dişlerimi sıkıyorum.

Korkmuyorum. Ben- "Beş."

Kelime havada mırıldanıyor ve sonra çiviye vurulan çekiç gibi bitiyor.

"Zaman doldu."

Üzerime atlamadan önce şok içinde başımı kaldıracak vaktim bile olmadı. Güçlü elleri beni kavrayıp sandalyeden çekerken nefes nefese kaldım. Kitap elimden düşüyor ve beni aniden omzunun üzerinden atarken çığlık atıyorum.

"Bırakın beni!!" Çığlık atıyorum.

Görünüşe göre sağır kulaklara. Konstantin beni görmezden geliyor ve sakince dönüp yatak odamın kapısına doğru yürüyor.

"Bırakın gideyim!"

Yumruklarımı sırtına indirirken ve dizimi göğsüne vurmaya çalışırken bağıyorum.

"Çek ellerini üzerimden seni lanet psikopat-"

Gözlerim şişiyor. Çenem düşüyor. Konstantin'in iri ellerinden biri yukarı uzanıp şortumun arkasına giriyor ve onu aşağı çekiyor. Ve ben daha tek kelime edemedim ya da yumruklarımla bir darbe daha indiremeden çıplak kıcıma şaplak atıyor.

Sert.

Ve inliyorum.

Boğuk, şok olmuş bir inilti, ama orada. Ve ikimiz de duyuyoruz, açıkça.

"I-"

Avucu tekrar sertçe iniyor, bu sefer diğer hassas yanağıma. Elimde değil, bu kez sızlanıyorum ve sonra bacaklarımın arasında zonklayan sıcaklığa dayanamıyorum.

Konstantin'in eli kıcımın üzerinde duruyor, avucu yavaşça derimdeki acıyı siliyor. Ancak sonra, sanki bir kez daha inleyip sızlanmamı duymak istercesine bana sert bir darbe daha indiriyor.

Yutkunuyorum, ona karşı titriyorum. Titriyorum.

İhtiyaç duyuyorum.

Hatırlamak.

Beni yavaşça omzundan çekip çıkarıyor, şortum hâlâ kıcımda ve beni önüne yere yatırıyor. Gözlerimiz kilitleniyor, silah metali grileri pençelerini mavilerime batırıyor.

Ne yaptığımı anlayamadan elimi geri çektim ve suratına bir tokat attım.

Anında donup kalıyorum, yüzüm soluyor. Bir an için intikam için patlamasını bekliyorum. Ama onun yerine dudaklarında yavaş, ince bir gülümseme kıvrılıyor.

"Bunu bir daha yap," diye tıslıyor sessizce. "Ve ne olduğunu gör-"

Diğer yanağına tokat atıyorum. Ama elim ancak temas ediyor ki, birden beni yakalıyor, şiddetle kendine doğru çekiyor ve ağzını sertçe ağzıma yapıştırıyor.

Odessa öncesinden beri ilk kez Konstantin beni öpüyor.

Ve hatırlıyorum.

Beni öpeceğini bildiğim gibi öpüyor, tıpkı beni öptüğünü hatırladığım gibi. Acımasızca, korkusuzca. olmadan

Acıma ya da pişmanlık. Beni savaş ilan eder gibi öpüyor. Sanki bir krallığı yerle bir ediyormuş gibi.

Bütün gün yavaş yavaş biriken ve bana geri dönen küçük parçacıklar ve sıcak anılar, kafamın içinde patlayan el bombaları veya havai fişekler gibi bir telaşla geri geliyor. Dudaklarının dudaklarımda gezindiği, ellerinin beni kavradığı, vücudunun ben daha fazlası için yalvarana kadar iniltilerimi ve zevkimi parçaladığı anılar arasında dönüp duruyorum.

Dudaklarımı fetihçi bir Haçlı kralı gibi yutuyor. Sızlanıyorum, onu öpüyorum ve gömleğine tutunuyorum, bu hatırlama telaşının daha fazlası için çaresizim, arzuladığım bir uyuşturucu gibi.

Ta ki aniden geri çekilene kadar -gözleri soğuk bir ateşle parlıyordu. Beni sıkıca kavrarken çenesi kenetlenmişti. Ama bunu yaparken, aniden, anıların o patlayıcı, ateşli telaşı sönüyor. Yanlışlıkla indiğim bir istasyondan hızla uzaklaşan trenin solan ışıkları gibi.

"Bekle," diye boğuluyorum, nefes nefese, ona tutunarak. "Daha fazla." Gözleri parlıyor, çenesi gıcırdıyor.

"Arkanı dön," diye homurdanıyor sessizce, tenimi tutuşturan bir ses tonuyla.

"Ben... Daha fazlasına ihtiyacım var..." Boğuluyorum, umutsuzca ona sarılıyorum. "Lütfen, ben... öpücükler bana hatıralarımı hatırlatıyor-"

"Bu da olacak." Bakışları beni delip geçiyor, burun delikleri açılıyor, sanki kendini zor tutuyor.

"Dön. Dön."

"Bana zarar vermek mi istiyorsun?" Fısıltıyla
boğuluyorum. Gözleri kısıldı.

"Hayır. Hatırlamanı istiyorum. O yüzden arkayı dön ve
eğil," diye tıslıyor. "Şimdi."

Yutkunuyorum, ihtiyaçtan zonkluyorum ve yine de kalıcı bir
korkuyla titriyorum - tereddüt ediyorum.

"Bu... bu senin için." "Ne
için?" diye homurdanıyor.

Titriyorum. "Beni incitiyorsun."

Kaşlarından biri sertçe kalkıyor.

"Sana şaplak attığımda acıyor
mu?"

Dişlerimi alt dudağımda gezdirerek cızırdıyorum.

"Cevap ver bana, Mara."

"Evet."

"İyi acı ya da kötü acı."

Başka tarafa bakmak istiyorum. Gözleri dışında herhangi
bir yere bakmak istiyorum, çünkü gözlerime baktığında,
yüksek sesle söylemekten korktuğum gerçeği
görebileceğini biliyorum. Ve işte tam orada, dudaklarının
kıvrıldığını görüyorum.

Cevabımı çoktan gördü. "İyi
acıyor," diye mırıldanıyorum.

"Yani sana şaplak attığımda canını yakıyor muyum?"
Hırlıyor. "Kıçını cezalandırdığımda canını yakıyor muyum?"

Dişleri karanlıkta parlıyor.

"Yoksa seni özgürleştiriyor muyum? Daha fazlasını arzulamanı mı sağlıyorum?"

Yakınıma eğiliyor, elleri yukarı kayarak saçlarımı okşuyor.

"Hatırlamanı sağlıyor muyum?"

"BEN... BEN..."

"Hangisi, Mara," diye tıslıyor. "Hangisi-"

"Hatırlamamı sağla," diye soluyorum, titreyerek.

Gözleri parlıyor.

"Arkanı dön."

Titriyorum, sıcaktan nabzım atıyor. Döndüğümde kulaklarım zonklayan bir nabızla çınlıyor, yavaşça yatağımın kenarına eğilirken yüzüm kızarıyor. Parmakları şortumun arkasına kayıyor ve şortumu bacaklarımdan ayak bileklerime kadar çektiğinde inliyorum.

"Sırtınızı eğin."

İnlemeyi durdurmak için dudağımı ısırıyorum. Ama dediğini yapıyorum, isteyerek.

Gelecek olan şey için acı çekiyorum.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, tenimin üzerinde geziniyor ve sonra bacaklarımdan arasına odaklanıyor. Ne kadar ıslak olduğumu görebildiğini biliyorum; parıldıyorum ve utanç verici bir şekilde onun için çok istekliyim.

Ve sonra, avucu birleşiyor.

Nefesim kesiliyor, kıcıma vuran elinin erotik acısıyla inliyorum. Zevkimi itiraf ettiğim için yüzüm kızarıyor ama olduğum yerde kalıyorum. Sırtımı daha da kamburlaştırıyorum.

"Aferin kızıma."

Kelimeleri mırıldanmasının hemen ardından eli tekrar birleşiyor ve aniden o heyecan geri geliyor. Aniden, her şey beynime geri akmaya başladığında nefes nefese kalıyorum, tıpkı kabloların tekrar birbirine kaynaşması gibi.

Ağzım açık kalıyor ve cezalandırıcı şaplaklar kıcıma yağarken yorganın içinde inliyorum. Her zevk çılgılığı, daha fazlası için yalvaran her inilti - son birkaç haftanın hepsi içime akıyor.

Öpücükler. Dokunuşlar. O ve ben.

Bana kaç kere şaplak attığını unuttum. Tek bildiğim, yakıcı acının bir şekilde beni sıvı ateşe çeviren erotik bir şeye dönüştüğü. Acıyı katartık bir şeye dönüştürüyor.

İhtiyacım olan bir şey.

Eli kıcıma defalarca şaplak atıyor, ta ki aniden kalın parmaklarından ikisi bacaklarımın arasından kayarak muhtaç kayganlığıma batana kadar.

"Konstantin-!" Çarşafın içinde zevkle inleyerek boğuluyorum.

Arkamdan homurdanıyor, ben yatağı pençelerken parmakları amıma dalıyor. Aniden arkamdan aşağı iniyor ve parmakları bacaklarımın arasından kaydığında protesto için sızlanıyorum.

Ta ki aniden, daha da iyi bir şey onların yerini alana kadar. Ağzı.

Gözlerim geri yuvarlanıyor ve yatağın içinde inleyerek haykırıyorum. Yorganı kavıyorum, inliyorum ve dilini içime sokarken eriyorum. Ağzı seksimin üzerinde mırıldanıyor, klitorisimi emiyor, elleri kalçalarımı kavıyor ve beni ona doğru sertçe çekiyor.

Ve ahlaksızca, utanmadan ona teslim oluyorum. Geri itiyorum, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum, bedenimden zevk alırken ağzından daha fazlasını istiyorum.

Dili klitorisimin üzerinde yılan gibi kıvrılıyor, tek bildiğim beyaz bir sıcaklık ve patlayan bir zevk olana kadar dönüp duruyor. Bir sarsıntıyla çığlık atıyorum, orgazm içimde patlarken paramparça oluyorum. Yatağa doğru haykırıyorum, onun için boşalırken titriyorum.

Ve aniden, görebiliyorum.

Her şeyi.

Grigori'nin beni, Lizbet'i ve Lukas'ı kampüse bıraktığını görüyorum. Titreyen lamba ışığını görüyorum. O ilk gece kapımda beliren Konstantin'i görüyorum.

Kendimi görüyorum, koridorlarda kayboluyorum ve sonra ona doğru yuvarlanıyorum.

Aslında sürekli gördüğüm şey bu: Kaybolmuş ben. Ve sonra Konstantin'in içine düşüyorum.

Buldum.

Her anı görüyorum. Her soluk soluğa inleyişi. Her ateşli öpücük. Her sinaps kendini onarıyor - hepsini, resmi dans gecesine kadar, ayrıldığım zamana kadar.

Orası karanlık oluyor.

Konstantin yavaşça benden uzaklaşıp ayağa kalktığında ürperiyorum. Başımı çeviriyorum ve gözlerimiz, etrafımızdaki havada patlayan ve çatırdayan bir enerjiyle kilitleniyor.

"Daha fazla," diye boğuluyorum,
umutsuzca. "Bana ihtiyacım var-"

"İhtiyacın olduğunu biliyorum."

Elleriyle kemerini açtı. Pantolonunu ve külotunu aşağı itiyor, devasa siki serbest kalıyor, sıcak bir şekilde kalçamın arkasına değiyor. Gözlerimiz kilitleniyor, dudakları şiddetle kıvrılıyor, elini uzun aletin etrafına sarıyor, başını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor...

Ve bana sertçe çarptı.

Haykırıyorum, onun büyüklüğü nefesimi kesiyor. Ama acısı çok iyi. Beni tamamen doldurması ve beni alması, zevkten duvarlara tırmanmama neden oluyor.

Yüzümü yatağa gömüyorum, arkamdan hırlarken sırtımı kamburlaştırıyorum. Sert ve derin itişler talepkâr ve gözü kara, tıpkı onun gibi.

Tam ihtiyacım olduğu gibi.

Parmakları tenime batıyor ve diğeri eli yukarı kayarak saçlarımı avuçluyor. İnliyorum, ayak parmaklarım yere doğru kıvrılıyor. İçime girerken boğuk zevk çığlıklarım kulaklarımda çınlıyor.

Her itiş bir anıdır. Çekirdeğimdeki her enerji dalgası tellerin tekrar birleşmesi. Her zevk çığlığı, yerine oturan başka bir yapboz parçası.

Sis kalkıyor. Sis dağılıyor.

Tıslıyor, daha sert itiyor, karın kasları kıcıma çarparken beni yatağın içine sokuyor. Kasılmaya başladığımda daha fazlası geri geliyor, sınıra çok yakınım; hatırlamam gerektiğini bildiğim şeye çok yakınım.

Konstantin'in eli saçlarımda sıkılaşıyor. Diğeri bacaklarımda arasına kayarak bir parmağının ucuyla klitorisime sertçe bastırıyor.

Ve düşmeye başladım.

"Bekle!" Boğuluyorum. "Çok

yaklaştım!" "Biliyorum."

Gelmemeye çalışıyorum ve çığlık atıyorum. Ama bedenim çok gergin, patlamaya çok hazır.

Gelmeye çok yakınım, saniyeler kaldı. Ama kastettiğim bu değildi.

Her şeyi hatırlamaya çok yakınım demek istedim.

Ama sonra, tek bildiğim onun için nasıl patladığım. Tek bildiğim, içimde gürleyen, yatağa doğru çılgık atıp paramparça olurken beni kor haline getiren zevk patlaması.

Doruğa ulaşıyorum, ona geri itiyorum, ona ihtiyaç duyuyorum. Konstantin inliyor, kendini sıkan bedenime kaptırıyor ve beni derinlere kadar takip ediyor. Dölleri amımın derinliklerine dökülüp beni doldururken şiştiğini hissedebiliyorum.

Yavaşça içimden çıkarken titriyorum. Beni döndürüyor, yukarı çekip kollarına alıyor ve ağzı benimkine çarpmak için aşağı iniyor. Beni şiddetle öpüyor, zaten zayıf olan bacaklarımı jöleye çeviriyor.

"Hatırlıyorum."

Kelimeleri dudaklarına boğarak söyledim. Ve çok şey hatırlıyorum. Onun hakkında.

Hakkımızda.

Bakışlarını bana yöneltmek için geri çekerken gözleri titriyor. "Neyi hatırlıyorsun?" Sessizce homurdanıyor.

Yutkunuyorum.

"Huysuz, psikopat bir pislik olmana rağmen..."

Sırıttırıyor, eğleniyor.

"Buna rağmen," diye fısıldıyorum. "Senden hoşlanıyor gibiyim." Dudakları hafifçe kıvrılıyor.

"Öyle mi, şimdi?"

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum.

"Ve sen de benden hoşlanıyorsun."

Gözleri değişken bir sıcaklıkla titriyor.

"Yani seni resmi bir dansa davet ettim ve sen de evet dedin.
Bunun bir sebebi olmalı."

"Belki de sadece yumruktan

hoşlanıyorumdur." "Ya da

belki sen de benden

hoşlanıyorsundur-"

Ağzını a ğ z ı m a bastırıp ayak parmaklarımın kıvrılacağı kadar
derin bir öpücükle beni susturduğunda inlemem kesiliyor.

"Şimdi," diye homurdanıyor. "Tekrar başına."

Benden uzaklaşıp kaygan sikini tekrar pantolonunun içine
sokarken titriyorum.

"Duş alacaksın. Giyineceksin ve yarım saat sonra aşağıya
geleceksin. Masanın kenarına, sandalyemin önüne
oturacaksın ve bacaklarını iki yana açacaksın."

Titriyorum, dudağımı

ısırıyorum. "Senin

için mi?"

Dudakları

kıvrılır.

"Senin için."

Beni tutuyor ve aniden beni tekrar sertçe öpmeye başlıyor -
dudaklarımı morartıyor. Ne kadar sürdüğü hakkında bir fikrim
yok, ama ne zaman

Ayrıldığımızda bir şeyler değişir.

Sayılır.

O hala gaddar bir zorba.

Ama artık onun gücüne karşı
koymuyorum, onu arzuluyorum.

Onu yemek masasının üzerinde yiyip bitirdikten ve masanın üzerinde iki kez becerdikten sonra kendimi odamda, yatağımda buldum.

Yanımda yatıyor, uyuyor. Kendi yatağında değil. Benim yatağımda.

Tekrarı siktir et.

Oda sadece pencerelerden giren ay ışığıyla aydınlanıyor. Dönüyorum, gözlerim çenesinin kıvrımlarında geziniyor. -Yüzü göğsüme gömüldü. Gözleri kapalıydı, sıkıca değil, sakince.

Huzur içinde.

Londra'da, getirdiğim ekibin onu dört yıllık karanlıktan uyandırdığı günü düşünüyorum. Onu hastane yatağında uyurken gördüğümü hatırladıkça çenem geriliyor, kaşlarım çatılıyor.

Böyle görünmüyordu. Huzurlu değil. Rahat ve dinlenmiş değil. Çok dinlendiriciydi. Çok derin.

Uyurken ona öyle bakmak, ölüsüne bakmak gibiydi.

Gerginleşiyorum, içimde bir öfke patlaması yaşıyorum; ona zarar verecek herhangi bir şeye öfkelenme ya da onu yok etme ihtiyacı duyuyorum. Ama bunun yerine nefes alıyorum ve onu kavrayışım biraz daha sıkılaşıyor.

Hatırlıyorum.

Akşam yemeğinden önce yatak odasında söylediği sözler aklımdan geçiyor. Ve onların da doğru olduğunu biliyorum. Odessa'dan önce ona çok şey geri geliyordu. Ve sonra o lanet Bagan onu on adım geriye, bir şeyleri hatırlamak için iplere tutunmak zorunda kaldığı yarı rüya alemine geri itti.

Bunun için cesedini canlandırmak istiyorum, böylece onu daha yavaş bir şekilde tekrar öldürebilirim.

Ama o güçlü. Mara herkesin, kız kardeşinin, hatta benim bile ona verdiğim değerden daha güçlü. Mesela şimdi, o aksilikte bile, kendini karanlıktan nasıl geri çekiyor. Hatırlıyor.

Geçmişinin bazı kısımlarını hatırlamasını isteyip istemediğimden emin değilim.

Odessa'dan bu yana geri döndüğü kadarıyla, yine de ayrılmadan hemen önceki boşluk var. Cümlenin ortasında bana karşı uyuyakalmadan önce yatakta bunu konuştuk.

Dans gecesi neden kaçtığını hâlâ bilmemektedir, kimseye - Lizbet'e bile- neden kaçtığını söylememiştir.

Bu onu çok sinirlendiriyor.

Beni çileden çıkarıyor.

Ona yönelik değil. Ama içinde bulunduğu koşullara. Neredeyse onu benden neyin aldığını, zamanında yetişemeseydim onu benden neyin alacağını bilmemek beni şaşırtıyor.

"Lütfen beni öldürme."

Yüzüm gerildi. Bu da onun kayboluşuyla ilgili başka bir gizem. Onu kurtardığımda bana celladıymışım gibi baktı. Bunu, o boktan dedektif tarafından uyuşturulduğu için kafasının karışık olmasıyla açıklamak kolay olurdu - beni o adam falan sanmıştı.

Ama öyle olmadığını biliyorum. Bana baktı. Tam bana baktı.

Ve dehşete kapıldı.

Dediğim gibi... geçmişinin bazı kısımlarını hatırlamasını isteyip istemediğimden emin değilim. Daha önce başlattığı oyunlar gibi.

Artık bunları bilmesini istiyor muyum bilmiyorum. Sırları ve iskeletleri dolabın derinliklerine kilitlemek ve sonsuza dek orada tutmak istiyorum.

Yanımda, Mara mırıldanarak yer değiştiriyor. Ona bakıyorum ama tek gördüğüm bana daha da sokulurken gülümsemesi oluyor, hala derin bir uykuda.

Ona güzel rüyalar görmesini söylemek istiyorum.

Kabuslara izin yok. Artık yok.

Gözlerimi kapatırken ona sıkıca sarılıyorum. Onu sıkıca tutacağım. Her zaman.

Sonra uykuya dalıyorum.

Mara için kabussuz, sadece güzel rüyalar diledim. Onun yerine, benim için geldiler.

Geçmişimden hatırladığım bir cehenneme doğru yürüdüğümü fark ettiğimde gerildim - babam tarafından sadece bir kez götürüldüğüm bir yer. Bugün bile, onun ne kadar aşağılık bir iblis olduğunu bilsem de, beni henüz on iki yaşındayken neden o yere getirdiğini hala bilmiyorum.

Onun, Semyon Belsky'nin ve onlar gibi ahlak yoksunu, sinsi, zalim ve iğrenç pisliklerin üye olduğu yer. Toplumun dehşete düşeceği kara kalplerinde dolaşan kana susamış ve şehvet dolu arzularını tatmin etmek için istediklerini yapmalarına izin veren yer.

Karadağ'da, uçurumun üzerindeki evi hayal

ediyorum. Siyah bir ev, siyah bir kapısı var.

Crna Kuça.

Ön kapıdan içeri girdiğimde bile buranın aklımın alamayacağı kadar kötü bir yer olduğunu bildiğimi hatırlıyorum. Benden çok da büyük olmayan, güzel giyimli kız ve erkeklerin içecek, yiyecek ve içecek servisi yaptıklarını hatırlıyorum.

Pahalı takım elbiseler içinde puro içen ve o gece ziyaretleri sırasında oynayacakları dehşeti planlarken gülen adamlara narkotik.

Gülümseyen güzel oğlanlar ve kızlar, ama gözlerinde kanımı donduran bir boşlukla.

Babam bana orada bir dövüş izleyeceğimizi söylemişti: "Bir boks maçı, Konstantin," demişti bana. "Sadece gerçek bir maç. Gerçek sonuçları olan gerçek bir dövüş. Bir dövüşün olması gerektiği gibi."

Beni on altı ya da on sekiz yaşlarında iki çocuğun üstsüz olarak birbirlerinin etrafında döndüğü ringe hazırlamamıştı. Eldivensiz. Gözlerinde boş, boş bakışlarla, sanki ölümü zaten biliyorlarmış gibi.

Beni ölümün kendisinin de o halkada oturduğu gerçeğine hazırlamadı - o iplerin içindeki iki çocuktan sadece biri ayrılacaktı.

Yarı yolda ayrılmak istediğimde babam bana korkaklığı bırakmamı söyledi. Sadece beni sertleştirmek için orada olduğumuzu söyledi. Sonra da gözümü kırparsam beni ringe çıkaracağını söyledi.

İlk dövüşten sonra, erkekler kahkahalarla kükrerken ve viski içip bahisleri kapatmak için para alışverişi yaparken tezahürat yaparken, çocuklardan birinin cesedini temizledikten sonra, ikinci bir çift getirildi.

Babama işemem gerektiğini, böylece gidebileceğimi söyledim. Bir gardiyan bana koridorun sonundaki tuvaleti işaret etti - ki gerçekten de tuvaleti kullanmam gerekiyordu. Ama kusmak için, işemek için değil.

Onun yerine kayboldum. Yanlış koridora girdim, beynim hâlâ gördüklerimin etkisindeydi. Sonra başka bir yanlış koridora. Sonra bir merdivene. Bir yerlerden gelen çığlık sesleriyle paniklemeye başladığımda, körlemesine bir kapı açtım.

Bugün içeride gördüklerim, keşke o kapıyı açtığımda gerçekten kör olsaydım dedirtiyor.

Adamı hatırlıyorum, gömleksizdi, hırlıyor ve manik, insanlık dışı bir neşeyle kıkırdıyordu. Kana bulanmış olduğunu hatırlıyorum. Elindeki kanlı bıçağı hatırlıyorum.

Ama en çok, sandalyeye bağlı olan ve bu adamın bıçakla derisini yüzdüğü benim yaşımdaki çocuğun çığlıklarını hatırlıyorum.

Henüz bilmiyorum ama yıllar sonra bu çocukla tekrar karşılaşacağım.

Boğazımda düğümlenen dehşet dolu boğulma sesiyle adam döndü. Ve birden onu tanıdığımı fark ettim. Daha bir ay kadar önce babamla iş yapmak için bizim eve gelmişti.

Yanında getirdiği kıızıyla tanışmıştım. "Çık dışarı!"

Adam bana kükredi. "Çık dışarı!"

Dönüp odadan fırladığımı hatırlıyorum... tam babamın üzerine.

Beni yakaladığında yüzü öfkeliydi ve sonra cehennemden gelen odanın kapısını arkamdan çarparak kapattı.

"Baba-" Tıkandım. "Oradaki adam-" "Ne gördün?"

Bunun bir soru değil, tehdit olduğunu bilecek yaşıyaydım. İşte o zaman çocuğun çığlıklarını hala duyabildiğimizi fark ettim. Ve babamın umurunda değildi.

"Burası da neresi?" Tıkandım.

"Ne gördün?"

Ürperdim.

"Cevap ver, Konstantin."

"Bay Belsky'yi gördüm... elinde bir bıçak vardı ve bir çocuğu kesiyordu-"

Bana sert bir tokat attı.

"Burası hakkında yargılayarak konuşmayız," diye hırladı bana. "Burada para ve güç hüküm sürer, ahlak değil. Burası kralların kendilerini parçalamadan liderlik etmek için yapmaları gerekeni yapmaya geldikleri yerdir. Sen de buraya geleceksin."

Bu sözler daha da şiddetli bir tokat gibiydi. Ama doğru olmadıklarını biliyordum.

Buraya asla gelmeyeceğim. Ne senin gibi ne de odanın içindeki adam gibi.

"Hayır, yapmayacağım,"

diye fısıldadım. Kıkırdadı.

"Büyükbaban beni getirdiğinde de aynı şeyi söyledim. burada."

Gözlerini bana dikti.

"İçindeki zayıflığı öldür, Konstantin. Merhameti ve sevgiyi öldür. Yoksa bu işte onlar seni öldürür."

Odada acı içinde çığlık atan çocuğun gırtlaktan gelen sesiyle irkildim.

Babam yapmadı.

"Kendi kalbini kes, evlat."

Çocuk tekrar çığlık atıyor ve midem bulanıyor.

Rüya kaybolur. Her zaman orada biter. Bu sefer, sık sık olduğu gibi, etrafımdaki gerçekliğin farkında olmamak için ölmek istediğim diğer zamana eriyor

Bu kez, Rye'daki yazlık evdeyim. Annemi ziyaretimle şaşırttıktan sonra oradaki uykumdan uyanıyorum, çünkü az önce başka bir çığlık duydum.

Sessizce aşağıya inip bodrum kapısına doğru yürüyorum. Gülüşen ve alay eden adamlar duyuyorum. Etin ete çarpmasının korkunç ölü sesini duyuyorum.

Merdivenlerden parmak uçlarımda iniyorum ve ruhumu ikiye bölen bir dehşete tanık oluyorum.

Sonra silahı kurduklarını, kafasına dayadıklarını ve tetiği çektiklerini gördüm.

Bir kurşun onun ıstırabını sona erdirdi ve bir sonraki kurşun ben koşarken kaburgalarımı kesti.

Yatağımda hırlayarak uyandım, dehşet içinde yanıma tuttum.

Ama orada yara yok. Kurşun yok. Kan yok. Onun yerine Mara yanımda, acı yerine yumuşaklık var.

Kalbimdeki kükreyen cehennemi yatıştıracak bir merhem.

Hâlâ uyuyor. Dudaklarında küçük bir gülümsemeye huzur içinde rüya görmeye devam ediyor.

Kabus yok.

Güzel.

Eğer benim onlara sahip olmam onun sahip olmadığı anlamına geliyorsa, o zaman sorun değil.

Telefonum yatağımın başucundaki masanın üzerinde yanıyor. Göz ucuyla bakıp ona uzanıyorum, Gavan'ın mesajını görünce gözlerim kısılıyor.

Dudaklarım kıvrıldı.

Yavaşça, istemesem de, altından kayarak çıkıyorum. Onu nazikçe yorganın içine sokuyorum ve sonra sessizce giyiniyorum.

Dışarıda, Oxford Hills Akademisi'nin büyük, korunaklı duvarlarındaki yan kapılardan birine gelene kadar kampüsün karanlığını bir hayalet gibi geçiyorum. Eminim diğerleri

-Lukas, Ilya ve Misha'nın buradan çıkmak için kendi yolları var. Bahse girerim Lordluk'un altından bir tünel ya da başka bir şey çıkacaktır.

Ancak buradan ayrılmak istediğimde daha farklı, daha açık ve net bir yol kullanıyorum: güç ve para.

Sadece doğru gardiyanlara rüşvet veriyorum.

Geceleri bu kapıda nöbet tutanlar cömertçe ödeme

yaptığım kişiler. Beni gördüklerinde sadece başlarını sallıyorlar ve sanki benim özel devriyemmiş gibi kapıyı benim için açıyorlar. Adımımı atıyorum.

geçip etrafa bir göz attıktan sonra yolun karşısına geçip bekleyen siyah bir SUV'ye doğru ilerliyor.

İçeride, Gavan sadece başını sallıyor ve arabayı çekip yolda ilerlerken acımasızca gülümsüyor. Çok geçmeden, akademiye ilk geldiğimde Vadim'e satın aldığım küçük bir çiftlik evine vardık. Şu anda Gavan ve daha güvendiğim birkaç adamım OHA yakınlarında yedek güvenlik olarak burada kalıyorlar.

Gavan motoru kapattı ve ikimiz de dışarı çıktık.

"Onu kampüse gizlice girmeye çalışırken bulduk. Bana bir şey söylemedi ama denemenin hoşuna gideceğini düşündüm."

Çenem sıkıştı.

"Yani, belli ki Dima'nın emri altında burada," diye mırıldandı Gavan. "Adamlarımdan biri onu Boris Leonychka'ya rapor veren bir piyade askeri olarak tanıdı."

Çiftlik evinin bodruma açılan yan kapısına geldiğimizde, "Dima'yı takip eden hamamböceklerinden biri," diye mırıldanıyorum.

Gavan kapıyı açıyor.

"Bir bok söylemeyecek, Konstantin."

"Göreceğiz."

Alt katta gözlerim loşluğa çabucak alışıyor. Tanıdığım diğer dört adama başımla selam veriyorum ve sonra dönüp zeminin ortasındaki sandalyeye bağlı diğer adama ince bir gülümsemeyle bakıyorum.

"Seni Dima mı gönderdi?" Homurdanıyorum.

Adam dişlek, kanlı bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Demek bir haine sadıksın. Sessiz kalman ne kadar takdire şayan. Kendine söz verdiğin aileye ihanet etmekten gurur duyuyor olmalısın."

Adam alay ediyor.

"Gerçek Reznikov liderini takip ediyorum."

"Oh," diye kıkırdıyorum karanlık bir şekilde. "Peki o kim? Dima Pavlishchev mi?"

"Nyet," diye tısladı. "Ben gerçek kral olan Antin Reznikov'u takip ediyorum."

"Evet, bunu size söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama ne yazık ki şu anda ölü ve cehennemde yanıyor."

Adam bana ters ters

bakıyor. "O gerçek-"

"Öldü amına koyayım," diye hırlıyorum, ona yaklaşıp ceketinin yakasından tuttuğumda nefesi kesiliyor.

Dönüp Gavan'ın kemerine takılı büyük bıçağa başımı sallıyorum. Omuz silkiyor, bıçağı çıkarıyor ve önce kabzasını bana uzatıyor.

Elimde parıldayan bıçakla döndüğümde sandalyedeki adam kalın bir şekilde yutkunuyor.

"Neden gönderildin-"

"Cehenneme git-"

Bıçağı kalçasına sapladığımda adam çığlık atıyor. Bıçağı hafifçe büküp sonra çekerken acı içinde hıçkırarak feryat ediyor.

geri çıktım. Sakince omzundaki kanı sildim. "Benim için mi geldin?"

Adam inliyor, başını sallıyor, sıkılmış dişlerinin arasından hava emiyor. Gözlerim kısılıyor.

"Onun için mi buradaydın?"

Yukarı bakar, gözleri maniktir ve ağzından tükürük ve kan akmaktadır.

"Senin Baba biliyordu o hepsi Belsky fahişeler gerekir paylaşılmalıdır."

Gözlerim kısıldı.

"Baba," diye tükürür adam. "Baba, onun için geldim. Böylece onu becerebilirdim.
babam gibi küçük Belsky fahişesi
."

Kolum çok hızlı. Gözleri irileşirken elimdeki bıçak kabzasına kadar boynuna batıyor. Kan göğsünden aşağı fışkırıyor ve açık ağzından köpürüyor. Ve sonra, o gitti. Söndü.

Babama katılmak için
cehenneme gönderildim.

Yanımdaki adam kıkırdıyor.

"Güzel. Bir Antin sadık adamı daha hamamböceği gibi ezildi. Aferin, Konstantin."

Bıçağı ölü adamın ceketine silerken ve Gavan'a geri verirken diğerleri beni tebrik ediyor.

Başını kapıya doğru sallıyor. "Hadi gel. Seni geri götür-"

"Aslında yürüyeceğim."

Arkadaşım omuz silkiyor, omzumu sıvazlıyor ve bir Dima parmağını daha kestiğim için beni tekrar tebrik ediyor. Sonra kapıdan çıktım ve gecenin karanlığında yan kapıya doğru ilerledim.

Öfkemin ve gazabımın, adamın imparatorluğum için bir tehdit olmasından kaynaklandığını varsayabilirler. Bir Antin sadık adamı. Tüm bunlara karşı savaşıyoruz.

Ama gerçek şu ki, beni sinirlendiren ve onun öldüğünü anlamamı sağlayan şey babamın hayranı olması değildi.

Çünkü Mara'ya zarar vermek için buradaydı. Ve kimse ona zarar vermeyecek.

Bir daha asla.

BİR HAFTA SONRA - Konstantin'in gelip daha fazlası için çılgılık atmamı sağlayarak pek çok şeyi geri getirmesinden bir hafta sonra - büyük "ahah!" anları yavaşlıyor. Hatırladığım önemli şeyler açısından artık büyük, bombastik atılımlar yok.

Ama geri gelen şey küçük, en ufak ayrıntılardır. Küçük şeyler. Konstantin'e bakmanın tenimi karıncalandırması ve kalbimi çarptırması. Sabahları tostumu kahverenginin doğru tonunda ve çıtır çıtır sevmem. Kahvemi nasıl sevdiğimi. Onun kahvesini nasıl sevdiğini.

Bir hafta içinde, OHA'ya ilk geldiğim zamandan günümüze kadar olan zaman çizelgesi kafamda yeniden canlandı. Odessa'ya gitmeden hemen önceki zaman dilimi hariç.

Lukas ve Lizbet'in bana Konstantin'in annesinin saldırıya uğramasına ve öldürülmesine tanık olduğunu anlattıklarını bile hatırlıyorum - gördüğü psikiyatristin söyledikleri hakkında... üzerinde durmak istemediğim birkaç korkunç şey.

Dans sabahını bile hatırlıyorum. Kız kardeşime kimi getireceğimi ve giyeceğim elbiseyi söylediğimi hatırlıyorum.

Ama ondan sonra? Çoğunlukla boş. Dedektif Bagan tarafından saldırıya uğradığımı hayal meyal hatırlıyorum. O sırada tanımadığım bir adamın beni kurtarmak için araya girdiğini hatırlıyorum. Bir jetin üzerinde bilincimi kaybettiğimi ve kendimi Konstantin olduğunu zar zor anladığım aynı adamla yüz yüze bulduğumu hatırlıyorum.

Ama bana en çok geri dönen şey onunla "olmam". Benim ya da herhangi birinin Konstantin gibi bir adamla "olabileceği" kadar. Buna küstahça "çıkarları olan arkadaşlar" diyebilirsiniz. Ya da "avantalı oda arkadaşı."

Ama bundan daha fazlası. Ya da en azından bunu aştı. Ama hala hayal ettiğim gibi bir ilişki değil. Lizbet ve Lukas'ınki gibi değil. Ilya ve Tenley ya da Misha ve Charlotte'u gördüğümde sahip oldukları şey değil.

Birlikte değiliz.

Bu bir ilişki değil.

Bu sadece... ne ise o. Ve bu canlandırıcı ve heyecan verici bir şey. Alaycı bakışlar ve sonra beni kıvrandıran ve daha fazlası için acıtan cezalandırıcı dokunuşlar. Ben dahil hiç kimsenin görmediği bir yanımı keşfetme şekli.

Bir karanlık. Sadece ve sadece onun doyurduğu kemirici bir açlık.

Belki biraz boktan. Çarpık. Alışılmadık. Ama şu anda, tüm bunlarla bir sorunum yok.

Çünkü hâlâ buradaki diğer öğrencilere kıskançlık duygusuyla bakıyorum. Bir anlamda hepsinde bu vardı. Arzunun çekiciliği. Kovalamaca. Siz onu düşünürken diğer kişinin de sizi düşünüp düşünmediğini merak etmek. Diğer kişiyle birlikte olma düşüncesinin hormonları ve diğer beyin kimyasallarını harekete geçirmesi.

Belki bu tipik bir "okul erkek arkadaşı" değildir. Ama benim hayatımda hiçbir şey tipik değil. Tamamen tipik değil.

Kırılmış.

Parçalar halinde kayıp.

Konstantin'le olan şey de öyle. Tamamen alışılmadık.

BİR SONRAKİ HAFTA SONU, Lukas beni Lordship'in altından geçen tünel yoluyla kampüsten çıkardı. Bir randevum var.

Grigori ile.

Heathington'a giderken Lukas konuşmayı tamamen tarafsız tutuyor. Ama söylediğim her şeyi analiz ettiğini söyleyebilirim. Her yüz tikini. Her gülüşümü.

Sinsi ya da kötü niyetli değil. Bunu ben de biliyorum. Çünkü o ve kız kardeşim beni seviyor ve biliyorum ki onlar hala

Konstantin'le yaşamamdan çok daha fazlasını yapmam konusunda endişeliydi.

Ama bunun ikimiz için de ne anlama geldiğini anlayamayacaklarını da biliyorum. Evet, Lizbet ve Lukas parçalanmış, ezilmiş geçmişlerden geliyorlar. Birbirlerinin içinde bir kurtuluş buldular. Ama yine de farklı.

Nasıl olduğunu bile söyleyemem, sadece öyle olduğunu biliyorum. Tıpkı onların bunu anlayamayacağını bildiğim gibi. Hatta ben bile anlayıp anlamadığımı bilmiyorum. Ama yine de hoşuma gidiyor. Tamamen alışılmadık.

Lukas beni Grigori'yle öğle yemeğinde buluşup hasret gidereceğimiz lüks restoranın önüne bırakıyor. İleride, muhteşem, şık siyah bir Lamborghini valeye yanaşiyor ve Lukas ıslık çalıyor.

"Tamam, her zaman yeni spor arabaları tercih etmem. Ama bu şey güzelmiş."

Tam kabul etmek üzereydim ki sürücü kapısı açıldı ve mükemmel dikilmiş kömür grisi takım elbiseli dağ gibi bir adam dışarı çıktı.

Çenem yere çarptı.

"Bu Grigori mi?" Lukas homurdanıyor, kaşları çatılıyor. Gülüyorum, başımı sallıyorum.

Evet, öyle. Sadece Grigori'nin Hollywood versiyonu. Korumam sık sık takım elbise giyerdi. Ama hiç böyle bir şey giymezdi. Ve kesinlikle Odessa'da böyle bir arabayla dolaşmazdı.

"Alınma ama Aventador'a nasıl parası yetti?" Sırıtiyorum, yan kapıyı açarken başımı sallıyorum.

"Hiçbir fikrim yok ama öğrenmek üzereyim. Sana haber veririm." "Geri dönmek istediğinde beni ara. Ben buralardayım."

"Bilmiyorum, Lukas. Duruma göre değişir." Kaşlarını çattı. "Değişir mi?"

"Eğer bir Lambo ile gelebilersen."

Ona doğru koştuğumda GRIGORI bana kocaman sarılıyor. Olabildiğince sevecen ama kabul ediyorum.

Geri çekiliyorum, yeni saç kesimini, mükemmel kesilmiş sakalını ve takım elbisesini incelerken ona sırıtiyorum.

Göz kırpıyor.

"Yeni arabamı gördün mü?" "Gördüm..."

Kıkırdıyor.

"Şimdi de banka soyup soymadığımı mı merak ediyorsun?" Gülüyorum. "Belki biraz."

Başını sallayarak restorana girmemizi işaret ediyor. Kapıcı sertçe başını sallıyor ve bizi içeri buyur ediyor.

Şef garson bizi restoranın arka tarafındaki özel bir masaya götürüyor.

"Şu anda bir Rus teknoloji firmasında güvenlik danışmanı olarak çalışıyorum," diye açıklıyor sandalyemi benim için ittikten sonra.

Karşıma oturdu ve omuz silkti.

"Güvenlik açıkları var. Onları düzeltiyorum."

"Onların da büyük çek defterleri var, ha?"

Sırıtiyorum. O da kocaman gülümsüyor.

"Çok büyük. Bu işi istemedim, çünkü zaten çok meşgulüm."

"Ne yapıyorsun?"

Göz kırpıyor. "İyi olduğundan emin olmak için." Gözlerimi deviriyorum.

"Ben de onlara yüksek bir fiyat veriyorum ve onlar da evet diyorlar." Ona bakıyorum.

"Senin adına çok sevindim! Bu inanılmaz!"

Omuz silkiyor, rahat görünmeye çalışıyor ama kendinden etkilendiği belli. Bir garson geliyor, yemek siparişi veriyoruz ve ardından mezeler gelene kadar rahat bir sohbeta dalıyoruz. Yeni iş hakkında konuşmaya çalışıyorum ama Grigori her zamanki gibi detaylar konusunda susuyor. Muhtemelen bu yüzden her zaman harika bir koruma olmuştur.

"Mara."

Karides scampi'nden başımı kaldırdım.

"Hmm?"

"I yap değildüşünmek sen gerekir kal içinde o ev
Konstantin ile."

İçimi çektim ve çatalımı yere bıraktım.

"Grigori, endişen için minnettarım. Ama-"

"Odessa'dan sonra olmaz."

Donup kalıyorum, dudaklarım büzülürken gözlerim
kısılıyor. Çıldıırıp Ukrayna'ya Grigori'nin yanına
koştuğumda olanlardan -bilerek- bahsetmedim. Çünkü
bunun onu sadece endişelendireceğini, benim ve ruhsal
durumum hakkında endişelendireceğini biliyordum.

Görünüşe göre, başka biri bunu ona söylemeyi kendine
görev edinmiş.

"Lizbet?" İnce bir sesle söyledim.

Başını sallıyor, ben de kaşlarımı

çatıyorum. "Lukas?"

"Nyet." Grigori iç çeker ve iki elini masanın üzerine koyar.

"Mara, ben..." diye boğazını temizliyor.

Sonra ceketinin cebine uzanıyor ve bir şey çıkarıyor.
İçinden bir iPhone çıkınca gözlerim büyüdü.

üzerinde Olimpiyat logosu olan pembe, ısıltılı bir çanta.

Kafamın içinde bir şey yanıp sönüyor; bir tanıma kıvılcımı alevleniyor ve aniden soğuk elini boğazıma dolayarak ciğerlerimdeki havayı boğuyor. Katıksız panik ve dehşet sistemime doluyor, sonra aniden sönüp karanlığa karışıyorlar.

Kaşlarımı çattım.

"Eski telefonum..."

Gerginim. Birden, dedektifin bana gönderdiği eski eşyalarımın olduğu paketi hatırlıyorum. Küpelerim, kolyem, Romeo ve Juliet'in kan lekeli kopyası. Ve eski telefonum. Ona bakarken kaşlarım çatılıyor, bana neden bu dehşet ve korku hissini verdiğini hatırlamaya çalışıyorum.

Bunu Odessa'ya yanımda getirdim.

Gözlerimi kırpıştırıp telefon kılıfındaki pembe pullara bakıyorum. Lachlan House'a geri döndüğümde, Konstantin bana Odessa'da beni bulduğunu söylediği bir çanta verdi - görünüşe göre kaçarken yanıma almak için hazırladığım küçük bir sırt çantası. İçinde basit bir kıyafet değişimi, bir diş fırçası ve Romeo ve Juliet'in kan lekeli bir kopyası vardı; vurulduğum gün üzerimde bulunan ciltsiz kitap olduğunu hatırlayınca kalbim sıkışmaya başladı.

Sırt çantasında ayrıca Lizbet'in çocukken bana verdiğini hatırladığım kanatlı bir yiyecek kolyesi de vardı. Ayrıca içinde bir çift elmas küpe vardı.

On ikinci yaş günümde, kulaklarımı deldirmeme izin verildiğinde büyükannemden aldığımı hatırlıyorum.

Lachlan House'da sırt çantasına baktığımı ve bir şeylerin yanlış ya da eksik olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ama o şeyin ne olduğunu bir türlü bulamıyordum.

Birden hatırladım ki kayıp olan tam da bu telefonda.

Bunu da Odessa'ya yanımda getirdim.

Benimle eve gelmedi.

Ve şimdi Grigori onu bana geri veriyor.

"Nasıl..." Boğuluyorum, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor. Yüzü kararıyor, ağzı inceliyor.

"Seni takip ettim,

Mara." Ağzım açık

kaldı.

"Ne?" Kısık bir fısıltıyla nefes alıyorum.

Grigori başını sallayarak gözlerini

kapatıyor.

"Ben... ben üzgünüm, zaychik," diye sessizce homurdanıyor. "Biliyorum... artık seni korumak benim işim değil. Ama havaalanındaki bazı adamları tanıyorum ve biri beni arayıp aniden ayrıldığını söyledi."

Kaşları derin bir şekilde çatılır.

"Endişelendim, Mara. Odessa'ya geri döneceğini duyduğumda..."

Çenesi gıcırıyor.

"Babanın orada hâlâ düşmanları var."

Yutkunuyorum, ona bakarken yüzüm solgunlaşıyor.

"Dedektif gibi, zaychik," diye homurdanıyor ince ince. "Seni kurtarmak için çok geç kaldım-"

"Konstantin

yaptı." Ağzı

inceliyor.

"Bana böyle söylendi, evet," diye öfkeyle homurdanıyor, yüzü kararıyor. "Bu seni üzdü mü?"

"Hayır, küçük Mara," diye homurdanıyor, başını hızla sallayarak. "Hayır, Tanrım, hayır. Üzgün değilim. Ama endişeliyim. Şüpheliyim."

Başımı salladım. "Grigori, o... o dedektif beni kaçırmaya çalıştı. Beni bayıltmak için bir anti-anksiyete enjekte etti. Ama Konstantin..."

"Onu öldürdü," diye mırıldandı eski korumam sessizce. Dudağımı çiğneyerek başımı sallıyorum.

"Sanırım siz gittikten hemen sonra bahçeye vardım. Dedektif hâlâ sıcaktı ama ölmüştü. Ve görüyorum ki..." başıyla telefonu işaret ediyor. "Bir çalının altında, bir su birikintisinin içinde."

Telefonu elime alıp açmaya çalışırken irkildim. Ama hiçbir şey olmuyor. İçimden bir ses aniden telefonda ne olduğunu görmek için yanıp tutuşuyor. Neredeyse hatırlayabileceğim

ama hatırlayamadığım bir ipucu gibi.

Odessa'ya koşmamın sebebi telefon mu? Üzerinde bir şey olabilir mi? "Su birikintisinde miydi?"

Grigori'nin ağızı

buruşur. "Korkarım

evet."

İnledim. "Kahretsin."

"Desteyiniz vardır belki?"

Başımı üzüntüyle sallıyorum. "Ben... belki. Ama bildiğimi sanmıyorum."

Masanın üzerinden eski dostuma bakıyorum ve

gölümsüyorum. "Teşekkür ederim, Grigori."

"Bu sadece eski bir telefon-"

"Hayır," diye sırtarak başımı salladım. "Odessa'da peşimden geldiğın için."

Başını sallıyor.

"Havaalanındaki arkadaşım bana orada olduğunu ve bir uçakla ayrıldığını söylediğinde endişelendim. Ama beni geri arayıp Konstantin Reznikov'un da orada olduğunu ve Odessa'ya uçtuğunu söylediğinde daha da endişelendim."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"Oraya vardığında şanslıydı-" "Şansa katılıyor

muyum bilmiyorum."

Kaşlarım çatıldı.

"Ne demek istiyorsun?"

Grigori'nin ağızı açık kalır. "Yani bazı şeyler şans için fazla şanslıdır. Odessa buradan iki bin mil uzakta. Sen gidiyorsun ve sonra Konstantin, tam da sana ulaşması için en uygun zamanda sana ulaşıyor, öyle mi?"

Gerginim.

"Ne öneriyorsun?"

Başını sallarken ağızı inceliyor. Ama gözlerim daralırken öfkem alevleniyor.

"Ne diyorsun, Konstantin bir şekilde benzodiazepinle boynumdan bıçaklanmamı mı ayarladı? Böylece kahraman olabilecekti-"

"Odessa'ya neden gittin, zaychik?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum, arkamı dönerken alt dudağımı dişlerimin arasında emiyorum.

"Bilmiyorum."

Birkaç saniye sessizlik içinde

oturuyoruz. "Belki, telefonda bir şey-"

"Evet, bu boşuna bir çaba, değil mi?" İç çekiyor.

"Kızgınsın."

"O beni kurtardı, Grigori."

"Da, ve seni daha önce uyandırdı. Ama yine de bu ona borçlu olduğun anlamına gelmiyor-"

"Onunla bir borç yüzünden birlikte değilim-"

Ağzım kapandı. Bakışlarım tekrar Grigori'ye kayarken kaskatı kesiliyorum. Kaşları derin bir şekilde çatıldı.

"Sen-"

"Konuyu değiştirebilir miyiz?"

Kaşlarını çatıyor. "Mara, bu çok tehlikeli-"

"Grigori?" Şak diye söyledim. "Endişeni takdir ediyorum. Ama artık on dört yaşında değilim. Bu benim hayatım. Benim kararlarım-"

"Kararlarınız Heathington'da şu anda on Reznikov'un yaşadığını dikkate alıyor mu? Okulunuzun çevresini dolaştığımda, diğer Reznikov adamlarının da aynı şeyi yaptığını görüyorum?"

Yutkunuyorum, tüylerim diken diken oluyor. "O sadece beni güvende tutmaya çalışıyor."

"O bir iç savaşta savaşıyor, Mara," diye homurdanıyor arkadaşım. "Kendi babasını öldürttüğü için örgütündeki herkes o kadar mutlu değildi."

Boğazımı temizliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani Reznikov Bratva kendini ikiye bölmek üzere. Bir savaş olmak üzere."

Yavaş bir nefes alıyor ve masanın üzerinden bana doğru eğiliyor, gözleri asık.

"Yani, Mara, Konstantin'le 'birlikteyim' dediğinde?"

Kaşlarımı çatıyorum. Grigori yavaşça nefes veriyor.

"Acaba bunu başka kim biliyor?"

GRIGORI birkaç kez daha Odessa'da neler olduğunu ve OHA'dan neden ayrıldığımı anlatıyor. Ama ben, çoğunlukla bu son detayları bilmediğim için, susmaya başladığımda o da gevşiyor. Sonunda, daha güvenli, daha sakin konulara geri döndük.

Beni Lukas'ın beni eve bırakmak için beklediği yere götürdüğünde, ona sarılırken yine gülümsüyorum. Ta ki beni ikinci kez kendine çekip kulağıma doğru eğilene kadar.

"Lütfen, zaychik. Sadece gözlerini açık tut, tamam mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Neyi görmek için?"

"Güvende olup olmadığınızı ya da sadece güvende olup olmadığınızı görmek için."

BİR HAFTA DAHA ve hayatımın giderek daha fazla kısmı yeniden anlam kazanmaya başlıyor. Bir bakıma, neredeyse "her şey normale döndü" diyebilirsiniz, tabii hayatımdaki çok az şeyin çoğu standarda göre uzaktan bile "normal" olduğu kabul edildiği sürece.

Ama en azından Odessa öncesinden hatırladığım şeye geri döndüm. Her sabah kim ve nerede olduğumu bilerek uyanıyorum. Dişlerimi fırçalıyorum, giyiniyorum - çoğunlukla- ve sonra kendimi Konstantin'in yatağında, ağzı kalçalarımın arasında kıvranırken buluyorum.

Ya da belki masasının üzerine eğilmiş, lezzetli kalın siki içime girerken. Ya da mutfak tezgahının üzerinde, bacaklarım beline dolanmışken.

Görünüşte bu, o gün için külotumu dağıtması için oluyor.

Gerçekçi olmak gerekirse, ikimiz de ellerimizi birbirimizden uzak tutamadığımız için oluyor.

Bazı geceleri Lizbet'le geçiriyorum, ya sadece ikimiz, ya biz ve Lukas, ya da bazen başkalarıyla. Konstantin'in "kurallarından" birinin haftada sadece iki geceyi Lachlan House dışında geçirmem olduğunu biliyorum -hatırlıyorum- .

Odessa'dan döndüğümünden beri, üç gecedен çok daha fazlası olduğunu fark etmeye başladım. Bunu hiç konuşmadık. Konstantin'in kurallarımızı unuttuğu ya da bir şekilde haftada üçüncü bir geceyi bedava geçirdiğimi fark etmediği fikri mantıksız olsa da bundan bahsetmedim.

Adam etrafındaki her şey üzerinde tam ve mutlak bir kontrol uyguluyor, ben de dahil. Bir şekilde kendimi haftada üç gece Lizbet'te bulmam bir dikkatsizlik değil.

Bu bir harçlık.

Bana bu ayrıcalığı veren zalim kral. Ve belki de bu beni çileden çıkarmasa bile kızdırmalı. Ama öyle değil. Aslında, kendimi onun kuralları tarafından rahatlatılmış hissediyorum. Onun parametrelerini seviyorum.

Üzerimde uyguladıkları kontrol için değil. Ama beni sarmaladıkları koruma ve yakınlık için.

Grigori'nin kuşkularını ya da Konstantin'in iç savaşı ve bunun güvenliğini nasıl etkileyebileceği konusundaki endişelerini göz ardı etmedim. Ama Konstantin bundan bahsetmedi ve bu konuyu açmak bana düşmezdi.

Ama Grigori haksız değil. Konstantin'in adamlarından oluşan bir birlik

OHA'da, Heathington'da ya da Manchester'da da. Kendimden bahsetmiyorum, diğer öğrencilerden bahsediyorum.

Aslında, kampüsteki en büyük tartışma konularından biri haline geliyor. Ve bu Bratva tiplerinin patronuyla yalnız yaşadığım herkes tarafından bilindiği için, bu konuşma noktaları, bir odadan çıktığımda arkamda sürekli bir gölge gibi beni takip etme eğiliminde olduğu anlamına geliyor.

Yine de bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Bunun yerine çabalarımı Odessa'dan önceki adımlarımı takip etmeye çalışarak harcıyorum - Lizbet'e bile söylemeden aniden ayrılmama ve Konstantin'i birlikte katılacağımız dans için ekmeme neden olan şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum. Ki bu konuda oldukça baktandım.

Ama bu, tıpkı vurulduğum güne dair anılarımın yerine kafamda var olan boşluk gibi, bir sır olarak kalabilir gibi görünüyor. Thomas'taki nöroloji uzmanlarımdan biri olan Doktor Bloom - Konstantin'in beni Odessa'dan getirdikten sonra bizzat görmeye gittiği kişi

-Hatta birkaç hafta önce bu "boşluğu" benimle tartışmak için beni aradı. Bunu bir bilgisayarın çöktükten sonra yeniden başlatılmasına benzett, ancak son "kaydetme" ile çökmenin kendisi arasında hiçbir veriye sahip değildi.

Ve şimdi hafızamda o yerlerden iki tane var. İki boşluk. Büyük olasılıkla hiçbir zaman tamamlanamayacak bir yapbozun iki eksik parçası.

Ama her sabah kendimi Konstantin'in ağzının içinde nefes alırken ve vücudumu onunkine sürtünürken buluyorum.

O y a n ı m d a y k e n hissettiğim şeyleri hissediyor musun?
Geçmiş giderek daha az önemsedığım bir şey haline geliyor.
Gelecek -ne olursa olsun- şu anda odaklanabildiğim tek şey.

"LANET EVİMİZ NASIL?"

Sırtıma doğru savrulan kelimeler karşısında kaskatı kesiliyorum. İskoç aksanı belli belirsiz tanıdık geliyor ve döndüğümde irkiliyorum.

Grace. Adı Grace Murphy. Artık biliyorum. Kız futbol takımında yıldız bir forvet ve yardımcı kaptan. Ayrıca eskiden Lachlan evinde yaşayan ve şimdi benim eski kulübemde yaşayan iki kızdan biri.

Zayıfça gülümsüyorum.

"Grace, olanlar için çok üzgünüm-"

"Sana çeneni kapamanı ve siktirip gitmeni söyledim," diye tersliyor, ince bir gülümsemeyle. "Ama yine kendini kaybetmenden sorumlu olmak istemem."

Ne yazık ki tanıdığım bir kız arkasından yaklaşırken bana dudak büküyor.

Ainsley Hendershire, züppe kraliçenin ta kendisi, Jeremy Caldwell olayından sonra arkadaşım olmaya çalışmaktan çok hızlı bir şekilde bana küçümseyerek bakmaya başladı. Söylentilere göre artık çıkıyorlarmış.

Sanırım soyunma odasındaki pisuvar için konuşuldu.

"Bu psikopat prenses değil mi?" diye alay ediyor.

Grace ona bakıp homurdanıyor, sonra da dönüp bana ters ters bakıyor. Ainsley sadece bana bakıyor, sanki buraya sadece benimle dalga geçilmesini izlemek için gelmiş gibi.

Yutkunuyorum ama başımı dik tutuyorum. Onlara yapılanlar için, evlerinden bu şekilde kovuldukları için kötü hissedebilirim. Ama bu konuda suçluluk hissetmek zorunda değilim.

Konstantin'in güdöleri, benim yüzümden olsa bile, benim kontrolümde değil. Onların yerine Lachlan'ın evinde yaşadığım için kendimi kötü hissedebilirim. Ama taşımak zorunda olmadığımı bildiğim suçluluk duygusunun beni aşağı çekmesine izin vermeyeceğim.

"Bak," diyorum Grace'e ince bir sesle. "Ev meselesi için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Ama benim bununla hiçbir ilgim yok, tamam mı?"

Dudakları kıvrılıyor.

"Ahh, evet. Orada yaşamak sizin için çok zor olmalı. En içten taziyelerimi sunarım-"

"Canın cehenneme," diye mırıldandım ve uzaklaşmak için döndüm.

"Evimizi çaldığın için kendini bu kadar kötü hissediyorsan," diye tıslıyor arkamdan. "Neden o küçük Bayan Bratva prenses gücünden birazını kullanıp evimizi değiştirmiyorsun?"

"Tamam, önce," diye tısladım, ona doğru dönerek. "Ben lanet olası bir prenses değilim, tamam mı? İkincisi, Bratva ile hiçbir alakam yok, o yüzden defol git."

Yüzü kararıyor, dudakları kıvrılıyor.

"Sen baba-"

"Babam öldü lan!" diye yüksek sesle bağıriyorum ve bu Grace'in yüzündeki alaycı ifadeyi anında siliyor.

"O zaman Bratva'yı bu yüzden mi beceriyorsun?" Ainsley tersliyor.

Zalimce gülümsüyor.

"Yani, Belsky'ler böyle yapar gibi görünüyor. Kız kardeşin Lukas'la birlikteyken-"

Gözlerimi devirip arkamı dönmeye başladım.

"Sürtük kız kardeşin ve baban hakkındaki söylentileri duydum."

Vücudumdaki her kas geriliyor.

"Bu mudur yani? Yani o ölüyor ve siz Belsky kızları gidip başka bir yerde Bratva siki bulma zorunluluğu mu hissediyorsunuz? Söyle bana, seni de becerdi mi-"

Onu öldürmek için her türlü niyetle dönüyorum - onu çıplak ellerimle gerçekten öldürmek için. Ama parmaklarımı boynuna dolayamadan bir kol dışarı fırlıyor ve bir el ona sert bir tokat atıyor.

Grace'in eli.

"Oi!" diye hırlıyor Grace, şok olmuş ve dehşete düşmüş görünen Ainsley'i hepimizden uzaklaştırarak.

İskoç kız Ainsley'ye doğru ilerlerken dudakları kıvrılıyor ve sarışının geri çekilmesini sağlıyor.

Grace, Ainsley'ye, "Hangi erkek soyunma odasından kaçtıysan oraya geri dön, seni aşağılık sürtük," diye tıslıyor.

Sarışın varis sertleşir, öfkeli görünür ve sanki bir şey söylemek üzeredir. Ancak Grace ona tekrar yaklaştığında, Ainsley aniden döner ve kaçar.

İskoç kız bana dönüyor, yüzü asık.

"Bunun için özür dilerim," diyor sessizce. Kaşlarını çatıyor. "Senden pek hoşlanmıyorum ama bu doğru değildi."

"Sorun değil," diye mırıldanıyorum, yere bakarak. "Ve teşekkür ederim. Ben... çok daha kötü bir şey yapabilirdim."

"Keşke durdurmasaydım o zaman," diye ince ince sırtıyor.

Bir saniye sessizce duruyoruz, ayak parmağım ayağımın altındaki kaldırım taşlarını tekmeliyor.

"I..." Grace kaşlarını çatı. "Sanki bunu sen yapmışsın gibi seni suçlamamalıydım."

"Değil," diye mırıldandım.

"Evet, yine de bu hiç adil değil."

On dört yaşındayken kafandan vurulmanın "adil olmadığını" haykırma dürtüsüne direniyorum. "Adil olmayan" şey, kim olduğunuzu ya da bir yerlere nasıl geldiğinizi bilmemektir. Ya da her sabah uyandığınızda dişlerinizi fırçalarken aynada tanıdığınız herkesin ismini unutmamak için gelişigüzel söylemek.

Ancak bu, buradaki hiçbir köprüyü onarmayacaktır.

"Tekrar özür dilerim," diye mırıldanıyorum
uzaklaşmak için dönerken. "Onunla birliktesin, değil
mi?"

Duruyorum, dönüp ona bakıyorum.

"Konstantin'i kastediyorum," diye
sessizce ekliyor.

Dudağımı çiğniyorum, buna nasıl cevap vereceğimi bile
bilmiyorum.

"Tek söylediğim, haberleri okuduğum, Mara. Hepimiz
Konstantin'in kim olduğunu ve OHA'nın duvarlarının
dışında sanki burası prestijli bir akademi değil de savaş
alanıymış gibi davrananların onun adamları olduğunu
biliyoruz."

Ona buranın bir savaş bölgesi olabileceğini ve o adamların
bu yüzden orada olduğunu söylemek istiyorum. Ama artık
bunu düşünmüyorum.

"Geçen gün Durnhill Akademisi ile yaptığımız antrenman
iptal edildi, biliyorsun." Gözleri kısıldı. "Neden biliyor
musun?"

Başımı sallıyorum.

"Çünkü tur otobüsleri OHA'nın ön kapısında silahlı Rus
serseriler tarafından durduruldu ve sanki okul değil de
askeri bir kontrol noktasıymış gibi hepsinden kimliklerini
göstermeleri ve kanlı çantalarını açmaları istendi."

Yüzüm soluyor.

"Yani, eğer onunla birlikteysen?" diyor ince bir sesle.
"Yüzünün bana anlatmaya çalıştığı gibi 'karmaşıksa' mı?"

Grace dudaklarını büzüyor ve bana doğru bir adım atıyor.

"O zaman lütfen ona bu mafya saçmalığının sona ermesi gerektiğini söyleyin, yoksa birilerinin canı yanacak."

Gözlerini bana dikip dönüp uzaklaşırken tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Okulun çevresinde dolaşan muhafızlarla aranızı düzeltmeniz gerekiyor."

Yemek masasının başındaki Konstantin, kaşları çatılmış bir halde telefonundan başını kaldırıyor. Gözleri açlıkla üzerimdeki Dior elbisenin üzerinde geziniyor ve bu şeyi giydiğimde bile içimde hissettiğim kıvılcımı ateşliyor.

Ama gözlerimi kısık

tutuyorum. "Affedersiniz?"

Mırıldanıyor.

"Oxford Hills, Heathington ve Manchester'da dolaşan Reznikov'un adamları."

Dudaklarının kenarları kıvrılıyor ve bir elini çenesini okşamak için kaldırmadan önce sakince telefonunu yere bırakıyor.

"Yemeğe iki dakika geç kaldın-"

"Konstantin," diye tıslıyorum.

Yüzü kararıyor. Ve bunun sebebinin az önce sözünü kesmiş olmam olduğunu çok iyi biliyorum. Sertleşiyorum ama çenemi sıkı tutuyorum, burada tehlikeli bir bölgede dolaştığımı bildiğimi belli etmiyorum.

"Tehlikeli" bölgeden kastım, "kendimi elbisem kalçalarımın dolanmış ve avuç içi çıplak kıcıma şaplak atarken masanın üzerine eğilmiş bulma olasılığım".

Bacaklarımı birbirine kenetliyorum, bu düşünceyle hissettiğim sıcaklık ürpertisini yutkunarak bastırıyorum.

"O adamlar korumak için oradalar," diye mırıldanıyor ince bir sesle. "Neyi korumak için? Sizi mi? İç savaş yüzünden-"

"Seni korumak için," diye sessizce homurdanıyor. "İhtiyacım yok-"

"Kimsenin bildiği ya da senin hatırlayabildiğin tek bir söz ya da neden olmadan lanet Odessa'ya kaçtın," diye tükürüyor. "Orada ölmüş babama sadık bir adam tarafından saldırıya uğradın, bu da onun örgütümdeki liderlik değişiminden memnun olmayan diğer bok çuvallarına karıştığı anlamına geliyor."

"Yani şimdi tehlikede miyim?" Öfkeyle söyleniyorum. "Senin lanet olası yüzünden tehlikedeyim-"

"Bence öyle olduğun çok açık," diye tersledi ve aniden ayağa kalktı.

Silah metali grileri içime işlerken ürperiyorum, beni tutuşturduğu kadar tutukluyor da.

"Evet, Mara," diye homurdanıyor. "Duvarların dışındaki adamlar kalacak, çünkü bunu ben emrettim. Seni güvende tutmak için."

Bana doğru adım atıyor ve içimdeki sıcaklık artarken titriyorum.

"Çünkü sen benimsin," diye homurdanıyor ve tam önümde durup nabzım yükselirken üzerime doğru geliyor.

Gözlerinin içine bakarken dudaklarımı ıslatarak yutkunuyorum. "Kim demiş?"

"Bunu ben söylüyorum. Başka kimin fikrinin önemli olduğundan emin değilim-" "Benimki olabilir mi?"

Geri tükürdüm.

İnce ince gülümsüyor.

"Ama sen zaten benim olduğunu biliyorsun, Mara," diye sessizce homurdanıyor.

Yavaşça eğilip dudakları kulağıma değene kadar beni jöleye çevirirken kalın bir şekilde yutkunuyorum, keskin bir nefes çekiyorum.

İçimi sıvı ateşe çeviriyor. Kalçalarımı kayganlaştırıyor.

"Tıpkı benim olmaktan çok hoşlandığını bildiğim gibi."

Dudakları çenemin hizasında ilerliyor, ta ki benim dudaklarıma milimetreler kalana kadar. Titriyorum, öpücüğü için yanıp tutuşurken iniltimi zar zor zapt ediyorum.

"Ancak," diye homurdanıyor Konstantin sessizce. "İki dakika geç kaldınız..."

Tenim karıncalanıyor. Kalçalarım aralarındaki ısı seline karşı sıkıca kenetleniyor.

"Arkanı dön," diye tısladı ince bir sesle. "Ve masanın üzerine eğil."

Zaten o kadar tahrik olmuşum ki, ikinci şaplakta uyarılmamın kalçalarımın aşağı damladığını görebiliyordu.

Otuz saniye sonra, kalın sikini muhtaç amımın derinliklerine soktuğunda, anında boşalıyorum.

Çünkü o haklı.

Ben onunum. Ve bunu çok iyi biliyorum.

"Demek zeki çocuklar böyle yaşıyor, ha?"

Gaven bana sırtınca gözlerimi deviriyorum. Lachlan House'un arka verandasındaki masada oturuyoruz, öğleden sonra soğuşunda nefesimiz kesiliyor.

"En azından lanet olası bir tepside sunulduğunda buraya gelecek kadar akıllı olanlar bunu yapıyor," diye karşılık veriyorum.

Kıkırdıyor, arkamızdaki sarmaşıklarla kaplı Tudor evine bakarken başını sallıyor.

"Evet, şey..."

"Tanrı aşkına. Şu sınıf savaşı saçmalığını bırakacak mısın? Buradaki diğer tüm öğrencilerden daha zekisin."

"Babamın petrol sahası ya da sosyal medya şirketi olmaması dışında."

İç çekiyorum. Bu tartışma çok bayat ve canımı çok sıkıyor. Ama Gavan'la tartışmaya devam ediyorum, çünkü onun burada okula gitmesi gerekiyor.

Evet, buradaki her öğrenci, zenginliklerine ve aile güçlerine rağmen, zekâları sayesinde buradadır. Daha iyi bir barınma için rüşvet vermek bir şeydir, ancak OHA, zekâları desteklemiyorsa öğrencilerin kabul edilme yollarını satın almalarına kesinlikle izin vermez.

Ve yine de, onunla dalga geçmiyorum. Gavan entelektüel olarak burada olmak için fazlasıyla nitelikli. Tamam, belki Vadim'in multi milyoner olması onu çocukları buraya gelen milyarderlerle aynı kefeye koymuyor. Ama üç kuruşa da tam olarak sahip değil. O kadar sorun olsaydı Gavan'ın buraya gitmesi için para bile öderdim.

Ama bu para. Ayrıcalık. Gavan'ın omzunda varlıklılara karşı yoksullar hakkında sürekli bir çip var. O John Lennon'ın "işçi sınıfı kahramanı"... eğer insanları öldürmekte de çok iyi olsaydı, sanırım.

"Pekâlâ, Tanrım," diye homurdandım. "Benim için yararlı bir şeyin var mı, yoksa buraya kampüsteki evim hakkında konuşmak için mi gizlice girdin?"

Kardeşim her şeyiyle sırtıyor ama gerçek kanıyla sırtmıyor.

"Hayır, çoğunlukla diğer yarının nasıl yaşadığını görmek için geldim."

"Diğeri..." Gözlerimi bir kez daha devirerek iç çektim. "Baban Cuomo Gölü'nde üçüncü bir yazlık ev almak üzere. Hala sistemi yıkmaya hazır mısınız, Rage Against the Machine?"

Kıkırıyor ve bir elini siyah saçlarının arasından geçiriyor.

"Seninle taşak geçmeyi
seviyorum, dostum." "Evet,
biliyorum."

Boğazını temizliyor. "Hayır, ama saçmalık bir yana, dışarıda işler sessiz. Manchester'da kulaklarını dört açmış bazı adamlarımız var. Dima'nın bok kafalılarından biri oraya gelirse haberimiz olur. Ayrıca Heathington'da konuşlanmış birkaç adamımız daha var ve ben hâlâ duvarların hemen ötesindeki çiftlik evinde kalıyorum."

"Ve?"

Başını sallıyor. "Geçen geceki şerefsiz gibi değil."

İnce ince gülümsüyor.

"Görünüşe göre Dima paketimi almış."

"Eminim her an bir teşekkür kartı alabilirsiniz."

Hınzırca sırtıyor. "Paket", geçen gece OHA kampüsüne gizlice girmeye çalışırken öldürdüğüm adamın kalıntılarıydı; kurdelelerle bağlanmış, ayrı ayrı paketlenmiş birkaç parçaydı.

İç çekiyorum ve saate bakıyorum. Mara öğleden sonraki derslerinden yaklaşık kırk dakika içinde dönmüş olacak.

"Randevun mu var?"

"Onun gibi bir şey."

Gavan'ın bir şey söylemesini bekleyerek sertçe başımı kaldırıyorum. Ama söylemiyor. Beni Mara ve tüm bu durum hakkında iğnelemenin, hiç ilgilenmediği bir öfkeye yol açacağını görecektense kadar iyi tanıyor.

"Peki, seni yalnız bırakayım-"

Kaşlarını çatıyor, yanımdan geçip gidiyor. "Misafirlerin var, Konstantin."

Dönüyorum ve gözlerim kısılıyor. Verandada oturduğumuz masa, sarmaşıklarla kaplı çardak benzeri küçük bir yapının altında yer alıyor. Mahremiyet sağlıyor ama aynı zamanda içinde oturuyorsanız dışarıyı görebileceğiniz anlamına da geliyor.

Ve şu anda görebildiğim, Lukas, Misha ve Ilya'nın evin önüne doğru kıvrıla kıvrıla giden patikadan aşağıya doğru fırladıkları.

"Komarov, Tsavakov ve Volkov," diye homurdanıyor Gavan sessizce. "Ve akşam yemeği için gelmiş gibi de görünmüyorlar."

Elinin ceketinin altında olduğunu bildiğim silaha doğru kaydığını izliyorum. Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum.

"Bununla başa çıkabilirim."

"Ben de burada olursam yardımı dokunabilir."

"Bu aynı zamanda yangına benzin dökmek anlamına da gelebilir." Kaşlarını çatıyor.

"Emin misin?"

"Ben iyiyim, Gavan. Bu üçüyle ilk dansım değil. Aslında sen çıkarsan daha kolay olur."

Kaşları derinleşir ama başını sallar.

"Gelişmelerle ilgili olarak yarın ararım." "Teşekkür ederim, dostum."

Omzuma vuruyor, ayağa kalkarken ceketinin düğmelerini ilikliyor. Yaklaşmakta olan diğer üç mirasçıya bakmasını izliyorum, ama sonra dönüyor, evin yanından çitlere doğru ilerliyor ve gözden kayboluyor.

Ayağa kalkıp sarmaşığın altından çıkarken iç çekiyorum.

"Sen ön kapımı kırmadan önce ben dışarıdayım."

Kollarımı göğsümde kavuşturup çardağın kenarına yaslandığımda, üçü de evin yanından geçip bir şeyler başlatmaya hazır görünüyorlardı.

Başka ne yenilikler var.

"Bugün kurabiye satıyor muyuz hanımlar?"

Misha bana ters ters bakıyor. Biraz rahatsız edici yeşil gözlü kurt bakışlı Ilya da öyle. Ama Lukas tam önümde dururken yüzünü soğukkanlı bir şekilde nötr tutuyor.

"Burada gösterişsiz olmamız gerekiyor." Kaşlarım çatıldı.

"Affedersiniz?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun Konstantin. Bizi kastediyorum, yani dördümüzü, bize bağlı olan ama buradaki diğer öğrencilere bağlı olmayan iplerle birlikte."

"Erkek futbol takımının yıldız kalecisinin soyadının Hüseyin olduğunu sanıyorum," diye omuz silkiyorum.

Yanılmıyorum ve evet, o Hüseyin. "Yani, diyordun ki, ipler hakkında-"

"Bratva bokundan bahsediyoruz, seni pislik," diye homurdanıyor Misha. "Bu lanet olası profili düşük tutmakla ilgili, Konstantin." Gözlerimi deviriyorum.

"Üçünüz burada neredeyse dört yıl boyunca Rolling Stones'u kışkandıracak partiler verdiniz, bir yandan da okulun küçük kralları olarak lanet olası bir malikanede yaşadınız." Homurdanıyorum. "Lütfen, düşük profiller hakkındaki dersinize devam edin."

"Bu okul saçmalııydı," diye homurdanıyor İlya. "Bu Bratva işi."

"Tam olarak neden bahsediyoruz?"

"Adamlarınızın OHA'nın duvarlarında devriye gezmesinden ve ziyaretçi spor takımlarının tur otobüslerini aramasından bahsediyoruz," diye homurdanıyor Lukas ince bir sesle. "Ve böyle devam ederseniz bu okul kendi kendini yiyene kadar içini dışına çıkaracak. Bu mantıklı mı?"

Gülümsüyorum.

"Çok mantıklı, sadece gerçekten umurumda olduğundan emin değilim."

Gözleri kısıldı.

"Mara ile ne yaptığını öğrendiğimde seni ikiye böleceğim," diyor ince bir sesle.

İnledim. "Tanrım, Komarov. Sen ve senin lanet kahraman kompleksin. Nesin sen, Batman mi?"

"Mara'yla oynadığın lanet olası çarpık oyunları bırakmanı sağlayan şey benim-"

"Onu uyandırdım!" Birden kükredim, kendimi bile şaşırttım.

"O bendim, Lukas," diye hırladım. "Onu o komadan ben çıkardım."
_"

"Ne için!?" Parmağını göğsüme saplayarak kükrüyor.

"Ne karşılığında?! Onu bu lanet evde seninle kilitli tutarak mı? Unutkan küçük bir oyuncak mı?"

Dudaklarım tehlikeli bir

şekilde kıvrılıyor. "Dikkat et."

"Biliyor musun Konstantin," diyor Lukas ince bir sesle, uyarımı duymazdan gelerek. "Onda seni çeken şeyin ne olduğu konusunda endişeliyim."

"Arkanı dönüp yürümen gerek-"

"Ertesi sabah yatakta ne kadar boktan olduğunuzu unutabilir diye mi?"

Gülümsemem ince ve

ölümcül. "Daha bitirmedin

mi?"

"Karımın kız kardeşiyle kafa oyunları oynuyorsun, Konstantin," diye tükürdü. "İşim bitmeye yakın bile değil. Semyon'un kızı olduğu için mi? Bu mu senin küçük çarpık bakış açın?"

Gözlerim kısıldı.

"Oraya gitmeyi gerçekten istiyorsan uzun uzun düşün, Komarov," diye homurdandım.

"Lizbet'le ne olduğumuzu ve neye sahip olduğumuzu biliyorum," diye tersledi. "Ve ben onunla ölmüş babasının parmağı olarak birlikte değilim."

Bana doğru

yaklaşıyor. "Peki ya

sen?"

İki yarı-tanrı gibi birbirimizi şimşeklerle yere sermek üzereyken etrafımızdaki hava çatırdıyor.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, Lukas."

"Beni endişelendiren de tam olarak bu. Tıpkı diğer endişem gibi."

"Aydınlat beni," diye

tısılıyorum. Tehlikeli

bir şekilde

gölümsüyor.

"Ondan hoşlanıyorsun çünkü bir şekilde o hala on dört yıl-"

"Bu lanet cümleyi bitirirsen seni burada ikiye bölerim."

Ilya elini Lukas'ın omzuna koyar.

"Lukas," diye homurdanıyor. "Bu kadar. Burada işimiz bitti. Bu iş fazla kişiselleşmeye başladı."

Arkadaşının yanından bana doğru bakıyor.

"Tek söylediğimiz, lanet olası sıcaklığı düşür, Konstantin. Hepimiz biliyoruz ki kendi örgütünüzün içinde bazı sorunlarla uğraşıyorsunuz-"

"Benim organizasyonum hem iyi hem de sizi ilgilendirmez."

"Örgütünüz şu anda bu lanet olası okulun kapısının önünde savaş için hazırlık yapıyor, bu da bizi fazlasıyla ilgilendiriyor."

Lukas'ın omzundan çekerek onu benden uzaklaştırıyor.

"Şimdi gidiyoruz. Bu iş bitti."

Ama öyle değil. Çenem hala gıcırıyor ve öfkem hala kaynama noktasına kadar cızırıyor. Her ne sebeple olursa olsun, birbirimize çok benzememize rağmen, Lukas ve ben her zaman ters düşüyoruz.

Bir şekilde bu hikayede, Batman'i beceren, silahlı çatışmalara silah kullanmayı reddederek katılan karanlık kahraman olarak hayat deneyiminden çıktı.

Ama ben kötü adam olarak çıktım. Kötü

adam. Ve bu beni çok kızdırıyor.

Bu yüzden aramızda hep bir sidik yarışı var. Çünkü Lukas benim kötü adam olmamı seviyor. Ve ben sadece onun düşüşünü izlemek istiyorum.

Yani, itiyorum. Sertçe.

Gülümseyip ağzımı açtığımda çoktan dönmüş ve birkaç adım uzaklaşmışlardı.

"Biliyor musun, Lukas?"

Ilya ve Misha'nın gergin olduklarını görebiliyorum, bu iş patlamadan çekip gitmeye çok yakın olduklarını biliyorlardı. Ve ben burada her şeye dinamit lokumları atıyorum.

"Mara ve Lizbet ikiz oldukları için..." İnce, şeytani bir gülümseme takınıyorum.

"Lizbet'in amının benim etrafımda nasıl gerildiğini tam olarak bildiğimi söyleyebilirsin-"

Kahrolası bir ayı gibi dönüyor, ben düşen kahramana zaferle sırtırken dudaklarında bir hırıltıyla bana saldırıyor. İlk yumruğu atmasına bile izin verdim, ki bu gerçek bir ayı tarafından vurulmak gibi bir şey. Ama sadece bir tane yedi.

Sonra ben de ona vuruyorum.

Her şey sadece bir ya da iki saniye sürüyor. Ondan sonra, Ilya ve Misha bize kükreyerek saldırıyor ve bizi birbirimizden ayırıyorlar. Lukas bana saldırıyor ama Ilya onu geride tutmayı başarıyor. Misha yüzüme doğru tıslıyor ve etkileyici cüssesiyle beni engelliyor.

"Geri çekil ve çeneni kapat, Konstantin!" Yüzüme doğru hırlıyor. "Yeter!"

Omuz silkiyorum, Lukas'a göz kırpmadan önce ellerimi kaldırıyorum. Dişlerini gıcırdatıyor ve tekrar üzerime gelmek istediğini biliyorum,

ama o kendini tutuyor.

"Kıçını tekmelemek için ona katılmamamın tek nedeni," diye mırıldandı Misha. "Çünkü hepimiz Oxford Hills Akademisi'nin lanet olası İsviçre olduğu konusunda hemfikirdik. Tarafsız bölge."

"Ve bu-"

"Hayır, değil," diye tersledi. "İşgalci ordunuz duvarların hemen dışındayken olmaz."

"Düşmanlarım var."

"Hadi oradan. Hepimizin düşmanları var," diye tıslıyor Ilya. "Ama bu demek değil ki-"

"Unuttuysan söyleyeyim, Mara saldırıya uğradı," diye hırlıyorum. "Biri onu benden almaya çalıştı."

Sözlerim gürültülü ve sert bir şekilde, taşın taş üzerinde sürüklenmesi gibi çıkıyor. Ve üçü de durakladı.

Lukas sanki beni boynumdan bıçaklamak istiyormuş gibi sessizce bana bakıyordu. Ama birden sesi değişir gibi oldu.

"Neden kaçtı?" diye

mırıldanıyor. Başımı sallıyorum.

"Bilmiyorum."

Bana bakıp duruyor.

"Bilmiyorum amına koyayım," diye hırlıyorum. "Ama belki de bana lanet bir yırtıcıymışım gibi bakmaya devam edersen, sihirli bir şekilde hatırlarım."

Lukas iç çekiyor, mücadele onu terk ediyor.

"Bak, buraya seninle kavga etmeye gelmedim-"

"Hadi ama, Lukas. Geri alamayacağımız şeyler söylemeyelim."

Gözlerini devirerek başını sallar.

"Bu konuda şaka yapmayı bıraktıysan, duvarların dışındaki o lanet ordun konusunda ciddiym. Bak dostum, onu korumaya çalıştığını anlıyorum."

Bakışları üzerimde sertleşiyor.

"Bunu anladığımı biliyorsun. Ama tek yaptığın ortalığı kızıştırmak. Ve çok yakında birilerinin canı yanacak."

"Doğru. Buraya gelip ona ulaşabileceğini ya da herhangi bir şekilde zarar verebileceğini düşünen herkes kesinlikle zarar görecektir."

Lukas iç geçirir. "Pekala, bu iş bitti. Biz gidiyoruz."

"Hayır, bekle," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle, İlya beni tersleyince sırtıyorum.

Üçü de gitmek için dönüyor, ama sonra Lukas tereddüt ediyor ve bana dönüyor.

"Yardım etmek istiyorum, Konstantin. Mara konusunda yani. O benim ailem, dostum. Eğer biri onun peşindeyse, beni kullan. Bu konuda ne yapmamı istersen yaparım."

"Sana ihtiyacım olursa yarasa işareti yaparım." İç çeker, başını sallar.

"Odessa'ya kaçmasına neyin sebep olduğunu gerçekten bilmiyor musun?" "Gerçekten bilmiyorum," diye homurdandım.

Başını sallıyor ve sonra Misha ve Ilya'yla birlikte gitmek için dönüyor.

Mara'yı daha önce neyin koşturduğunu bilmiyorum. Ama aniden, merak etmeyi ve tahmin etmeyi bıraktığımı fark ettim.

Onun bildiklerini bilmem gerek, onun ve benim geçmişimin her yönünü.

Ve şimdi bilmem gerek.

Kız kardeşim Charlotte ve Tenley ile akşam yemeğinden sonra Lordship Malikânesi'nden eve döndüğümde saat geç olmuştu. Haftanın üçüncü "Lachlan House dışı" akşamı.

Ev çoğunlukla karanlık ve ceketimi asıp mutfağa girerken Konstantin'in yatıp yatmadığını merak ediyorum. Hızlıca bir fincan bitki çayı yapıyorum ve sonra karanlık mutfakta oturup Tudor evinin arkasındaki gölete bakarken sessizce yudumluyorum.

Bu akşamki yemekte "sadece kızlar" vardı. Ama Ilya, Misha ve Lukas evdeydi. Kendi planları varmış gibi değil... Lordship'teydiler, sadece bilaro salonunda kendi işlerini yapıyorlardı.

Charlotte güldü ve bunun "erkek zamanı" olduğunu söyledi. Ama bazen tek gereken küçük bir düşünce tohumunun kök salmasıdır. Ve sonra bu gerçek bir düşünceye dönüşür, bu da bir şüpheyeye dönüşür. Bu da bir şüpheyeye dönüşür.

Yani, yemeğin büyük bir bölümünü bunun "sadece kızlar" olup olmadığını merak ederek geçirdim çünkü aslında biraz

gece için sevgililerinden ayrılmak mı, yoksa sevgilim olduğunu belli etmek istemediler mi?

-Ya da Konstantin'i nasıl adlandırırsanız adlandırın, orada değildi.

Kafamdaki aptalca bir endişe olarak bir kenara itmeye devam ettim. Ama kaç kez yapmamasını söylediysem de geri gelmeye devam etti.

Yine de harika zaman geçirdik. Ancak biz gülüp eğlenmeyi bitirdikten sonra, onların adamları üst kata geri geldi. Misha'nın kollarını sıkıca Charlotte'a doladığını ve onu sandalyeden kaldırıp göğsüne yaslarken kıkırdamasını sağladığını hatırlıyorum. Sanki bir buçuk saat boyunca ondan ayrı kaldıktan sonra ona dokunmak için can atıyordu.

Ilya daha kurnazdı. Ama aynı şeydi. Tenley'nin elini nazikçe tutup şefkatle öptü ve yanındaki sandalyeye kayarak parmaklarını Tenley'nin saçlarına doladı.

Ve Lukas kız kardeşimin yanındaki sandalyeye oturduğunda, kız kardeşim sorunsuz bir şekilde onun kucağına kayd ve kolları onu sarmadan önce büyük bir sırtışla onu öpmek için döndü.

Ve şimdi buradayım, karanlık bir mutfakta yalnızım, Konstantin'in uyuyup uyumadığını bile bilmiyorum. Ya da evde olduğumu bilip bilmediğini.

Çayı yudumlarken kaşlarım çatılıyor. Sanki bundan rahatsız olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Bu Cosmo'dan ilham alan bir tür "ilişki kırmızı bayrağı" olmalı.

Ama... kimin kuralları bunlar? Bu nasıl bir oyun böyle? Burada oturmuş kendimi bu her neyse onunla ilgilenmeye zorluyorum. Ama değilim.

Belki de Konstantin'le aramızdaki bu şey, kız kardeşimle Lukas'ın, Charlotte'la Misha'nın ya da Tenley'le Ilya'nın aralarındakinden kökten farklıdır.

Ama belki de bu konuda gerçekten iyiyimdir.

Zihnimin büyük sevgi gösterilerine geri dönmesine izin verdim. Yakın, sürekli temas ihtiyacı. Ve bunun gerçekten istediğim bir şey olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Bu ben miyim? Konstantin ile akşam yemeği partilerine gitmek ve işim bittiğinde masada onun kucağına kaymak istiyor muyum? Ben ciyaklarken ve ona şakacı bir şekilde tokat atarken onun beni sandalyemden kaldırmasını ister miyim? Yani kulağa kötü gelmiyor. Sadece buna sahip olmamanın bana bir şey hissettirip hissettirmedikten emin değilim.

Ama o zaman asıl soru şu: Bunu gerçekten istemiyor muyum? Yoksa aşık olduğum Lachlan House'un çılgın kralı için bahaneler mi üretiyorum?

Tekrar.

Çayımı bitirip fincanı bulaşık makinesine koyarken iç geçiriyorum ve sonra yatmak için üst kata çıkıyorum. Odamda, kazağımı çıkarıp siyah kot pantolonumu tekmelerken ışığı kapalı bırakıyorum.

"Artık oyun yok."

Çılgılık boğazımda düğümleniyor ve beni boğuyor. Bluzumun düğmelerini yarıya kadar indirmiştim ki sesi

Konstantin'in penceresinin önündeki sandalyede
o t u r d u ğ u n u görmek için gözlerimi kocaman açarak
döndüm.

"Bu da ne," diye hırıltıyla söylendim, kalbim çılgınca
çarpıyordu. "Konstantin, ödümü kopardın-"

"Neden kaçtın?"

Kıpırdamadan duruyorum. Odanın karanlığında bile
gözlerindeki keskin parıltıyı görebiliyorum. Acımasız
yüzünün çizgilerindeki yüksek kontrastlı gölgeleri.

Bir şeyler ters gidiyor. O... daha huysuz. Daha sinirli. Ve
otururken bile huzursuz gibi.

"Ne demek istiyorsun, neden ben-"

"Neden gittin?" diye sertçe söyleniyor.

Ve aniden, Odessa'ya giderken neden kaçtığımı kastettiğini
anladım.

Başımı sallarken
yutkunuyorum.

"Hatırlamıyorum."

"Bu son derece uygun." Gözlerim
kısıldı.

"Benim için hiç de uygun değil aslında," diye t e r s l i y o r u m ,
ona ters ters bakarak. "Konstantin, ne söylememi istiyorsun?"

"Bana gerçeği söylemeni istiyorum-"

"Gerçeği bilmiyorum!" Öfkeyle karşılık verdim.

"Bilmiyorum! Oxford Hills'i neden terk ettiğim hakkında hiçbir fikrim yok-"

"Sandalyeden kalkarken tehlikeli bir şekilde homurdanıyor ve odanın karanlığında boyunu uzatırken yutkunmama neden oluyor.

"Neden Odessa'ya geri döndün? O lanet bahçeye?"

Gözlerimi kapatıyorum, derin nefes alıyorum.

"Eğer göremediğiniz bir parçanız olsaydı, onu bulmak için her kayayı devirmez ve her ağacın arkasına bakmaz mıydınız?"

"Hayır."

Sesinin ne kadar yakın olduğunu görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve onu benden birkaç santim uzakta, tepemde bulduğumda nefesim kesiliyor.

"Hayır," diye homurdanıyor sessizce, başını sallayarak. "Onu bulmak için bütün ormanı yakarım."

Dişlerimi alt dudağıma gömüp yumuşak etin üzerinde gezdirirken bakışlarını yakalamak için kendimi zorluyorum.

"Bana yaptığın bu mu? Beni yakıp kül etmek mi?"

Kaşları çatılıyor, başını hafifçe sallarken ağzı hafifçe inceliyor.

"Hayır."

"O zaman ne-"

"Sen, Mara," diye mırıldanıyor kalın kalın.

Elleri bileklerimi kavramak için dışarı kaydığında inliyorum. Onları arkamdan itip bir eliyle ikisini de sırtımın alt kısmına sabitlediğinde titriyorum. Diğeri kalkıyor ve kalın bir parmağının arkası çenemden aşağı inerken ürperiyorum.

"Her ağacın arkasında ve her kayanın altında bulmaya çalıştığım şey sensin. Yakacağım şey sen değilsin Mara," diye tıslıyor. "Seni bulmak için küle çevireceğim şey bu lanet dünyanın geri kalanı."

Ağzı kayalık bir kıyıya çarpan bir kasırga gibi benimkine çarpıyor. Sarsılarak inliyorum, vücudum içgüdüsel olarak onunkine yapışıyor. Tenim onunki için ağrıyor.

Ruhum onun istilasını hissetmek için çaresizdi.

Dudaklarımı yutuyor, tüm oda dönerken beni derin ve sahiplenici bir şekilde öpüyor. Eli yüzümden bluzuma doğru iniyor. Bluzumu çekip açarken düğmelerimin geri kalanı dağılıyor, içimde bir arzu zonklaması hissediyorum ve içimin derinliklerinde eriyorum.

Önce gömleği, sonra da pantolonu düştü. Külotumun dizlerime dolanmak üzere kalçalarımın altına aşağı çekildiğini fark ettiğimde, odamın kapalı kapısına doğru geriye doğru yuvarlanıyoruz. Ağzı dudaklarımda, sonra boynumda, sonra göğüslerimin eğiminde. Dudakları bir meme ucunun etrafını sarıyor ve dişleri beni çığlık attıracak şekilde ısırıyor.

Konstantin'in eli kalçalarımın arasından kayıyor, parmakları damlayan ıslak kıvrımlarımda geziniyor, ta ki

klitoris. Göğsümün içine doğru hırlıyor, bir meme ucundan diğerine geçiyor, ben nefes nefese kalana kadar, bayılabilirim.

Ağzı aşağıya iniyor, kirli sakalı tenimle lezzetli bir şekilde alay ediyor. Dizlerinin üzerine çöküp külotumu ayak bileklerime kadar yırtıyor ve bacaklarımı ayırmadan önce çıkarıyor. Dili içime dalıyor ve ellerim saçlarına kayarken haykırıyorum.

Parmakları içimde kıvrılırken inliyorum, kontrolümü kaybettiğimde hemen içimdeki noktaya doğru okşuyor. Bedenim sarsılıyor ve titriyor, o benden zevk almak istedikçe sıkılaşıyor. Ağzı üzerimde mırıldanıyor, dili üzerinde dans ederken klitorisimi dudaklarının arasında emiyor.

Beni daha sert, daha hızlı kandırıyor, orgazmı inkar edemeyecek hale gelene kadar çekirdeğimden emrediyor.

Bu sefer değil.

Evde yalnız olmamıza rağmen, patlamaya başladığımda bir elimi ağızma kapatıyorum. Kalçalarımı utanmazca onun ağızına doğru sallarken kendi avucumun içinde çığlık atıyorum, titriyorum.

Ben hâlâ titrerken o yukarı doğru kayıyor. Kalın sikinin başını kaygan dudaklarımın arasına bastırıldığını hissettiğimde hâlâ nefesimi bulmaya çalışıyorum. Elleri kalçalarımı kavriyor ve aniden, hiç acımadan, sertçe içime giriyor.

Tam olarak istediğim gibi. Nasıl ihtiyacım varsa.

Ona yapışıyorum, tenini pençeliyorum ve onun benimkine yaptığı gibi aynı hararetle ağızına saldırıyorum. Farkındayım

Ağırlıksız olmak, güçlü kaslarının beni bacaklarımı beline dolayana ve terden sırtım kapaıya gelene kadar kaldırdığını hissetmek.

İnliyor, içime giriyor, beni kapaıya doğru tekrar tekrar sertçe beceriyor. Bu sefer ağzımı kapatmadım. Sadece çığlık atıyorum, ona ahlaksızca yalvarıyorum.

Daha
fazlasını
istiyorum.

Daha
fazlasına
ihtiyacım
var.

Onunla her zaman daha fazlasına ihtiyacım olacak.

Ağzı benimkinin üzerinde geziniyor, beni vahşice öpmekle iniltili nefeslerimi çalmak arasında gidip geliyor. Meme uçlarım onun kaya gibi sert göğsüne sürtünüyor. Kaslı kalçaları iç uyluklarıma sürtünüyor. Büyük siki, ben yıldızları görene kadar tekrar tekrar içime giriyor.

Ve sonra, beni bunların ötesine fırlattı.

Orgazm içimde napalm gibi tutuşuyor. Haykırıyorum, ama ağzı benimkine çarpıyor, sanki sadece ona aitmiş gibi serbest bırakma çığlığını büyölüyor. Dili benimkiyle dans ederken hırlıyor, ben onun için patlarken derinlere dalıyor.

İnliyor, benimki ona sürtünürken vücudu sertleşiyor. Aleti çok sert bir şekilde kabarıyor ve sıcak dölllerinin içime aktığını hissettiğimde ağzına doğru inliyorum.

Ağzı benimkini bırakmıyor. Elleri beni bırakmıyor ve dönüp bizi yatağa taşıırken parmakları tenimde sıkı sıkı duruyor.

Beni yatağa yatırıp pantolonuna uzandığında hala sert ve derinlerde. Kemerinin ilmeklerden çekilirken çıkardığı ses beni ürpertiyor.

Bileklerimi başımın üzerine doğru itip deriyi bileklerimin etrafına doladığında hissettiğim şey beni hevesle inletiyor. Ve kemerin diğer ucunu karyolamın parmaklıklarına dolayıp sıkıca çekmesi, tam orada tekrar boşalmak istememe neden oluyor.

Neyse ki uzun süre beklemem gerekmiyor.

Hala bir boşluk eksik olabilir. Ve belki de bunların hiçbirisi "normal" ya da "diğer insanlar gibi" değildir.

Ama şimdiki zaman ve bu her neyse, yeterince iyi olabilir.

Aslında "yeterince iyi "den çok daha iyi olabilir.

Tamamen alışılmadık.

Tıpkı bizim gibi.

"SENİNLE KONUŞMAM GEREK."

Ilya aniden dönüyor, dudaklarının arasındaki esrardan boğulurcasına öksürüyor. Gözleri kısılıyor - tehdit olarak gördüğü insanlara yaptığını gördüğüm gibi tehlikeli ya da öfkeli bir şekilde değil.

Hayır, şu anda çatık kaşları şaşkınlıktan çatılmış durumda. Az önce onu boş futbol sahasına bakan tribünde tek başına şaşırttığım için bu çok mantıklı.

Kaşlarını çatıyor, sanki başka biriyle konuşuyormuşum gibi dönerken sigarasını yavaşça çekiyor. Bana döndüğünde, keskin yeşil gözleri düşüncelerimi anlamaya çalışıyormuş gibi benimkilere dikiliyor.

Ilya Volkov'un insanların sinirlerini bozmak gibi bir huyu vardır. Ya da huysuz, sınırdan sık kafalı kişiliğiyle onları düpedüz korkutup boyun eğdiriyor. Ama o beni korkutmuyor.

Başınızdan vurulduktan sonra sizi pek bir şey korkutmaz. Ya da ölümle yaşam arasındaki boşlukta

Dört yıl.

"Hmm," diye homurdanıyor, esrarını içine çekerek. "Peki ne hakkında konuşuyoruz."

"Babam ve Antin Reznikov."

Sırıttıyor.

"Merhaba Ilya, nasılsın? Bahar yaklaşırken hava biraz soğuk, değil mi? Acaba takımımız bu sezon şu takımlara karşı nasıl bir performans sergileyecek..." Parmaklarını havada döndürüyor. "Bu okulda sporda kiminle oynarsak oynayalım."

Gülümsüyorum.

"Bitti mi?"

Dudakları

kıvrıldı.

"Konuşmanın özüne dalmayı ve saçmalıkları atlamayı takdir edebilirim. Tam olarak neyin peşindesin?"

"Babamın ve Antin'in Bratva Yüksek Konseyi'nde olduğunu biliyorum."

Başını sallıyor.

"Ve bazen savaşta olduklarını da biliyorum-"

"Sana bu izlenimi veren ne olabilir ki?" Kafama bir silah doğrultup tetiği çekiyormuş gibi yaparak karanlık bir şekilde mırıldanıyor.

İnce ince gülümsüyorum. "Buna önsezi diyebilirsiniz. Ama bazen iş ortağı olduklarını da biliyorum... sanırım?"

"Ve?"

Omuz silktim. "Peki,
hangisiydi?" "Por qu   no los
dos?"

Kaşlarım  atıldı.

"Neden ikisi de
olmasın."

"Hayır, anladım. Sadece hem savaşta olup hem de nasıl iş
ortağı ya da arkadaş olabileceklerini anlamıyorum."

"Arkadaş olduklarından bile şüpheliyim," diye
homurdanıyor. "Ama işler değişiyor. Bu dünyada işler o
kadar da siyah ve beyaz değil."

"Bratva."

Dudaklarının arasındaki dumanı yavaşça çekerek başını sallıyor.

"Komarov'un babasıyla amcamın savaşa girmeye çok yakın
oldukları bir dönem vardı."

"Gerçekten mi?"

"Evet," diye başını sallıyor. " ok yakın. ř  anda dünyadaki
en sağlam ve karşılıklı olarak en k rlı iş anlaşmalarından
birine sahipler."

"Ama yeniden savaşa girebileceklerini söylüyorsunuz."

Kaşlarını  atıyor. "Amcam ve Viktor Komarov mu? Hayır,
asla." "Neden?" Omuz silkiyorum. "Yani bunu durduracak
ne var ki?"

Gözlerini deviriyor.

"Barış, sevgi ve lanet olası yavru köpekler, bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Para, birincisi. Dost olmanın herkesin çıkarına düşman olmaktan çok daha iyi olduğunu görecektelilik ve öngörü."

"Ama babam ve Antin-"

"Evet, oradaki anahtar kelime bilgelikti." Başımı sallayarak sırtıtıyorum.

"Yani Semyon ve Antin'in kendi egolarını aşamayacak kadar aptal olduklarını mı söylüyorsunuz?"

"Sanırım babanla sadece bir kez, Antin'le de belki iki kez karşılaştım. Ama evet, temelde. Onlar eski tip Bratva'lardı. Bratva'nın başarabileceği şeylerin potansiyelini göremeyen, bok çukurunda dövüşen tipler."

"Hangisi?"

Omuz silkiyor. "Küresel bir şirketin gücü ve para kazanma potansiyeli, bir suç imparatorluğunun gücü ve acımasızlığıyla birleşti."

"Anladım."

Başını sallıyor, bana bakarken sessizce sigara içiyor. "Bu gerçekten neyle ilgili?"

Omuz silkiyorum. "Yok bir şey, ben sadece-"

"Bu saçmalığı kesmek ve dört yıl önce seni vuran kişinin seviştiğin adamın babası olup olmadığını öğrenmek istiyorsun."

Ağzım incelirken kulaklarım yanıyor. Ama bunu inkar edemem. Beni delip geçen o yeşil kurt gözleriyle değil.

Tamam, Ilya'nın insanları neden korkuttuğunu anladım. "Evet," diyorum sessizce.

Yavaşça nefes veriyor.

"Dürüstçe mi? Bilmiyorum. Yine de bunun için iyi bir şans olduğunu düşünüyorum. Sanırım bu sadece o sırada aralarındaki işlerin iyi olup olmamasına bağlı."

Kaşlarımı çattım. "Bunu nereden anlayacağıma dair bir fikrin var mı?" Sırıttıyor. "Evet."

Birden telefonunu çıkardı. Kaşlarım çatıldı. "Bekle, kimi arıyorsun?"

"Amcam."

Yüzüm soldu. "Bekle, Ilya! Hayır, bekle."

Volkov Bratva'nın başkanını babamla aralarındaki eski dramı canlandırmak için ciddi ciddi aramıyor.

"Hey, benim."

İnliyorum. Evet, öyle.

"Hayır, ben iyiyim. Dinle Yuri, bu rastgele bir şey ama Tsavakov'la girdiğim bahsi halletmem gerekiyor. Semyon Belsky'nin sonlara doğru Antin Reznikov ile yaptığı anlaşmalar hakkında bilgin var mı?"

Ilya bana başını sallıyor, sigarasından tttrrken bana bir başparmak işareti yapıyor.

"Hayır, sadece Misha'yla girdiğim aptalca bir bahis. Sadece Antin ve Semyon'un Semyon bok yemeden önceki son birkaç yıl içinde kavga edip etmediklerini ya da pşp barışıp barışmadıklarını merak ediyorum."

Bana sırtıtıyor. Omuz silkiyorum.

"Huh, anladım. Tamam, teşekkürler. Evet, hayır, böyle iyiyim. Bu hafta sonu uygun bir şekilde görüşmek için arayacağım. Seni de."

Telefonu bırakıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Eee?"

"Yuri bildiği kadarıyla sonlara doğru aralarının iyi olduğunu söylüyor."

Kaşlarım çatıldı. "Orada bir ama var, değil mi?"

Başını sallıyor. "Var. Yuri ayrıca Antin'e ve babana iş anlaşmaları konusunda dürüst davranacakları konusunda sonuna kadar güvendiğini söyledi."

Dudaklarımdan hava üfleyerek iç çekiyorum. "Kahretsın."

Ilya omuz silkiyor. "Sanırım her zaman Semyon'un mezarı üzerinde kanlı bir kurban vermeyi deneyebilirsiniz. Bakalım öbür dünyayla ya da başka bir şeyle iletişim kurabilecek misin?"

"Oo, Evet, ziyaret etmekbenim bok kafa Babamın Mezar.Bu kesinlikle yapılacaklar listemde," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle.

Ama sonra birden aklıma bir fikir geldi.

Ruh çağırma tahtasını ya da öbür dünyadan Semyon'un ruhunu getirmeme gerek yok.

Bir sonraki en iyi şey bende.

NADIA telefona doğru "HUMMPH" diye bir ses çıkarır.

Belki uygun bir tepki değil ama annemi Manchester'da baş başa bir öğle yemeğine davet ettiğimde beklediğim tepki buydu.

"Biliyorsun, çok isterdim canım, ama programımdan emin değilim-"

"Dört yıl boyunca benden kaçmak zorunda kaldın," diyorum buz gibi. "Sana bir öğleden sonra ihtiyacım var."

Cık cık diye bir ses çıkarıyor.

"Bir öğleden sonra, Nadia."

"Ama Manchester'da? Mara, canım, orası Paris'ten çok uzak."

Gözlerimi deviriyorum. "Demek artık Paris'te yaşıyorsun?"

"Jean film endüstrisine girmek istiyor-"

"Heteroseksüel işlere girmeden önce gey pornosu çekmesi gerektiğini biliyor mu?"

Jean, bir dargın bir barışık erkek oyuncağı. Eski erkek striptizci döndü... Bilmiyorum. Servet avcısı mı? Nadia'nın bu noktada iyi niyet ve kredi kartlarının limitini doldurmuş olması dışında. Acaba Jean bunu biliyor mu?

Nadia nefesini içine çeker.

"İğrençleşme, Mara."

"Yarın, Manchester. Öğle yemeği." "Tatlım,
korkarım bu mümkün değil-" "Bir jet
göndereceğim."

Nefesi keskin bir şekilde kesiliyor.

"Sen... yine bir jet mi var?" Umutla fısıldıyor.

Vay canına, şok edici. Nadia Belsky'nin önüne zenginlik ve aşırılık tuzakları koymak onun dikkatini çekiyor. Kimin aklına gelirdi ki?

"Bir jet, uçuş personeli ve soğuk şampanya. Öğle yemeği bile ısmarlayacağım, Nadia."

İç çekiyor. "Peki, iyi, sanırım. İyi bir yerde, umarım
-"

"Uçağı kaçırmayın."

Aniden kapattım.

Biraz netlik zamanı.

ERTESİ GÜN, Lukas'tan beni özel bir araçla almasını ayarladığım Heathington'a götürmesini istiyorum. Yol boyunca ne yaptığımı ortaya çıkarmaya çalışmadan gidebilecekmişiz gibi davranabilirdim. Ama bunun yerine, ben sadece

Nadia ile buluşacağımı ona açıkça söyle. Belli sebeplerden dolayı Lizbet'in bilmemesi en iyisi olabilir.

Lukas da aynı fikirde.

İki saat sonra, çok şık bir bistroda beyaz keten bir masa örtüsünün üzerinde annemle birlikte otururken ince bir gülümsemeyle bakıyorum.

"Eee?" Gözlerimi kaçırarak iç geçiriyor.

"Peki, ne?"

"Peki, neden bahsediyoruz? Bugün bu ailenin hangi parçasını mezardan çıkarıp kirletiyorsunuz?"

Nadia martini almak için garsona döndüğünde, dramatizm karşısında gözlerimi deviriyorum.

"Ben de havadan sudan konuşacaktım ama ikimiz de bunun zaman kaybı olduğu konusunda hemfikirsek, hemen konuya girelim."

İnliyor, gevşek bir el sallıyor.

"Tamam. Hadi alalım."

"Semyon hakkında bilgi almak

istiyorum ve-" "Baban."

Sözüm kesilince dudaklarım inceldi.

"Ne?"

Nadia bana ters ters bakıyor. "Semyon değil. O benim için Semyon'du. Senin içinse babandı. Biraz saygı göster, Mara."

"Neden yapacağımı hayal bile edemiyorum," diye ince ince gülümsüyorum.

Kaşlarını çatıyor.

"Semyon ve Antin Reznikov arasındaki ilişkinin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Dudakları inceldi. "Sanırım belirli bir zaman dilimi hakkında soru soruyorsunuz?"

Başımı salladım.

"Dört yıl önceydi, değil mi?" Buz gibi bir sesle. "Evet."

İç geçirdi. "Size daha önce de söyledim, talihsiz kazanızın arkasında Reznikov'ların olduğuna dair şüphelerim var."

"Evet, ama neye dayanarak?"

Kaşlarını çatıyor. "Pardon?"

"Şüpheleriniz neye dayanıyor?"

İç geçiriyor ama sonra garson martinisini önüne koyarken mutlulukla sırtıyor. Bir yudum içmesini bekliyorum.

"Sevgili babanız ve Antin Reznikov'un karmaşık bir ilişkisi vardı. Düşmanlar, arkadaşlar..." elini sallıyor. "Bana sorarsan sürekli bir penis ölçme yarışmasıydı. Her konuda rekabet ederlerdi... iş, spor... babanın avlanmayı ne kadar sevdiğini biliyor musun? Antin her zaman daha büyük avları yakalamaya çalışırdı. İş anlaşmalarında da aynıydı, kadınlarda da-"

Kaşlarımı çattım.

"Ne demek istiyorsun?"

Nadia dudaklarına dokunuyor, sanki açıklamak için can attığı büyük bir sırrı varmış gibi kızarıyor.

"Nadia-"

"Ah, doksanlardaydık Mara," diye dramatik bir şekilde elini sallıyor ve biraz daha votka içiyor.

"Hepimiz bir partideydik -Semyon ve ben, Antin ve eşi Kristina. Hepimiz biraz fazla içmiştik ve belki de ben Antin'le biraz fazla dans etmişim. Çok yakışıklı bir adamdı, Mara. Çok seksiydi."

Yüzümü buruşturuyorum.

"Yani Antin'le dans ettiniz ve Semyon kıskandı falan mı?"

"Dansın yardımı olmadı. Onu misafir banyosunda öpmek her şeyi gerçekten tetikledi."

Yüzüm ekşidi.

"Ugh! Ne?"

"Evet, baban -her ne kadar açık ya da kapalı, siyah ya da beyaz bir adam olsa da- tüm gücüyle karşılık verdi. Sarhoş bir öpücük aldım ve o da gidip Kristina Reznikov ile tam bir ilişki yaşadı."

Donup kaldım, ona

bakıyordum. "Özür

dilerim, ne dedin?"

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Mara, ama baban bir aziz değildi-"

"Yok artık," diye tıslıyorum şiddetle, yüksek sesle, diğer masalardan bakışlar toplayarak. Nadia beni sustururken skandala uğramış gibi görünüyor.

"Bu kadar yeter, Mara!"

"Aziz yok mu?" Bu ima karşısında öfkeden boğuluyorum. Lizbet için öfkelen dim.

"O bir canavardı-"

"Dilini ısır!"

"Aç şu lanet gözlerini!" Yüksek sesle bağı rıyorum.

Nadia dehşetle etrafına, bize bakan diğer masalara ve garsonlara bakıyor. Ama benim tek gördüğüm ona duyduğum öfke. Öylece durduğu için. Lizbet'e inanmadığı için. Babamızın iğrenç eylemleri için onu suçladığı için.

"Lizbet'i taciz etti! Bana karşı tam bir pislikti! Ve seni yüzlerce farklı şekilde aldattı-"

"Bu kadar yeter!!" Birden bana bağı rdı.

Nadia yutkunur, martininin kalan yarısını yudumlamadan önce restorana göz gezdirir.

"Büyü artık Mara," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Erkekler böyledir işte!"

"Erkekler onun yaptığını yapmaz," diye tısladım. "Lizbet'e değil. Lizbet'e değil.

Lukas. Canavarlar onun yaptığını yapar."

Annemin gözleri soğuk bir şekilde benimkilere kilitleniyor.

"Dört yıl boyunca uyuduktan sonra anlamanızı beklemiyorum-"

"Semyon yüzünden," diye

çıkıştım. "Mara-"

"Bu yüzden mi vuruldum?! Antin'in karısını becerdiği için mi?!"

Nadia iç çekerek başını

çeviriyor. "Kim bilir."

Ona bakıyorum.

"Bununla bir ilgisi olabileceğini düşünüyor musun?!"

"Geçmişte kaldı, bırak gitsin-"

"Her şeyim içinde, Nadia!" Öfkeyle tıslıyorum. "Bugünümde, geleceğim-"

"O zaman değiştir!" diye tersliyor.

İçkisinin geri kalanını devirdi, çantasını topladı ve ayağa kalktı. İtiraz edebilirdim. Oturmasını ve bana beş dakikasını ayırmasını talep edebilirdim. Ama ben bittim. Benden bu kadar.

Bu, mutlu bir şekilde unutabileceğim bir ilişki ve geçmişimin bir parçası.

"Yuvarlanabilirsin ya da ilerleyebilirsin, Mara," diyor sertçe.

"Senin yaptığın gibi mi? Jean ile evlenmek?"

"Evet!" Kız tersledi. "Tam olarak böyle!"

Nadia başını sallar, burnunun kenarını sıkar.

"Git biraz yaşa, canım. O okulda Konstantin Reznikov'la takılıyorsun, değil mi? Seviş! Biraz eğlen! Bilmiyorum..."

Omuzları yükseliyor ve sonra

düşüyor. "Gitmek zorundayım."

"Evet, öyle," diyorum ince bir

sesle. "Jet..."

"Seni Paris'e geri götüreceğim," diye mırıldandım.

"Şey, çok hoş..." diye kaşlarını çatıyor ve oturduğumuzdan beri ondan görmediğim bir açıklık ve gerçeklikle bana bakmadan önce sözünü kesiyor.

"Sana bazı tavsiyelerde bulunacağım, Mara. Çünkü hoşuna gitsin ya da gitmesin, sen hâlâ benim kıızımsın."

Sanki bir şey için endişeleniyormuş gibi geriliyor, odanın etrafına bakıyor.

"Eee?"

"Antin ölmüş olabilir," diyor sessizce. "Ama onun davası değil."

Kaşlarım çatıldı.

"Davası mı?"

"Benden pek hoşlanmıyor olabilirsin, Mara. Oldukça vasatın altında bir anneydim, bunu kabul ediyorum. Ama yaptığım tek bir şey vardı.

babanızın işinin daha sinsi yönlerinden sizi uzak tutacaktır."

"Evet, Bratva savaşında vurulmamla birlikte bu gerçekten işe yaradı-"

"Seni uyarmaya çalışıyorum,

Mara." Gerginim.

"Beni ne hakkında uyaracaksın?"

"Konstantin Antin'i böyle öldürttüğünde sence nasıl oldu? Bir geçit töreni olduğunu hayal ediyor musun? Mutlu baba katili günü?" Başını sallayarak mırıldanıyor.

"Hayır, yoktu. Semyon'un dünyasının periferilerinde yeterince uzun yaşadım ve Antin'e hâlâ sadık olanlar olduğunu biliyorum. Ve krala hâlâ sadık olanlar, kralı öldürten küstah genç prence iyi gözle bakmazlar."

Dudakları büzüldü.

"Ve kesinlikle o yüzsüz genç prensin cariyesine, kız arkadaşına ya da Konstantin'le oynadığınız Tanrı aşkına her neyse ona karşı herhangi bir sevgi beslemiyorlar."

Nadia burnunun ucuyla bana bakarken kanım donuyor.

"Anne tavsiyesi mi istiyorsun? Bunca yıldan sonra gerçek bir şey mi? İşte sana: ısırılıp koparılmasına hazır olmadığın yerlere kafanı sokma."

Kaşlarını çatıyor ve bir an için bir şey daha söylemek ister gibi görünüyor. Ama sonra dudakları kapanıyor.

"Seni gördüğüme sevindim, canım. Lizbet'e selamlarımı ilet, lütfen."

Sonra dönüp restorandan çıktı ve beni içeri girdiğimden iki kat daha fazla soruyla baş başa bıraktı.

NADIA'NIN SOĞUK, ŞİFRELİ UYARISI YETMEMİŞ GİBİ, birdenbire Oxford Hills Akademisi'nin korunan bir devlet haline geldiği gerçeğini görmezden gelmek imkânsız.

Elbette her zaman kendi güvenliği vardı. Ama bir şeyler farklı. Yükseltilmiş. Çok daha belirgin. Ve bunu sadece ben fark etmiyorum.

Tüm okul Konstantin'in adamlarının çevrede dolaştığının farkında. Oxford Hills'e giren ya da çıkan her arabaya ya da otobüse göz diken koyu renk takım elbiseli, bellerinde silahları olan adamların farkındalar.

Sınıfa, yemekhaneye ya da herhangi bir yere gidiyorum ve görüş alanımdaki her öğrenci sanki bu benim suçummuş gibi bana bakıyor. Bana küçümseyerek ve hor görerek bakıyorlar. Ya da korkuyla.

İkisi de iyi hissettirmiyor.

Gerçi sadece öğrenciler değil. Sınıflarına girdiğimde öğretim üyeleri bile bana şüpheyile bakıyor. Söylentiye göre, Profesör Sonder arabasını durdurmuş ve bagajını

geçen gün aradı. O zamandan beri, sınıfta bana çok zor bir soru sorarsa giyotinle idam edilmesini emredebilirmişim gibi konuşuyor benimle.

Bunu benim yapmadığımı haykırmak istiyorum. Duvarların dışındaki bu Bratva askerlerinin benimle hiçbir ilgisi yok. Ama aslında her şeyin benimle ilgisi var.

Bu kibir bile değil, gerçek. Konstantin'in emri altında, kendi örgütü içindeki savaşçı gruptan gelebilecek olası tehditlere karşı beni korumak için oradalar. Babasına sadık olanlar, peşimden gelebilir.

Ancak en hafif tabirle bu savunulamaz bir durum. Sanki her geçen gün OHA'daki sıcaklık ve gerginlik daha da artıyor, öyle ki neredeyse herkesin patlayacakmış gibi yürüdüğünü görebiliyorsunuz.

Ve yine de gerilim artmaya devam ediyor. Baskı artmaya devam ediyor. Ve çok geçmeden, herkes bir noktada, yakında, bir şeylerin vereceğinin tamamen farkında gibi görünüyor.

Dersten sonra kampüs boyunca yürürken başımı öne eğmiş ve kulaklığımı takmış durumdayım. Ayaklarım patikanın beyaz çakıllarında çıtırdıyor ve bahar öncesi serin havayı içime çekiyorum.

Baharı hep sevmişimdir. Her şeyin uykusundan çıkıp açılmasını severim. Bu da benim kendi deneyimlerimin bir ürünü gibi geliyor. Ama ben bu mevsimi

Bu sebepleri komaya girmeden önce de biliyordum. Ve bunun dört yıldır bilinçli olarak yaşadığım ilk bahar olduğunu fark etmek çok tuhaf.

Kulaklığımda, Lizbet'in bana dinlettiği yeni Holly Humberstone şarkısı bitiyor. Ama geri düğmesine basıp parçayı yeniden başlatıyorum. "London is Lonely" adında tipik bir "seni özlemek" türü aşk şarkısı - harika bir slow pop şarkısı yapmak için doğru miktarda melankoli ve kalp kırıklığı.

Ama bayıldım. Sanki kaçırdığım tüm o ergen öfkesi ve melodramatik kalp kırıklığı üç buçuk dakikalık bir şarkıya sıkıştırılmış gibi. Bu yüzden tekrar dinlemek için baştan başlamadan bitmesine izin verdiğim nadirdir.

Tekrar nefes alıyorum, gözlerim yerde. Ama sonra aniden bir omuz benimkine çarpıyor. Nefesim kesiliyor, kalbim şaşkınlıktan boğazıma fırlıyor. Dönerken kulaklığım kulağımdan düşüyor ve sonra sarışın kızın bana alaycı bir şekilde baktığını görünce kaskatı kesiliyorum.

Ainsley Hendershire.

"Nereye gittiğine dikkat et, sürtük."

Gözlerimi devirerek ona ters ters bakıyorum ve arkamı dönmeye başlıyorum. "Jeremy'nin burnu gayet iyi iyileşiyor. Eğer umurundaysa."

Sırıttıyorum, dönerken kulaklığım kulağımın yarısına kadar geliyor. "Açıkçası daha az umursayamazdım, Ainsley. Hoşça kal." Eve gitmek için tekrar dönmeye başlıyorum.

"Siktiğın o hayduda söyle, bu sefer çuvalladı."

Omuzlarım çöktü. Onunla ilgilenmemeliydim bile. Ama merakım beni yeniyor. Kaşlarımı çatarak Ainsley'ye dönüyorum.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Jeremy'nin babası Griffin Caldwell, biliyorsunuz. Jeremy'ye saldırdığı için Konstantin'in başına getirebileceği hukuk ekibi hakkında bir fikriniz var mı?"

Gözlerim doldu.

"Evet, hala umurumda değil. Güle güle."

Kulaklıklar kulaklarıma geri takılıyor ve tekrar patikadan aşağı inmeye başlıyorum. Ama bel hizasındaki çitin üzerinde düzenli aralıklarla yer alan bir sonraki taş heykele kadar gelebildim -bu Aziz Michael'ın heykeli sanırım- ve Ainsley'nin parmakları kulaklıkları kulaklarımdan çekip aldı.

Dönüyorum, Aziz Mikail'in dikkatli bakışları altında ona bakıyorum.

"Senin derdin ne Ainsley?" Beni

küçümsüyor.

"Benim sorunum mu? Senin, Belsky," diye tersliyor. "Sen benim lanet olası sorunumsun. Aslında herkesin sorunu, eğer bunu kaçırdıysan!"

Gözlerimi deviriyorum.

"Duvarların dışındaki muhafızların hiçbir ilgisi yok-"

"Oh lütfen," diye soğuk bir şekilde gülüyor. "Kimse buna inanmıyor, o yüzden nefesini boşa harcama." Gözleri kısılır. "Sen buraya ait değilsin, Mara. Hiç olmadın, şimdi de değilsin. Ne lanet kız kardeşin ne de diğer Bratva haydutları. OHA, senin gibileri bünyesine katarak tuvalete düşüyor ve bu bir utanç kaynağı."

Çenemi dışarı çıkardım, beni etkilemesine izin vermemeye kararlıyım. Ama yine de acıtıyor. Bu şekilde içine atılmak hala berbat.

"Okulun bitmesine ancak bir ay kaldı," diye mırıldanıyorum sessizce. "Sonra gideceğim. O zamana kadar beni rahat bırakmaya ne dersin, tamam mı?"

Dönmeye başladım.

"Buradaki herkes senden nefret ediyor, biliyorsun."

Dikenli sözleri içime işlerken kaskatı kesiliyorum, gözlerim kapanıyor.

"Çok fazla çabalıyorsun, Belsky," diye alay ediyor. "Herkesi tam bir psikopat olmadığına ikna etmeye çalışıyorsun. Sanki kim olduğunu bile hatırlayamazken burada, okulda olman normalmiş gibi."

Dudaklarım inceliyor, nefesim

sığlaşıyor. "Beni yalnız bırak-"

"Ve aman Tanrım, c i d d e n Oxford Hills şapkası mı takıyorsun?" Soğuk soğuk gülüyor.

Birden parmakları saçlarımin üzerine indirdiği örgü bereyi çekip çıkarıyor. Dişlerimi gıcırdatarak ve ters ters bakarak döndüm.

Benimle alay ederken ona
bakıyorum. "Vay canına, çok
mu uğraştın?"

Bereyi kendi kafasına geçirirken bana dudak büküyor.

"Ne düşünüyorsun, Belsky?" Zalimce gülümsüyor. "Sence Konstantin bu okul gururu saçmalığını giyersem beni de becerir mi?"

Gözlerim kısılıyor. Tiz kahkahaları kara tahtaya çakılmış çiviler gibi üzerimde gezinirken dişlerim gıcırdıyor. Bana bakıyor, dönerken gülüyor ve şapkamı kafasına daha sıkı çekiyor.

"Belki de şimdi gidip onu bulmalıyım, bakalım bu aptal şapkayla çok seksi görünen kafasını çevirebilecek miyim?"

Dönüyor, tepemizde dikilen heykelden uzaklaşıp patikaya doğru zıplayarak ilerlerken hâlâ gülüyor.

Siktir et bunu. Onu da sikeyim.

Kovalayabilirdim. Çıglık atabilir ve ağlayabilirdim. Ya da sadece yürüyüp gidebilirim. Ben de öyle yaptım. Dönüp Lachlan House'a doğru yürümeye başlamadan önce ona bir kez daha baktım.

Bir vınlama sesi duyduğuma yemin edebilirim ve sonra bir gümbürtü, sanki havada hızla ilerleyen bir şey bir şeye çarpmış gibi.

Ve aniden, Ainsley çıglık atar.

Ama bu kısa, kesik bir çıglık ve boğuk bir gargaraya dönüşüyor. Şaşkınlıkla arkama döndüm ve aniden dünyam

durma noktasına geliyor. Yüzüm bembeyaz oluyor, ağzım dehşet içinde açık kalıyor.

Ainsley dizlerinin üzerine çökerken boş boş, dehşet içinde bana bakıyor. Yüzü, göğsüne sızan kaygan kırmızı çiçeklere doğru düşüyor.

Gözleri bana kayıyor, boğuk çığlığı boğazında korkunç bir şekilde düğümleniyor ve sonra beyaz çakılların üzerine yan yatıyor.

Çıglık atmak istiyorum ama atamıyorum. Uyuşmuşum; üşüyorum. Aslında donmuş durumdayım, sırt üstü yatışını, ağzının kenarlarından damlayan kanla hıçkırmasını izliyorum.

Göğsündeki kurşun deliğinden sızıyor.

İnsanlar çıglık atıyor. İki kız ve tanımadığım üç oğlan patikadan aşağıya doğru koşarak geliyor, çıglık atıyor ve Ainsley'nin yanında durup telefonlarını çıkarıyorlar. Çocuklardan biri ceketini çekip çıkarıyor ve Ainsley'e bağırarak yarasını ceketıyla kapatıp bastırıyor. Kızlardan biri aklını kaçırmış gibi yerde çıglık atıyor. Diğerleri dehşet içinde bana bakarken hıçkırarak ağlıyor.

"Ne yaptın sen!?" diye boğuluyor.

Hiçbir şey yapmadım. Ben hiçbir şey yapmadım.

Ama tek yapabildiğim bakmak, üşümek ve hissizleşmek. Ta ki dondurucu soğuk beynime ve gözlerime girip, beyaz çakıl taşları bana çarpmadan hemen önce onları karartana kadar.

"KÖTÜ BİRİYDİ, ama bunu hak etmedi."

Lizbet'in fısıltıyla söylediği sözlerle Lordship Malikânesi'nin sessiz oturma odasına bakıyorum. Charlotte ve Mara'yla birlikte bir kanepede oturuyor, üçü de bembeyaz görünüyor. Onların yanında, yüksek arkalıklı sandalyelerden birinde Tenley, İlya'nın dizinde oturuyor; İlya dehşete düşmüş, İlya ise taş suratlı ve fırtınalı görünüyor.

Kucağındaki kızıl saçlı kıza dönmeden önce gözlerini benimkilere dikip kısıyor.

Misha kanepenin arkasında kafese kapatılmış bir hayvan gibi bir ileri bir geri dolaşıyor. Arkasında Lukas sessizce duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, duvara yaslanmış.

Bana soğuk soğuk bakıyor.

Saat sabahın üçü, bir keskin nişancının Ainsley Hendershire'ı Mara sanarak göğsüne, kalbinin yaklaşık bir santim soluna bir kurşun sıkmasının üzerinden on iki saat geçmiş.

Yaşayacak ama bu pek hoş olmayacak.

Tetikçi -Ainsley'nin Mara'yla aynı yapıda olması ve ikisi de Aziz Michael heykelinin arkasında gözden kaybolurken Mara'nın kafasından kopardığı örgü şapkayı takması nedeniyle kafası karışan, Antin'e sadık olduğu kesinleşmiş bir kişi- öldü. Adam kamp kurduğu ağaçtan araziye bakarak kaçmaya çalışırken Gavan boynuna bir kurşun sıktı.

Ancak tetikçinin ölmüş olması ve kasıtsız kurbanın yaşayacak olması hiçbir şey ifade etmiyor. Ve tüm bu durumun yüzümüze patlamak üzere olmadığını düşünecek kadar saf değilim.

Kapı çalındı. Bratva dünyasının en güçlü iki ismi odaya girdiğinde gerilerek başımı kaldırıyorum, yüzleri asık.

Volkov Bratva'nın başı ve İlya'nın amcası olan Yuri Volkov, sanki beni okumaya çalışıyormuş gibi soğuk bir ifadeyle bana bakıyor.

Evet, iyi şanslar.

Antin ve Yuri'nin birbirleriyle sık sık sorun yaşadığını biliyorum, her ikisi de Bratva Yüksek Konseyi'nde yer alsalar bile. Ama Yuri'nin babamla olan sorunlarını benimle karıştıracak kadar aptal ya da duygusal olmadığını da biliyorum.

Diğer adam, Viktor Komarov -Lukas'ın üvey babası- odaya girer. Ağır bir elini Lukas'ın omzuna koyup başıyla onu selamlıyor. Sonra döner ve kanepenin arkasına doğru yürür. Kanepenin üzerine eğilir, ellerini hafifçe Lizbet'in omuzlarına koyar, sonra eğilip babacan bir tavırla başının üstünü öper.

"Viktor," diyor sessizce, dönüp onun elini tutuyor ve sıkıyor.

Charlotte ayağa kalkar, kocasına doğru yürür ve Misha kollarını ona doladığında göğsüne doğru sessizce bir şeyler mırıldanır. Lizbet sessizce Lukas ve babasıyla konuşur. Tenley ona bir şeyler söylerken Ilya yavaşça başını sallar ve gözlerini siler.

Mara tam bir sessizlik içinde oturmuş, önüne bakıyor. Vurulma olayından beri böyle. Lachlan House'un bahçesinin hemen dışındaki öğrencilerin gürültüsü beni onun yanına fırlattığından ve orada öylece durup titrerken onu tuttuğumdan beri.

Yuri boğazını temizliyor. Kapıya doğru başıyla işaret ediyor ve görmediğim ve tanımadığım üçüncü bir adam içeri giriyor.

"Millet," diye gürlüyor Yuri derin sesiyle. "Bu Logan Kane. Kendisi bir arkadaşımız ve aynı zamanda Oxford Hills'in yönetim kurulunda yer alıyor."

Koyu mavi gözlü ve saçları şakaklarında zar zor gümüşlenen adam, finans kıyafeti gibi giyinmiş olsa da sağlam yapılı. Kapının pervazına yaslanırken boğazını temizliyor, gözleri odayı tarıyor.

"Hepinizle bu şartlar altında resmi olarak tanıştığım için üzgünüm..." gözleri bana takıldı.

"Koşullar."

Dişlerim gıcırıyor. Bunun için beni suçladıklarını biliyorum. Suçlayabilirler de, umurumda değil. Ama o tetikçi orada değildi çünkü benim

devriye geziyorlardı. Mara için oradaydı.

Düşmanlarımın yönlendirmesiyle onu benden almak, bana zarar vermek için oradaydı. Ve Ainsley'nin Mara'nın üzerine boktan kişiliğini salmak için o anı seçmiş olması, Mara'ya sıkılması gereken kurşunu yanlışlıkla onun yemesine neden oldu.

Logan kaşlarını çatarak bir süre bekler.

"Açık konuşacağım. Yönetim kurulu, yeni başkan, Müdür Lange..." diye başını sallıyor. "Bu konuda çıldırmış durumdalar."

Yuri odanın öbür ucundan, "Haklı olarak," diye homurdanıyor.

Başımı kaldırdığımda, soğuk mavi gözlerinin soğuk bir şekilde bana baktığını görüyorum.

"Bakın, bunun kolay bir çözümü yok. Kurul ve Müdür Lange, şu olayla bağlantılı tüm öğrencilerin okuldan tamamen atılmasını istiyordu..." Önce Yuri'ye sonra Viktor'a kaşlarını kaldırır.

"Siktir et," diye hırlıyor Ilya.

"Onları geri götürdüm," diyor Logan eşit bir şekilde.

Tüm bu Bratva liderleri ve varisleriyle gözünü kırpmadan ya da korkmuş gibi görünmeden konuşmasını takdir edebiliyorum. Finansçı olsun olmasın, Logan'ın daha önce Bratva ile uğraştığı açık.

"Yuri ve Viktor gibi ben de onlara kendi güvencelerimi verdim. Bu yüzden temelde bir anlaşmaya vardık.

herkes kalsın."

İnce bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

Aslında herkes.

"Biraz ileri gideceğim ve bunun benim dışımdaki herkes anlamına geldiğini varsayacağım, değil mi?" Sessizce tıslıyorum.

Logan gözlerini bana dikeyor ama bir şey söylemiyor.

"Konstantin," diye iç geçirdi Viktor Komarov. "Masaya gel. Konseyi toplayalım, böylece organizasyonunuzu parçalamakla tehdit eden bu iç savaşı ele alabiliriz."

"Benim organizasyonum seni ilgilendirmez," diye homurdanıyorum.

"Kesinlikle öyle," diye hırılıyor kalın bir sesle. "Gelinimin öz kız kardeşinin hayatını tehdit ediyorsa." Gözleri kısılır. "Mara'yı Lizbet ya da oğlum kadar ailemden biri olarak görüyorum. O yüzden lütfen," diye mırıldandı karanlık bir sesle. "Neredeyse bir kurşun yemesinin beni nasıl ilgilendirmediğini anlat bana."

"Gel içinve Konsey Masa, Konstantin," Yuri yankılanıyor, bana başını sallıyor.

Başımı salladım.

"Ben almayayım."

Havayı dudaklarından yavaşça dışarı veriyor.

"O zaman bu sizin savaşınız. Bizim değil. Bu nedenle, evet, gitmeniz en iyisi olacaktır."

Önce Viktor'a dönen Yuri'nin yüzü kararır. Birbirlerine sessizce başlarını sallarlar. Viktor boğazını temizler.

"Biz de en iyisinin bu olacağını düşünüyöruz, Mara," diyor arkasından sessizce. "Eğer sen de gidersen."

Lizbet'in yüzü mosmor olur. Başı şiddetle sallanırken ayağa fırlayarak dönmeye başlar.

"Hayır," diye tersliyor.

Lukas kaşlarını çatıyor ve öne çıkarak babasına ters ters bakıyor. "Viktor-"

"Bu istediğimiz bir şey değil," diye mırıldanıyor Yuri kalın bir sesle. "Ama onun güvenliği için bunun olması gerektiğini düşünüyorum."

Lizbet nükleer bomba patlatacakmış gibi görünüyor. "Hayır! OHA tamamen sa-"

"Kusura bakmayın Bayan Belsky," diye homurdanıyor Logan. "OHA'nın kendi güvenliği ve Bay Reznikov'un güvenliği bu suikast girişimini durduramadı."

"Yani... güvenliği artıracamız!" Lizbet tersler.

"Viktor," diye hırılıyor Lukas. "Sadece kendi-"

Viktor nazıkçe, "Mara'nın annen ve benimle Chicago'da kalması en güvenli seçenek, Lukas," dedi. "Ve sanırım sen de bunu biliyorsun."

Oğlu dudaklarını büzüyor, gözleri parlıyor. "Aslında bu doğru değil."

Odadaki tüm gözler -taş gibi soğuk ve sessiz Mara'nınkiler bile- bana çevrildi.

"Onun için en güvenli yeri sağlayamazsınız, çünkü peşinden neyin geldiğini anlamıyorsunuz."

Ağzım sulandı.

"Benimle Moskova'ya gelecek."

Lizbet'in çenesi düşer. Öfke ve korku, başını şiddetle sallarken kısılmış gözlerini bulandırıyor.

"Hayır-"

"Orada, sahibi olduğum bir binada bir çatı katım var." Önce Yuri'ye, sonra Viktor'a bakıyorum. "Burası lanet olası bir kale."

"Böyle bir şey olmayacak!" Lizbet tersledi.

"Ve ben izin istemiyorum," diye karşılık veriyorum. Öfkeli bakışlarını üzerime dikeyor.

"Onun söz hakkı var mı?" "O haklı."

Gözlerim on iki saat sonra ilk kez ağzını açan Mara'ya kayıyor. Kalın kalın yutkunuyor, kız kardeşine dönüyor, dişleri dudağının üzerinde geziniyor.

"O haklı Lizbet," diyor sessizce. "Eğer ben burada olursam, bugün olanlar gibi şeyler olmaya devam edecek."

İkizi başını sallar. "Hayır.

Bunu sen yapmadın, Mara!"

"Ama benim yüzümden. Ainsley benim yüzümden vuruldu. Ve bu bir daha asla olamaz."

Titriyor, kendine sarılıyor.

"Artık şiddet yok."

Gözleri yükseliyor, benimkilerle kilitleniyor. O lanet omuzlarını arkadan sıvazlamıyor ya da onu kucağıma çekmiyor olsam da, birden sanki birbirimize bağlanmışız gibi hissediyorum. Sanki elimi sıkıyor ve odanın öbür ucundan bana evet diyor.

"Mara, lütfen-"

"Moskova benim için en güvenli yer mi?" Bana sessizce fısıldıyor.

Başımı salladığımda, zayıfça gülümsüyor.

"O zaman bu iş durdurulana kadar ben de oraya gidiyorum."

"Mara-" Lizbet boğulur.

Mara döner ve kız kardeşinin ellerini kendi ellerinin arasına alır.

"Hey," diye alaycı ve cesurca gülümsüyor. "Bunların hepsi zaten geçici bir deneydi, değil mi?"

Lizbet hıçkırarak kendini Mara'nın kollarına atıyor ve birbirlerine şiddetle sarılıyorlar. Kız kardeşinin omzunun üzerinden Mara'nın gözleri benimkilere kayıyor ve benimle kilitleniyor.

Sessiz bir evet.

Sessiz bir anlayış.

Benimle birlikte bilinmeyene doğru korkusuz bir adım.

Gitme vakti geldi.

Ainsley'nin kanlar içinde yere düşüşünü dehşet içinde izlememin üzerinden YİRMİ DÖRT SAAT GEÇMEDEN, Moskova'nın en lüks semtlerinden birinde, devasa, modern görünümlü bir binanın önünde bir cipten iniyorum.

Otuz saatten fazla bir süredir uyumadığım için olsa gerek, sanki dumanla çalışıyormuşum gibi hissediyorum. Ama Manchester'dan buraya gelirken uçakta bile uyumak şöyle dursun, gözlerimi bile kapatamadım. Gözlerimi kapattığımda tek görebildiğim Ainsley'nin kendi kanıyla boğuşmasıydı.

Beyaz taş yollara kırmızı damlıyor.

Konstantin arkamda arabadan inerken ürperiyorum. Etrafımız kas yığınlarından oluşan iki duvarla çevrili; koyu renk takım elbiseli, otomatik silahlarını açıkça sallayan en az on sekiz koruma.

Toto, artık Kansas'ta değiliz.

Eli belime değiyor ve titriyorum.

"Hadi içeri girelim," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle kulağıma.

Lordship'teki oturma odasından beri neredeyse hiç konuşmadık. Kızgın olduğumdan falan değil. Sadece... hala uyuşmuş durumdayım. Hâlâ olanları sindirmeye çalışıyorum - sadece Ainsley'nin gözümün önünde neredeyse ölmesini izlemek değil. Ama aynı zamanda bunu izlerken onun ben olmam gerektiğini de biliyorum.

Keskin nişancının bin metre ötedeki bir ağaçtan bana nişan aldığını artık biliyorum. Artık biliyorum ki Ainsley ile karşı karşıya geldiğimde, Aziz Michael heykeli görüşümüzü engelliyordu ve Ainsley şapkamı takarak koştuğunda, nişancı onu benim için sıkıştırdı ve ateş etti.

O ne kadar korkunç bir insan olursa olsun, bu konuda kendimi asla kötü hissetmeyeceğimi biliyorum.

Devasa, simsiyah ve renkli camlı binanın lobisi de en az dışarısı kadar ürkütücü ve karanlık; soğuk taşlar, şık camlar ve keskin kenarlar. Dışarıdaki muhafızların tamamı orada kalıyor ve içeride bize yeni bir grup katılıyor; on muhafız bize lobinin otuz metre ötesindeki asansöre kadar eşlik ediyor.

İçeride, sözsüz bir şekilde, Konstantin elimi tutuyor. Parmaklarım onunkilerde sıkışıyor, sanki dağılmamak için hayata tutunuyormuşum gibi.

Derin bir nefes alıp kendimi dik tutuyorum. Elimi tutması yardımcı oluyor.

"Burada güvende olacaksın," diye sessizce homurdanıyor.

"O..." Başımı sallayarak gözlerimi kapatıyorum.

"Ainsley çok iyi ellerde, Mara. Yaşayacak ve iyileşecek."

Asansör yükselirken başımı sallıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "O... o benim içindi-"

"Yapma," diye hırlıyor karanlık bir sesle, yoğunluğu karşısında nefesim kesiliyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve onun üzerime doğru geldiğini görmek için dönüyorum, silah metali grileri içime işliyor.

"Bunu kaldıramayacaksın Mara," diye gürlüyor sessizce.
"Bu senin yutacağın bir şey değil. Bu senin suçun değil."

"Onu ben sandı-"

"Ve bunun için, sorumlu insanları parçalayacağım.
ayrı," diye hırlıyor.

Beni kendine çekerken ürperiyorum. Eli çenemi kavırıyor, bu hareket bir şekilde hem korkunç derecede sahiplenici hem de acı verici derecede şefkatli.

"Ama içselleştirmeye hakkın olmayan bir suçluluk duygusuyla kendine bunu yapmana seyirci kalmayacağım. Anlıyor musun?"

Ağzım sulandı.

"Patronluk taslayıp suçu benden mi alacaksın?"

Tersliyorum. Dudakları kıvrıldı.

"Gerekirse sana şaplak atarım."

Çekirdeğim sıkılaşıyor. Karanlık öfkeden beni kıvrandırabileceği o ilkel yola ani geçiş sarsıcı. Ama onu, bizi bu yeni yöne bilerek savurduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum. Dikkatimi dağıtmak için. Beni Oxford Hills'ten ayrıldığımızdan beri baktığım çukurun kenarından uzaklaştırmak için.

Tam olarak hangi iplerimi, ne kadar sıkı ve ne zaman çekeceğini biliyor. Ve bunu bildiğini bilmek damarlarıma bir sıcaklık getiriyor.

Ona dönüyorum, zonklayan bir çekim hissediyorum - ona daha yakın olma ihtiyacı. Dudaklarının tadına bakma ihtiyacı. Ama tam o sırada asansörün kapısı açılıyor. Geri dönüyorum, çıkmak için bir adım atıyorum ama eli beni sıkıca kavıyor ve geri çekiyor.

"Seni şu anda bu asansör duvarına doğru iterdim ve şu anda ihtiyacın olduğunu bildiğim şekilde seni becermeden önce kelimenin tam anlamıyla vücudundaki kıyafetleri keserdim" diye homurdanıyor.

Nefesim kesiliyor ve o gri gözlerini benimkilere dikmek için döndüğünde ürperiyorum.

"Ama misafirimiz var."

Kaşlarım çatıldı.

"Biz-"

"Ve hiç kimse," diye tıslıyor ince ince, ses tonunda güç zonkluyor. "Benden başka kimse seni böyle göremez. Asla."

Lanet olsun, neden bu kadar saçma bir şekilde sahiplenici olması rahatsız edici derecede seksi?

Elimi tutuyor, beni de kendisiyle birlikte asansörden çıkarıyor. Ve ilk kez, adım attığımız çatı katını gerçekten görüyorum.

Vay be.

Ben zenginlik içinde büyüdüm. Odessa'da şehrin en pahalı caddesinde muazzam, göz alıcı bir evde yaşıyorduk. Fransız Alplerinde bir dağ evimiz, İspanya, Macao, New York ve Meksika'da tatil evlerimiz vardı.

Demek istediğim, daha önce çok fazla paranın etrafında bulundum ve lüks bir zenginlik gördüm.

Hiçbiri Konstantin'in Moskova'daki çatı katıyla kıyaslanamaz.

Binanın içi de dışı kadar güçlü ve siyahtır. Gürcü panelli duvarlar koyu mat siyah, zeminler ise parıldayana kadar cilalanmış koyu, eskitilmiş ahşap. Pirinç armatür vurguları karanlığı tamamlıyor ve yumuşak ışıklar her şeye boğucu bir ton veriyor.

Duvarlarda siyah beyaz sokak fotoğraflarıyla karışık sert, çarpıcı modern sanat eserleri asılı. Ve beni ana oturma odasına çektiğinde, çenem düşüyor.

Çatı katının geri kalanının mat siyah Gürcü panelleri yerini Moskova'nın pırıl pırıl ışıklarının önümüze serildiği iki katlı saf camdan bir duvara bırakıyor. Ağır siyah, erkeksi bir şömine rafıyla çerçevelenmiş devasa bir şömine, odanın bir tarafında çıtırdayan alevlerle kükrüyor. Diğer tarafta ise tam bir kuyruklu piyano - tabii ki mat siyah.

Ve zengin, derin kanepelerle çevrili gömme oturma alanı, kendimi battaniyelere sarmak ve asla hava almak için çıkmamak istememe neden oluyor.

"Bu..." Yutkunuyorum, Konstantin'e bakmak için dönüyorum. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Yaşadım," diyor sessizce. "Gençliğimin birkaç yılını burada geçirdim, belki on yaşımdan on altı yaşına kadar burada yaşadım. Annem..."

Çenesi geriliyor.

"Babam burayı sattırmaya çalıştı. Ama burayla ilgili güzel anılarım kötü anılarımdan daha ağır bastı. Ben de burayı ondan satın aldım."

Kaşlarımı çatıyorum.

"On altı yaşındayken babanızdan lüks bir çatı katı mı satın aldınız?"

"Hayır," diye sertçe başını sallıyor. "Hayır, on altı yaşımdayken babamdan lüks bir çatı katı satın almaya çalıştım. Ama Antin bu konuda tam bir pislikti, ben de onun yerine binayı satın aldım."

Gülümsüyorum, sırtımasını bekliyorum - alaycılığını ya da bunun bir şaka olduğunu belli etmek için. Ama gelmiyor.

Vay be.

Onun yerine dönüp piyanoya

bakıyorum. "Çalıyor musun?"

"Diliyor."

Sarsılıyorum, dönerken neredeyse yerimden sıçırıyorum.

Adam bizim yaşlarımızda görünüyor; uzun boylu, yapılı, yakışıklı, siyah saçlı ve gözlü. Ayrıca belli belirsiz tanıdık geliyor ve onu tanıyamamak canımı sıkıyor.

Koyu gri takım elbise pantolonu ve neredeyse Konstantin kadar dövme mürekkebi gösteren, üst birkaç düğmesi açık ve kolları kıvrılmış özel dikim bir gömlek giyiyor.

"Eğer bakmaya devam edersen, sana kim olduğunu hatırlatmak için seni tam burada, onun önünde becermek zorunda kalacağım."

Derinden kızarıyorum, gözlerim Konstantin'inkilere bakmak için yana kayarken titriyorum. Çenesi geriliyor, bakışları metalik gri bir ateşle parlıyor.

"Yine de, bu pisliğe biraz bağlıyım, bu yüzden onu öldürmek pek eğlenceli olmaz," diye homurdanıyor ve yabancıya başını sallıyor.

"Mara, bu Gavan, Vadim'in oğlu." Kaşlarını çatıyor. "Vadim benim ikinci adamım, ben OHA'dayken resmi olarak organizasyondaki işleri yürütüyor. Gavan, Mara."

"Tanıştığımıza

memnun oldum-"

"Hayır."

Açıkçası, Konstantin'in içinde kontrol manyağı bir damar olduğunun farkındayım. Ama yine de, arkadaşı olduğu belli olan adam benimkini sıkmak için elini uzattığında ona havlaması... sarsıcı.

Ve biraz da ateşli, aslında.

Adam, Gavan, gözlerini deviriyor.

"YaniDokunaklı, Bu bir," o sırtıyor,
Kafa sallama onun Çene Konstantin'e.

Konstantin, "Patronu olduğumu o kadar unutmuş ki," diye karşılık veriyor.

Gavan sırtıyor. "Sanki bunu unutmama izin
verecekmişsin gibi." Omuz silkiyor ve bana
gülümsemek için dönüyor.

"Sadece onun damarına basmayı seviyorum."

"Biz buradayken Gavan yakınımızda olacak," diye açıklıyor
Konstantin. "Şu anda gayri resmi olarak benim kişisel
güvenlik şefim. Yani Oxford Hills'te olduğu gibi burada da
güvende olduğunuzdan emin olacak."

Gözlerim tekrar Gavan'a

kaydı. "At- mıydın?"

"En içten özürlerimi sunarım Bayan Belsky," diye
homurdanıyor, başını sallarken yüzü kararıyor.

"Elinde tüfek olan o orospu çocuğunun duvarlara
yaklaşmasına izin vererek başarısız oldum."

Yutkunuyorum, Ainsley'nin göğsünden gelen korkunç
guruldama seslerini hatırladıkça içimi bir ürperti kaplıyor.
Bozulmamış beyaz çakıllı yoldaki kırmızı kan.

Konstantin'in eli benimkini buluyor, sıkıyor ve beni o
korkunç yerden çıkarıyor.

Bana dönmeden önce diğer adama sessizce, "Kat etmemiz gereken çok yol vardı ve başımıza ne geleceğini bile bilmiyorduk," dedi. "Ateş edenin sadece bir el ateş edebilmesinin sebebi Gavan'dı, bilginiz olsun."

Titriyorum, başını sertçe sallayan Gavan'a dönüp bakıyorum.

"Yine de bu başarısızlık burada tekrarlanmayacak."

Konstantin'e sertçe başını sallarken kaşları çatılır.

"Binanın etrafı sarıldı ve her asansörde adamlarımız, beş kat altınızda konuşlanmış bir grup ve çevredeki her çatıda gözcülerimiz var. Eğer Dima ve hainleri bu bölgenin yakınına bile gelirlerse mahvolurlar."

Konstantin ince ince
gülümser. "Güzel.

Teşekkür ederim."

"Benim için zevk."

Gavan dönüp bana başını sallıyor.

"Seninle tanıştığıma da memnun oldum, Mara. Çok şey duydum-" "İyi geceler, Gavan."

Diğer adam Konstantin'in ciddi ses tonuna sırtıyor.

"Pekala, bu benim işaretim. İkinize de iyi geceler."

Dönüyor, geldiğimiz yoldan oturma alanını terk ediyor, ta ki ben asansörlerin sesini duyana kadar.

Konstantin bana döndü.

"Gel, sana etraflı göstereyim."

Çatı katının geri kalanı da en az ilk gördüğüm bölüm kadar muhteşem. Oturma odaları ve resmi bir yemek odası, dudak uçuklatan ebeveyn banyolarına sahip misafir odaları, bir ev spor salonu, profesyonel düzeyde bir mutfak ve kalbimi hoplatan bir ana süit arasında dolaşıyoruz ve sonunda alt kattaki iki katlı ana yaşam alanına geri dönüyoruz.

"Burada güvende olacaksın," diyor sessizce, ellerimi tutmak için dönüyor.

"Gavan'ın dövme kendisi yukarı hakkında
ne oldu ama yaptığı işte en iyisi o."

"İkiniz yakın
görünüyorsunuz."

Omuz silkiyor.

"Aşağı yukarı aynı yaşlardayız. Babası Vadim, Antin'in en iyi kaptanlarından biriydi, bu yüzden genellikle bizim yaşadığımız yere yakın bir yerde yaşıyordu. Gavan'ın annesi hiç ortalarda yoktu ve benimki ona bayılırdı, bu yüzden onu bizimle hayvanat bahçesine, sinemaya falan götürürdü."

Annesinden bahsedince kafamda bir şeyler klik sesi çıkarıyor. Yutkunuyorum, birden ona sormam gerekip gerekmediğini ya da sorup soramayacağımı düşündüğüm soruyu hatırlıyorum. Aslında dün de aklımdaydı ve akşam yemeğinde ona sormaya niyetliydim... şey...

Ainsley'den önce.

"Sana bir şey soracaktım... daha önce..."

"Ainsley vurulmadan
önce." Yutkunuyorum,
başımı sallıyorum.

"Evet."

Konstantin'in kaşları çatılır.

"Sor."

"Annen-"

Anında gözleri fırtınalı bir hal aldı. Bu, girmeye hakkım
olmayan bir yola girdiğimin ilk göstergesi.

"Geçen gün Nadia ile öğle yemeği yedim-" "Bu
çok talihsiz bir durum."

Sırıtiyorum.

"Şey, bir şey söyledi..."

Gözleri kısıldı.

"Ne hakkında?"

"Annen hakkında..."

Hırıltısı göğsünde gümbürdüyor.

"Biliyor musun, söylediklerimi unut-"

"Hayır," diye homurdanıyor, sesi taştaki çakıl gibi. "Konuş."

Dişlerim alt dudağıma batıyor. Bundan hemen
vazgeçmeliyim. Ama umursamazca derin bir nefes alıyorum
ve ağzımdan kaçmasına izin veriyorum.

"Babamın annenle bir ilişkisi olduğunu söyledi."

Oda bir anda sessizliğe gömüldü. Konstantin'in gözleri tehlikeli bir şekilde kısılrken, dudakları kükreyecekmiş gibi kıvrılırken geriliyor, titriyorum.

"Bu imkansız." "Şey,

bu mümkün-"

"Bu imkânsız," diye öfkelenildi. "Annemin senin baban gibi bir pisliğin yanına gitmesi mümkün değil," diye hırlıyor zehirli bir şekilde.

Hiçbir şekilde alınmadım, ama sesindeki ölümcül tınıdan kelimelerin incitmek için söylendiğini anlayabiliyorum.

Kaşlarım çatıldı.

"Bunun beni sinirlendirmesi mi gerekiyor? Babamdan nefret ederdim-"

"Ve ben de benimkini öldürdüm!" Tersledi, döndü ve aniden hışımla benden uzaklaştı.

Ama birden merdivenin yarısında durdu ve gözlerinde saf bir öfkeyle bana doğru döndü.

"Sen," diye tersledi. "Annemden bahsetme. Asla. Anlaşıldı mı?"

Tek yapabildiğim uyuşmuş bir şekilde

başımı sallamak ve kendime sarılmak.

"Söylediklerim için özür dilerim-"

"Bırak onu."

Aniden döner ve çatı katının ikinci katında gözden kaybolur.

Kahretsin. Bu iyi gitti.

Yerde dolanmak için döndüğümde omuzlarım çöküyor. Çökük yaşam alanına iniyorum ve sonra tekrar pencerelerin yanında durup daha önce hiç gitmediğim bir şehre bakıyorum.

Ve şimdi burada Konstantin'le birlikteyim - çılgın zorba kralın kendisiyle birlikte yaldızlı bir kafeste kilitliyim.

Tekrar.

Gözlerimi kapatıp alnımı cama dayıyorum, dışarısı buz gibi olsa da sıcak bulduğuma şaşıyorum.

Lanet olsun.

Tamam, bu çizgiyi aştı. Kristina Reznikov'a ne olduğunu biliyorum. Biliyorum ya da en azından Konstantin'in on altı yaşındayken buna tanık olmasının ne kadar sarsıcı ve korkunç olduğunu hayal edebiliyorum.

Ve işte onun hayaletini Semyon otobüsünün altına attım. Annesinin vahşice saldırıya uğrayıp öldürülmesine tanık olan bir adama, annesinin benim iğrenç babamla yatan aldatan bir sürtük olduğunu söyledim.

Çekiniyorum. Evet, ben bir pisliğim.

Dönüyorum ve kendimi mutfakta bulana kadar yaşam alanına doğru ilerliyorum. Önce bir çeşit alkol bulmak için etrafı karıştırmaya başladım. İçki içmiyor olabilirim ama

Konstantin'in ara sıra içtiğini biliyorum. Ve en azından filmlerde ve kitaplarda duygusal olarak zor durumda olan insanların içki içmek istediğini biliyorum.

Ama buzdolabını açtığımda, bulmayı umduğum votka yerine gözlerim başka bir şeye takılıyor.

Bir düzine yumurta, biraz kaşar, pastırma ve ekmek.

Sırıtiyorum.

Ben aşçı değilim. Mutfakta hazırlamayı umabileceğim tek bir gerçek yemek bile yok... bir tanesi hariç: pastırmalı peynirli yumurta ve yanında kızarmış ekmek. Anında, Cumartesi sabahları Lizbet ve benim için bunu yapmayı çok sevdiğimi hatırladım.

Ve tüm malzemeler burada.

Kırk dakika ve bir buçuk karmaşa sonra, elimde bir tepsiyle ikinci katın koridorunda yürüyorum. Ebeveyn odasının önünde durdum ve ağır kapıyı çaldım.

"İçeri gel," diye homurdanıyor içeriden.

Kapıyı dikkatlice iterek açıyorum ve yemek tepsisini taşıyarak içeri giriyorum. Konstantin masasında oturuyor ama ben içeri girince başını kaldırıyor. Kaşları çatılırken yüzündeki çatık kaşlar çatılıp eriyor gibi görünüyor.

"Nedir bu?"

Uysalca

gülümsedim.

"Bir barış teklifi." Kaşlarım çatıldı. "Konstantin, özür dilerim. Haddimi aştım ve buna hakkım yoktu-"

"Sana havlamakla hata ettim," diye homurdanıyor.

"Ben sadece..." "Hiçbir şey açıklamana gerek yok," diyorum sessizce.

Masaya doğru yürüyorum ve tepsiyi onun önüne koyuyorum.

"Gurme değil ama bir mutfakta yapabileceğim kadar karmaşık." Ona alaycı bir şekilde gülümsedim. "Böyle bir şeyi gündeme getirdiğim için çok özür dilerim."

Yemeğe bakıyor. Yaltaklanıyorum. Tanrım, nefret ediyor. İlginç bir şirinlik yapmak istiyordum ama yarı yanmış yumurta, yağlı pastırma ve tamamen yanmış tost yığınının bakınca? Bok gibi görünüyor.

"Biz... mutfakta başka yiyecekler de var, ya da sipariş verebiliriz ya da-"

"Neden bana iyi davranıyorsun?"

Yumuşak ses tonuyla birlikte sesindeki saf samimiyet ve gerçek merak, bana baktığında beni hazırlıksız yakalıyor.

"Benden nefret etmek, bana siktir olup gitmemi söylemek ya da bir pislik gibi davrandığımda beni azarlamak için dünyada her türlü nedene sahipsin. Ama yine de yapmıyorsun. Sadece bana iyi davranıyorsun," diye homurdanıyor sessizce, kaşları çatık. "Neden?"

Yutkunuyorum. Cevap üzerinde durmama ya da cevap bulmama gerek yok.

Tam önümde duruyor.

"Çünkü beni tanıyan tek kişi sensin," diye fısıldıyorum sessizce. "Çünkü bana camdan yapılmışım gibi davranmıyorsun. Çünkü beni acımasızca ve dürüstçe görüyorsun, bakışlarının beni yaralayacağından endişe etmeden."

Ayağa kalkıyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Çünkü dört yıldır uyuyordum ve sen beni uyandırdın. Çünkü kaybolmuştum ve sen uzanıp beni sıkıca yakaladın-"

Eli belimi kavıyor ve beni kendine doğru çekerken inliyorum. Diğeri çenemi kavrayacak şekilde yukarı kayıyor ve dudaklarımı kendi dudaklarıyla ezmeden hemen önce yukarı kaldırıyor.

"NASIL OLDU?"

Çökük oturma alanını çevreleyen gülünç derecede rahat kanepeye yaslanırken gülümsüyorum.

"Ne olmak?"

Lizbet iç çeker. "Moskova mı? Daire mi? Günün yirmi dört saati koruma altında olmak?"

Dudaklarım kıvrıldı.

"Daire inanılmaz. Her yerde korumalar ve barlar yok. Tek bir kişi bile görmüyoruz."

"Yani orada kapana mı kısıldın? Kendi küçük esir prensesi gibi-"

"Lizbet."

Kısa kesiyor.

"Öyle mi?"

"Belli bir noktadan sonra, konu Konstantin olduğunda en kötüsünü düşünmeyi bırakman gerekecek, tamam mı?"

Dudaklarından hava üflüyor.

"Özür dilerim."

"Bak, onaylamadığını biliyorum-"

"Ben öyle bir şey demedim."

Homurdanıyorum. "Kesinlikle öyle. Sesli ve net bir şekilde." "Hımm" diye bir ses çıkardı.

"Ama bu benim için gerçekten çok iyi. O benim için iyi. Ve ben gerçekten..."

Çabucak yutkunarak

kızardım. "Uh, gerçekten ne?"

Yüzeye doğru tırmanmak isteyen kelimeyi görmezden geliyorum.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorum, tamam mı? İşte, söyledim. Şimdi onun hazırladığını düşündüğün hain planların üstesinden gelebilir misin? Yani o Darth Vader değil, Lizbet."

"Bu sadece sizi başka türlü ikna etmek için kullandığı Jedi zihin hileleri-"

"Lizbet." İç
çekiyor.

"Tamam, tamam. Cidden, tamam. Benden bu kadar."

"Teşekkür ederim. O..." allığım intikam duygusuyla geri döndü.

"Seni mutlu ediyor." "Evet,
mutlu ediyor."

"Anlayabili
yorum."

Sırıtiyorum

.

"Oxford Hills ve herkes nasıl?"

"Burada işler yolunda. Ainsley'e olanlar yüzünden insanlar çok korktu. Ailesinin de okula dava açmaya çalıştığına dair söylentiler var. Ama uyandı ve ameliyattan çıktı. İyileşecek. Cora Laurent geçen gün onunla Facetime görüşmesi yaptı."

Rahat bir nefes aldım.

"Sana ya da Lukas'a bir şey olmadı mı? Ya da Lordluk'ta başka birine?"

"Hayır, görünüşe göre bu kezzap doğrudan senin ve Konstantin'in ayaklarına dolanıyor."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. Benim için sorun değil. Özellikle de orada olmadığımız için.

Kaşlarım çatıldı.

"Hey, ben..." Başımı salladım. "Boş ver." "Hayır,
ne oldu?"

Burnum kırışıyor. "Sana bir şey sormam g e r e k i y o r ya da sormak istiyorum."

"Tamam mı?"

"Semyon hakkında."

Hat sessizleşiyor.

"Özür dilerim Lizbet, söylediklerimi unut-"

"Sorun yok," diyor sessizce. "Ne oldu?"

"Nadia'yı kısa bir süre önce gördüm. Yani Moskova'dan önce." Lizbet inledi. "Ciddi misin lan sen?"

"Evet," diye yüzümü buruşturdum.

"Öğle yemeği yedik." "Kulağa korkunç geliyor."

"Evet, tahmin edebileceğiniz kadar iyi gitti. Ama bir şey söyledi..." Nefes alıyorum. "Bana Semyon'un Kristina Reznikov ile ilişkisi olduğunu söyledi."

Hat tekrar sessizleşiyor ve ben irkiliyorum. Sonunda kız kardeşimin yavaş ve ölçülü bir nefes aldığını duyuyorum.

"Onun hakkında konuşmayı kaldıramadığımdan değil," diyor sesinde bir gerginlikle. "Sadece onu zerre kadar umursamıyorum. Ya da karıştığı hiçbir şey."

Başımı salladım. "Hayır, tabii ki. Unut gitsin, gerçekten."

"Dürüst olmak gerekirse bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok, Mara. Belki o yapmıştır? Belki de Nadia son otuz yıldır kafayı bulmuştur ve neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktur. Umurumda değil."

"Unutulmuş say. Önemi bile yok." İç çekiyor.

"Sorabileceğin başka biri daha var, biliyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Kime?"

"O yıllarda bizimle birlikte yaşayan diğer tek yetişkin. Sürekli sarhoş olmayan ya da aşağılık bir pislik olmayan."

Dudaklarım yavaşça bir gülümsemeye dönüştü. "Teşekkür ederim."

"GERÇEKTEN SEN MISIN, ZAYCHIK?"

Yirmi dakika sonra Grigori telefona cevap verirken ben sırtıyordum.

"Benim."

"Mara, ben... ben-"

"Grigori?" Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Orada olmadığın için kendine kızdığın kısmı geçelim."

"Ama öyle olmalıydım," diye hırlıyor. "O çöp parçasını durdurmak için-"

"Ben iyiyim," diyorum sessizce. "Ve artık senin sorumluluğunda değilim."

Homurdanıyor.

"Sen her zaman benim sorumluluğumda olacaksın."

Sırtıyorum. Grigori derin bir nefes

veriyor.

"Moskova nasıl?"

"Soğuk."

Kıkırdıyor. "Yılın bu zamanında mı? Nyet, küçük Mara. Artık bahar çiçek açıyor."

Kıkırdıyorum.

"Peki ya Bay Reznikov?"

Çabalıyor ama sesindeki endişe ve temkinliliği duyabiliyorum.

"O da iyi, teşekkür ederim. Burada çok güvendeyiz ve korunuyoruz."

"Bizler hakkında endişelenmiyorum," diye homurdanıyor.

Gülümsüyorum. "Ben iyiyim. Ve çok, çok iyi korunuyorum."

"İyi," diye homurdanıyor. "Tek umursadığım bu."

Dudağımı çiğniyorum.

"Hey, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Da, ne olursa."

"Babamla ilgili."

Homurdanıyor. "Yapabilirsem yardım edeceğim."

"Özel hayatı hakkında çok şey biliyor muydunuz?"

"Özel hayatı mı? Hmm..." Grigori derin bir nefes alır.

"Hayır, çok değil. Ne arıyorsun?"

Merdivenlere ve iki katlı devasa yaşam alanının üst yarısı boyunca uzanan yürüyüş yoluna bakıyorum. Koridorun aşağısında, Konstantin ofis alanında bir telefon görüşmesi yapıyor.

"Annem geçen gün bana Semyon'un Kristina Reznikov ile ilişkisi olduğunu söyledi."

Hat tamamen sessizleşiyor. "Grigori?"

Hâlâ bir şey yok. Ama devasa korumanın derin, ritmik, öfkeli nefes alıp verme sesini duyabiliyorum.

"Grigori, sen-"

"İlişki mi?" Aniden hırlayarak beni zıplattı. "Bu şeye kim ilişki diyor?"

Yutkunuyorum. "Annem."

Homurdanıyor, öfkeyle alay ediyor, Rusça birkaç kötü söz söylemeden önce tıslıyor.

"Özür dilerim, sadece sormak istedim, çünkü bir şeyler uydurup uydurmadiğı konusunda hiçbir fikrim yok-"

"Uzun süre ailen için çalıştım, Mara," diye tıslıyor ince bir sesle. "Babana sadıktım, çünkü o benim patronumdu. Ama bir erkek olarak, o..."

"Babam aşağılık bir pislikti, Grigori," diyorum ince bir sesle. "Bunu benim için ballandıra ballandıra anlatmana gerek yok."

Rusça bir kelimeyle alay ediyor.

"Baban bir canavardı Mara," diye hırlıyor aniden, sesi hiç duymadığım kadar öfkeli çıkıyor.

"Biliyorum-"

"Yarısını bile bilmiyorsun," diye tısladı.

"Öyleyse anlat bana."

Yutkunuyorum, kendimi
çelikleştiriyorum. "Anlat
bana."

"İlişki mi?" Alay ediyor. "Hayır, o bir ilişki değildi. O bir
Saldırı. Ona cinsel saldırıda bulundu."

Midem çalkalanıyor. Kanım donuyor. "Ve
onun ölmesinin sebebi de o."

Gerçeklik bozuluyor. Lukas'ın bana Konstantin'in annesini
nasıl bulduğunu anlatışını, annesinin nasıl vahşice
öldürüldüğüne şahit oluşunu hatırladıkça donup
kalıyorum...

Aman Tanrım.

Yüce İsa. Ya babam o gece oradaysa? Ya Semyon,
Konstantin'in annesine yapılan ve kendisinin de şahit
olduğu o korkunç saldırı ve cinayetin bir parçasıysa?

Yüzüm bembeyaz oldu.

Ya Konstantin babamın orada olduğunu
biliyorsa? "Ben... Gitmeliyim."

Grigori'nin telefonunu kapatırken boğuluyorum, uyuşmuş
hissediyorum. Sersemlemiş bir halde ayağa kalktım ve ne

yaptığımı anlayamadan

merdivenleri tırmanıyor.

Ofisin kapısını açana kadar duruyorum ve kendime "ne yapıyorsun sen?" diye bağırmak istiyorum.

Konstantin telefonunu kapatırken kafasını kaldırıyor. Beni görünce sırttı.

Kalbim burkuldu.

Ona söylemek istiyorum. Ona söylemek zorundayım, çünkü bilmeyi hak ediyor. Ama sonra bana sırtıyor, kaşları kalkıyor ve yüzünde şeytani bir ifade beliriyor.

Mutlu

görünüyor.

Yutkunuyorum.

Bunu ondan almayacağım. Şimdi olmaz. Bu şekilde olmaz. "O toplantıyı erken bitirdim."

Odaya giriyorum. Kolum geriye uzanıyor ve giydiğim elbisenin arkasındaki fermuarı indiriyorum. Her şey yere düşüyor.

Altıma bir şey giymiyorum. Hey, kural kuraldır.

Konstantin sessizce homurdanıyor, gözleri üzerimde gezinirken gülümsemesi yırtıcı ve aç bir hal alıyor. Arkalarında tüylerim diken diken oluyor. Gözleri göğüslerimin üzerinde dans ederken meme uçlarım sertleşiyor ve bacaklarımın arasına doğru sürüklendiklerinde beni ıslak bırakıyorlar.

Elini kaldırıyor ve iki parmağı yavaşça bana doğru kıvrılıyor.

Anında daha da ıslandım.

"Buraya gel."

Elbisemden sıyrılıp yavaşça ona doğru ilerlerken yüzüm kızarıyor.

"Toplantınız bitti. Programım açık..."

Ben yaklaşırken sandalyesinde dönüyor ve kucağına çökerken inliyorum.

"Kendimizle ne yapmalıyız ki?" Mırıldanıyorum.

Konstantin hırlıyor ve eli aniden saçlarımın arasına girip onları sıkıca kavradığında inliyorum. Yakınıma eğilip kulağımı tırmalıyor.

"Sikimi çıkar."

Aramıza uzanırken ürperiyorum. Parmaklarım fermuarını buluyor ve altındaki zonklayan kalınlık beni usulca inletiyor. Yavaşça fermuarını açıp pantolonunun düğmelerini çözüyorum ve sonra parmaklarımı sikinin etrafına sarmak için içeri uzanıyorum. Yavaşça onu dışarı çekiyorum, kalın uzunluğunun uyluğuma karşı sıcak bir şekilde nabız attığını hissettiğimde sızlanıyorum.

"Şimdi beni o güzel küçük amcığa sokacaksın," diye homurdanıyor. "Her santimini aşağı kaydıracaksın ve beni sonuna kadar içine alacaksın."

Onu ortaladığımda inliyorum ve sonra kalın horozunun üzerine batmaya başlıyorum.

"Konstantin..."

"Her şeyim," diye kulağımı tırmalıyor, bir eli saçlarımda, diğeri kıkımda, bana yol gösteriyor.

Ve devam ediyorum, taşaklarını kıkımda hissedene kadar onun bedenine daha da batıyorum.

"Aferin kızıma."

İki kelime boynumu okşarken inliyorum. "Şimdi o amcığın sikimin her yerine boşalmasını sağla."

Ağzı benimkini buluyor, ben onun üzerinde yükselmeye başladığımda içine çarpıyor. Beni baştan aşağı doldururken dudaklarına doğru nefes nefese geri çekiliyorum. Daha hızlı hareket etmeye başladığımda kalçalarım yuvarlanıyor, zevk beni içten dışa sararken büyük horozunun üzerinde zıplıyor.

Kasları bana doğru sarılıyor. Elleri beni sıkıca, sahiplenerek kavlıyor. Morartıcı öpücüğü beni sersemletirken kalçalarını benimle buluşmak için yukarı kaldırıyor, ben parçalanmaya başlarken sikini içime sokuyor.

Dalga büyüyor, gittikçe yükseliyor. Ta ki aniden üzerime çarpana ve ben patlayana kadar.

Boşalırken ağzına doğru çığlık atıyorum, duvarlarım onun etrafında kenetleniyor ve dalgalanıyor. İnliyor, kalınlığı arttıkça kendini kabzasına kadar batırıyor. Ben ona yapışıp zevk alırken sıcak dölleri içime akıyor.

Ona karşı eriyor.

Ona olabildiğince yakın olmak istiyorum.

Geçmişin burada yeri yok. Bu yüzden onu oraya, ait olduğu yere sürgün ediyorum.

Gelecek biziz.

Gelecek bu, tam burada.

Balkonda hava soğuk. Dima ve sadık adamları beni tahttan indirmeye çalışırken dışarıda bu şekilde durmam da bir tehlike unsuru. Ama içeride neredeyse bir hafta geçirdikten sonra, çatı katı ne kadar büyük olursa olsun, dışarıda olmak iyi hissettiriyor.

Soğuk ya da tehlike ne olursa olsun.

Risk azaltıldı elbette. Komşu çatılarda kendi adamlarım var - keskin nişancı olabilecek birini nasıl tespit edeceklerini bilen eski Rus Özel Kuvvetleri tipleri. Ama yine de Mara'yı asla buraya getirmezdim.

Ona zarar gelme ihtimali yüzde bir bile olsa, unut gitsin.

Bunun yanı sıra, dışarıda gözler olduğu gerçeği de Mara'yı burada benimle birlikte tutabileceğimden şüphe duymamın bir başka nedeni. Çatı katının pencereleri tek yönlü renkli. İçeride ışıklar sonuna kadar açık olsa bile, Mara'yı oturma odasının zeminine çırılçıplak yaymış olsam ve sikim

tatlı amcığının içinde, onu görebilecek dost ya da değil, başıboş bir göz yok.

Onu burada balkonda tutmak çok fazla risk taşıyor çünkü tüm Moskova'yı önüne serip kraliçem için mücevherler gibi ısıldayarak gelmesini sağlama düşüncesi çok baştan çıkarıcı.

Ve benden başka kimse onu böyle görmeyecek. Asla.

Gece yarısı rüzgarı buzlu hançerler gibi üzerime geliyor. Ama ben onu içime çekiyorum. Kollarımı açıyorum, ceketimin fermuarını açıyorum, onu kucaklıyorum. Beni kesmek için elinden geleni yapmasına izin veriyorum ve kesemeyeceğini biliyorum.

Mara'ya daha önce söylediklerim doğruduydu, Antin burayı boşaltmaya çalışırken benim burayı satın almaya çalışmam hakkında. Ona başka bir alıcıdan alabileceği her şeyden daha iyi bir teklif sunduğumda o hıyarın bana nasıl gülümsediğini hatırlıyorum.

"Duygusallığın seni zayıflatıyor, Konstantin. Görünüşe göre bu konudaki hatalarından hiçbir şey öğrenmemişsin."

Gözlerimi önümdeki ısıltılı, soğuk şehre diktim. Sonunda bir paravan şirket kurdum ve bunu kullanarak tüm binayı satın aldım. Antin benim yaptığımı öğrenince çok sinirlendi, her ne kadar satış fiyatından çok para kazanmış olsa da.

Annem yüzünden. Çünkü bu yerde bir aile olarak yaşıyorduk - ya da en azından hiç olmadığımız kadar bir aile olarak.

Burayla ilgili mutlu anılarım olduğunu biliyordu, onunkiler de dahil.

Nedeni ne olursa olsun, öldürüldükten sonra Antin'in bunu işleme biçimi onu anılarından temizlemek oldu. Onu içeren her fotoğrafı yaktı. Oynadığı her videoyu attı. Onu ortak geçmişimizden sildi.

Bunun için ona çok kızgındım, tıpkı öldüğü gece kızgın olduğum gibi, o zaman da yeterince kızgın değildi. Bu konuda asla yeterince öfkelenmedi.

Bu yüzden beni durdurma çabalarına rağmen burayı satın aldığımda, bu ona burun kıvrırmaktı. Bu benim bir hak iddia etmemdi - kumda onun geçemeyeceği ve onu anılarımdan silemeyeceği bir çizgi çiziyordum.

Satın aldığımdan beri her yeri yeniden yaptırdım. Çünkü burası annemle ilgili güzel anıların yanı sıra babamla ilgili lanetli ve acı dolu anılarla da dolu.

Ben de onu buradan sildim. Ona ait her izi boyadım. Mekanı işgal etmek için seçmiş olabileceği her şeyi attım. Adaçayı fırçalamayı unutun, burayı tahtalarına kadar söktüm ve onun dokunuşu ya da anısı olmadan yeniden inşa ettim.

Ama o buranın bir parçası olarak kalıyor. Temellerin ve desteklerin asla silinemeyecek kadar derinlerinde.

Soğuşu ciğerlerimde hissederek derin nefes alıyorum. Dönerek içerideki kapıya doğru bir adım atıyorum ve kapıyı ar alıyorum. Gözlerim

yatak odasının karanlığını yararlanarak Mara'nın uyuyan bedenine saplanıyor.

Çarşafın yarısı üzerinden kaymış, bana çıplak omzunun ve kalçasının kıvrımının bir kısmının kışkırtıcı bir görüntüsünü veriyor. Titriyor, dışarıdan gelen soğuk aramızdaki boşlukta dans ederek tenini karıncalandırıyor.

Kapıyı kapattım, ondan uzak tuttum.

Telefonum çalıyor. Cebimden çıkarıyorum, Vadim'in beni bu kadar geç saatte aramasına şaşıyor ve biraz da endişeleniyorum.

"Konuş

benimle." "Onlar

bizde."

Dudaklarım

kıvrıldı.

"Ciddi misin?"

"Da," diye zaferle homurdanıyor. "Dima, yanına aldığı diğer tüm kaptanlarla birlikte, neredeyse tüm adamlarıyla birlikte. Bizimkilerden biri vardı - Gustav Karanov'u tanıyor musun?"

Vadim'in yakın arkadaşı olan yaşlı kaptanı tanıyarak başımı sallıyorum.

"Onu iltica ediyormuş gibi gösterdim ve Dima, aptal herif, bunu hemen yuttu. Gustav bir saat önce bana Dima'nın tam bir toplantı düzenlediğine dair mesaj attı." Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Hepsi burada ve biz de dışarıda, onları almaya hazırız."

Acımasızca gülümsüyorum.

"Mükemmel iş, Vadim. Neredesin?"

"Moskova'nın hemen dışında," diye homurdandı. "Sen ve Mara burada olduğunuz için mi, yoksa kötü bir tesadüf mü bilmiyorum. Ama Dima söz konusu olduğunda, en kötüsünü varsayacağım."

Camın arkasından Mara'ya tekrar bakmak için döndüğümde ağzım açık kalıyor.

"Emrinle harekete geçmeye hazırız Konstantin." "Yapın," diye hırladım tehlikeli bir şekilde. "Ama Vadim?"

"Baba?"

"Onu canlı yakalayın."

"Olmuş bilin. Elimize geçer geçmez sizi arayacağım."

Telefonu kapattığımızda yavaşça nefes alıyorum. Kanım uğulduyor, bedenim sanki bir kavgaya hazırmış gibi gergin ve kıvrılmış. Ama sonra dönüyorum ve gözlerimi içeride uyuyan kızın şekline diktiğimde içimdeki öfke dışarı sızıyor.

"Duygusallığın seni zayıflatıyor, Konstantin. Görünüşe göre bu konudaki hatalarından hiçbir şey öğrenmemişsin."

Antin hem haklı hem de haksızdı. Mara'yla yaptığım hatalardan çok şey öğrendim. Sert ve acımasız olmayı öğrendim. Duvarlar örmeyi ve beni hedeflerimden ya da düşmanlarımdan alıkoyanları yıkmak için gereken her türlü yöntemi kullanmayı öğrendim.

Ve yine de tüm acılar, dökülen tüm kanlar, ona olan takıntımın daha önce yol açtığı tüm yıkımlar için... Her zaman olduğum yere geri döndüm.

Umutsuzca ona sarılmış. Zayıf. Bir gülümsemeyle dizlerimin üzerine çöktüm.

Telefonum tekrar çalışıyor. Vadim'den gelen aramayı sözsüz bir şekilde cevaplarken gözlerimi harabeye çevirdiğim nesneden ayırıp şehre dikiyorum.

"Tamamdır."

Dudaklarım zaferle kıvrılıyor.

"Hepsini yakaladık Konstantin," diye zaferle homurdanıyor Vadim. "Dima, onun on yüzbaşı ve tüm adamları. Tüm direnişçiler, Antin'in tüm sadık adamları. Lanet olası aptallar birbirlerine bile güvenmiyorlardı ve toplantı için silah kullanmama politikası uyguladılar."

Karanlık bir şekilde kıs kıs gülüyor.

"Fıçıdaki balık gibi, Konstantin."

Sırıtıyorum. "Peki ya Dima?"

"Oldukça canlı ve bu gerçeklikten ciddi şekilde pişmanlık duyuyor gibi görünüyor."

"Güzel. Onu güvenli bir yerde tutun ve çok rahatsız olmasını sağlayın."

"Onunla vakit geçirmek isteyeceğinizi varsayıyorum."

Mara'nın peşinden geldiği için mi? Onu paslı bir makasla parçalara ayıracağım.

"Evet," diye homurdandım. "Ama önce onu bir hafta kadar terletelim."

"Tamamdır."

Duraklıyor, boğazını yavaşça

temizliyor. "Aklında ne var?"

"Yok bir şey,

sadece..." "Konuşun

lütfen."

"Bakın, bunun endişelenmeniz gereken bir şey olmadığını bilin. Biz evi temizlerken ve bu zaferle..." diye kıkırdıyor.

"Beni bilirsin, Konstantin. Aklım hiç uyumaz."

"Evet, bu yüzden benim için çok

değerlisin." "Bu benim keskin zekam ve

cazibem değil mi?"

Kıkırdıyorum. "Hiç uyumayan zihin bu gece bir savaşı bitirmenin zaferinin tadını çıkarmak yerine neyle oyalanıyor?"

"Yarım kalmış bir iş."

"Ne tür bir yarım kalmış

iş." "Bir köstebek."

Kaşlarım çatıldı. "Devam et."

"Babanızın Belsky organizasyonunda içeriden biri vardı. Bazen bir casus, bazen de bir sabotajcı."

"Kim?"

"Aslında bilmiyorum. Ama babanla çok yakındı. O..." diye boğazını temizliyor.

"Söyle."

"Zaman zaman o yere giderdi. Babanla birlikte."

Dudaklarım inceldi.

"Ne yeri?"

"Bahsettiğim yeri biliyorsun Konstantin," diyor sessizce.

"Montenegro. Siyah kapılı siyah ev."

Boğazımda safra yükselirken

irkiliyorum. Kırmızı odayı

hatırlıyorum.

Tanıdığım adam, şimdi tanıdığım adama bıçak çekiyordu.

"Yani birlikte bok gibiydiler," diye tısladım.

"Baba," diye büyür. "Evet, öyleydiler. Gerçi Kristina'dan sonra..." Çenem sıkıştı.

"Özür dilerim, hepsini unutun."

Gözlerim kapanıyor. "Hayır, devam

et." "Annenden sonra... sessizleşti."

"Kim, casus mu?"

"Baba. Ayrıntıları bilmiyorum, çünkü kim olduğunu ya da kim olduğunu bile bilmiyorum. Ama ondan sonra içeridekilerin karanlıkta kaldığını biliyorum."

Kaşlarımı çattım. "Öldürüldü mü?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama

sanmıyorum." "Neden?"

Hemen cevap vermiyor.

"Bizi buraya sen getirdin Vadim," diye hırlıyorum. "Sonuna kadar götür."

İç çekiyor. "Peki. Çünkü bu adamın kim olduğunu bilmesem de babanla çok yakın olduklarını biliyorum."

"Ve?"

"Ve birisi Antin'in mezarına çiçek bırakıyor." Kaskatı

kesildim, çenem gıcırdadı.

"Ne?"

Ben babamı bir canavar olarak tanırken, onu sevenlerin de olduğunun tamamen farkındayım. Örneğin Dima. Ama kendi toplumundaki insanlar bile -büyük bağışlar yaptığı kilise yetkilileri. Aynısını yaptığı politikacılar. Antin'i bir çeşit hayırsever Robin Hood olarak gördüler. "Geri veren" bir suçlu.

Kurtların koyunların içinde saklandığını fark etmediler. Babamın dipsiz bir zalimlik kapasitesine sahip olduğunun farkında değillerdi. Onun, kendisi ve Semyon Belsky gibi adamların en aşağılık, mide bulandırıcı arzularına teslim oldukları iğrenç bir korku evi olan Crna Kuça ile olan ilişkisini bilmiyorlardı.

Hayal bile edilemeyecek acılar çektirdikleri ve ocuklar.

Ama canavarlar böyle canavar olmaya devam eder. Gz önünde saklanarak. Antin'in "yardımseverliği" satın alınmış bir karakterdi. Bunun onu günahlarından arındırdığını düşünüyordu.

Olmadı. Ve asla olmamasını sağlamayı kendime görev edindim.

Petersburg'daki mezarlığın etrafında daimi olarak konuşlandırdığım bir ekip var; bu ekibin özel görevi, yeryüzündeki tek bir insanın bile o pislik herifin mezarını ziyaret edemeyeceğinden emin olmak. Dahası, ellerinde bu sempatizanlara babamın tam olarak kim olduğunu gösterecek kanıtlar da var.

Vadim'in, birilerinin mezarına iek bıraktığını söylemesi bu yüzden rahatsız edici.

Bu, birisinin bir canavara saygı göstermek için adamlarımı geçecek kadar azimli ve yetenekli olduğu anlamına geliyor.

"Nasıl?"

"Bilmiyorum, adamlarımız en iyileridir ve onlar da bilmiyor. Her kimse, iyidir."

"Ve hâlâ Antin'e bağlı gibi görünüyor." "Bu daha da endişe verici," diye homurdanıyor Vadim.

"Yani dışarıda mı?"

"O olduğunu bilmiyorum. Ama büyük ihtimalle odur."

Tırnaklarımı çenemde gezdiriyorum.

"Tamam. Petersburg'daki mezarlıktaki adamları ikiye katla."

"Tamamdır."

"Bunu araştıracağız. Ama şimdilik?"

Kıkırdıyor.

"Şimdilik paranoyak bir ihtiyarın endişelerini senin üzerine yıkmaktan vazgeçiyorum."

Sırıttıyor

um.

"Vadim?"

"Baba?"

"Bunu sensiz yapamazdım. Bunların hiçbirini."

Kıkırdıyor. "Bu tamamen saçmalık ama yine de teşekkür ederim."

"Değil."

Homurdanıyor. "Lütfen, Konstantin. Ben eski muhafızım. Gelecek sensin."

"Ve Gavan."

Konuşmadan önce bir saniye sessiz kalır.

"İkiniz dünyayı fethedebilirsiniz, Konstantin."

"Henüz çıkış yapamazsın. Sanırım ikimiz de Gavan ve benim yetişkin gözetimine ihtiyacımız olduğu konusunda hemfikiriz."

İçten bir şekilde kıkırdıyor. Çakmağın sesini duyduğumda iç geçiriyorum.

"Yaşlı bir adamı kötü alışkanlıklarıyla baş başa bırak, Tanrım," diye mırıldanıyor.

Sırıtiyorum. "Sigaranın tadını çıkar. Bunu hak ettin. Zaferin için tebrikler Vadim."

"Bizimkinden," diye karşılık verir. "Rahat nefes al, Konstantin. Ve belki o kızı dışarı çıkarırsın."

Sırıtiyorum.

"İyi geceler, dostum."

"Kendine iyi bak,

Konstantin."

Telefonu kapattığımda, soğuktan son bir kez derin bir nefes alıyorum, acısının tadını çıkarıyorum; bu zafer anında beni topraklamasına izin veriyorum. Sonra dönüp yatak odasına giriyorum. Ceketimi omuzlarımdan silkiyorum ve onun arkasındaki yatağa girmeden önce kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıyorum.

Kollarım onu sararken Mara hafifçe

kıpırdanıyor. "Üşümüşsün..." diye mırıldanıyor

uykulu bir şekilde.

"Özür dilerim."

"Hayır, sadece sıcak olduğundan emin olmak istiyorum."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, sanki filmin sonundaki Grinch gibi büyüyor. Çıplak omzunu öpmek için eğildiğimde dudaklarım bir sırıtışa dönüşüyor.

"Ben mükemmelim," diye mırıldanıyorum tenine. "Uyumaya devam et."

Sadece başını sallıyor, nefes alış veriş i tekrar düzene girdiğinde tekrar bana sokuluyor. Onu bu şekilde tutuyorum, kendime yakın tutuyorum.

Zihnim tamamen uyanık. Ama bunun sebebi geceki olaylar değil. Damarlarımda uğuldayan Dima'ya karşı kazandığım zafer yüzünden değil.

Çünkü boya, tadilat ve temizlik işlerine rağmen burada olmak Antin'in sözlerinin kafamda çınlamasına neden oluyor.

"Duygusallığın seni zayıflatıyor, Konstantin. Görünüş e göre bu konudaki hatalarından hiçbir şey öğrenmemişsin."

Uyanığım, çünkü içten içe Mara'nın gerçeği bilmeye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Tek sorun, geçmiş i öğrendiğinde geleceğimizin ölmüş olması.

Gerçek şu ki, bu iş burada bitiyor.

Ve buna hazır olduğumu ya da olacağımı hiç sanmıyorum.

Uyandığımda yatakta yalnızdım. Konstantin'in dün gece geç saatlerde evden çıkıp yatağa geri döndüğünü hayal meyal hatırlıyorum. Gülümsüyorum, çarşafı üzerime çekişini, ben tekrar uykuya dalarken kollarıyla etrafımda dolanışını hatırlıyorum.

Geldiğimizden beri Konstantin benim için koca bir gardırop getirtti. Kot pantolon ve tişörtlerden birkaç bin dolarlık şık elbiselere kadar yüzlerce parça kıyafetten bahsediyorum.

Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, şu anda sahip olduğum kraliçe büyüklüğündeki gardırobumun tamamında beş çift külot var.

Bu sabah rahat bir eşofman ve onun tişörtlerinden birini giydim. Devasa gömme dolabın benim tarafımda kalan kısmında yüzlerce tişört var. Ama onunkini giymeyi seviyorum.

Onun gibi kokmayı seviyorum.

Sıcak ahşap zeminde yalınayak, alt kata iniyorum. Mutfağa göz atarken pastırma kokusu midemi bulandırıyor. Ama tek gördüğüm, yemek pişiren birinin bıraktığı dağınıklık. Ve görünürde Konstantin yok.

"Dışarıda yiyeceğiz."

Nefesim kesiliyor, kalbimi tutarken dönüyorum. Gözlerimi onun yapılı bedeninde gezdirirken nabzım güm güm atıyor. O da benim gibi giyinmiş; gri bir eşofman altı ve siyah bir tişört. Ama Tanrım, ikisi de ona çok yakışıyor. Hem de çok.

Tenim karıncalanıyor ve dişlerim alt dudağıma batıyor. Sonra az önce söylediklerini tekrarlarlarken kaşlarımı çatıyorum.

"Pardon, biz neyiz?"

Sırıttıyor.

"Bu taraftan."

Elimi tutuyor ve beni yaşam alanından geçirerek büyük, yarı kapalı bir terasa açılan sürgülü kapıya yönlendiriyor. Ama kapıyı kaydırarak açmaya başladığında duraksıyorum, kendimi tutuyorum. Buraya geldiğimizden beri, Konstantin'in örgütü içindeki Antin sadıklarının saldırı tehdidi nedeniyle kesinlikle içerideydik.

"Uh, biz...."

"Güvende mi?" diye başını sallıyor.

"Dün gece itibariyle, evet." Kaşlarımı

çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, sana zarar vermeye çalışan insanlar artık sana zarar veremeyecekler, asla."

Yüzü kararıyor.

"Onlar halledildi."

Yutkunuyorum, ona
bakıyorum. "Bekle, ciddi
mi?"

Konstantin başını sallar.

"Bu yüzden kahvaltayı dışarıda yapabileceğimizi ve
biraz temiz hava alabileceğimizi düşündüm."

"Taze ve dondurucu hava," diye ürperiyorum, dışarıda
soğuk görünen havaya temkinli bir şekilde bakıyorum.

"Burası Moskova için çok ılık."

Sırıtiyorum.

"Ve," diye ekliyor, kapının yanındaki duvarda bir düğmeye
basmak için dönüyor. Dışarıda, terasın üzerindeki
çıkıntıdan brandalar aşağıya doğru yuvarlanarak terasın bir
kısını kapatıyor.

"Isı lambaları da açık."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve başımı sallıyorum.

Konstantin beni dışarı çıkarıyor, oturtuyor, üzerime bir
battaniye örtüyor ve sonra tekrar içeri giriyor. Bir dakika
sonra elinde iki tabak yumurta ve domuz pastırması ve
üşüyen ayaklarım için bir çift terlikle geri geliyor.

"Yani tehlike geçti mi?"

Başını sallıyor.

"Yani..." Kaşlarım çatıldı. "Oxford Hills'e geri dönebilir miyiz?"

Konstantin'in ağız inceliyor, çenesi geriliyor.

"Eğer isteseydin," diye sessizce

homurdanıyor.

Dişlerimi dudağımın üzerinde

gezdiriyorum. "Ya...

yapmazsam?"

Gözleri benimkilere kayarken dudakları kıvrılıyor.

"O halde en azından bir süre daha burada kalmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum."

Kocaman sırtıyorum. Ama sonra kafamdaki dişliler dönmeye başlıyor. "Evet?"

Gözlerimi kırıştıyorum, dikkatim tekrar ona odaklanıyor. "Hmm? Ben bir şey söylemedim."

Kaşlarını bilerek çatıyor.

"Kafamın içinden çık," diye mırıldanıyorum sırtarak. "Ne oldu?"

Boğazımı temizliyorum. "Ev misafirleri hakkında ne düşünüyorsun?"

İç geçirdi. "Lizbet'in ziyarete gelmesini istiyorsun." "Bingo."

"Sanırım Komarov'la birlikte bir paket anlaşma olarak geliyor?" diye homurdanıyor.

Omuzlarımı silkiyorum. "Evet, öyle. Onları davet edersem birbirinizi öldürmekten kaçınabilir misiniz?"

Homurdanıyor, kendi kendine öyle bir mırıldanıyor ki sandalyemden kayarak masanın onun tarafına geçtiğimde sırtıyorum. Kollarımı omuzlarına dolayarak kucağına gömülüyorum.

"Bana şaplak atmana
izin vereceğim."

Sırtıyor.

"Yine de sana şaplak atmam için
bana yalvaracaksın." Derinden
kızardım.

Suçluyum. "Tamam,
gelebilirler."

Sırtarak onu derinden
öpüyorum. "Teşekkür
ederim," diye fısıldıyorum.

"Yine de kışına şaplak atacağım."

"Yine de yalvaracağım."

İKİ SAAT ve çok ağrıyan bir kıştan sonra verandaya geri döndüm. Bu sefer biraz daha havaya uygun bir kışlık mont giymiştim ve çıkıntılarının kapakları açıktı, böylece serin havayı ve sıcak güneşi yüzümde hissedebiliyordum.

"Ne?! Gerçekten mi?!"

Lizbet telefonda çılgılık atarken ben

gölüyorum. "Evet, gerçekten! Gelmen
için ölüyorum!"

"Bekle, yani Antin'e sadık olan bu ayrılıkçı grubun hepsi... öldü mü?"

"Ya da... bir şey," diye mırıldanıyorum sessizce.

Yani ölüm belgelerini görmek istemedim ama Konstantin her şeyin "halledildiğini" söyledikten sonra kendi varsayımlarım var.

"Öyleyse, OHA'ya geri
dön!" Dudağım
dişlerimin arasında
bükülüyor.

"Neden Konstantin'le lüks bir çatı katında evcilik oynamanın şu anda senin için bir aylık okuldan biraz daha çekici olduğu izlenimine kapılıyorum?"

Sırıtiyorum. "Çünkü çok zekisin."

Kız kardeşim gülüyor. "O zaman oradayız! Ciddiyim! Kulağa inanılmaz geliyor! Gelecek hafta sonu deyip bunu resmileştirebilir miyiz?"

"Ya da bu gece?" Umutla söylüyorum.

Kıkırdıyor. "Bazılarımızın hâlâ okulu var, tembel." "Tamam, tamam," diye iç geçiriyorum sabırsızca. "Gelecek hafta sonu o zaman."

"Buna güvenin. Bekle, Lukas içeri girdi."

Telefonu kapatıyor ama arka planda bir şeyler söylediğini duyabiliyorum, sonra adamın homurdanarak verdiği yanıtı, sonra da heyecanla kükrediğini.

"İçerideyiz!" Telefona bağıyor. "İkimiz de-bekle, ikimiz de davetliyiz, değil mi?"

"Evet," diye sırtıyorum. "Bekle, bu çok heyecan verici!"

"Biliyorum! Sabırsızlanıyorum! Mara, Lukas seninle konuşmak istiyor ve benim de bu ödevi yazmaya başlamam gerekiyor. Gelecek hafta sonu hakkında konuşur muyuz?"

"Kesinlikle. Seni

seviyorum." "Ben de seni

seviyorum."

Sonra Lukas'ın derin, ciddi sesini

duyuyorum. "Mara, önemli bir şeyim

var-"

"Lukas, eğer beni geri dönmem için korkutmaya çalışıyorsan, telefonu kapatıyorum."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Seni asla korkutmaya çalışmıyorum," diye iç geçirdi. "Ama duyman gerektiğini düşündüğüm bir şey buldum."

Kaşlarını kararıyor.

"Konstantin'i araştırmak demek istiyorsun," diyorum

sertçe. "Hayır, aslında."

Boğazını temizliyor.

"Bekle, dışarı çıkmama izin ver."

Bir kapının açılıp kapanma sesini duyuyorum. "Neden

dışarı çıkıyorsun?"

"Çünkü Lizbet içeride ve sana babanı araştırdığımı söylemem gerekiyor."

Yutkunuyorum, ceketime rağmen aniden

üşüdüm. "Oh."

İç çekiyor. Semyon hakkında konuşmak onun için de hoş bir şey değil.

"Bak, Semyon ve Konstantin'in annesiyle ilgili Nadia'nın sana anlattığı şu şey var ya?"

Kanım donuyor.

"İlişki dediği şeyin aslında babamın bir canavar olup birine zarar vermesi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet," diyor ince bir sesle, sesi sinirli. "Bunu kendi başıma araştırdım."

Titriyorum.

"Ne öğrendin?"

"Konstantin'in bir amcası var."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"

"Şey, hem evet hem hayır. Aslında, bilmeme ihtimali de var. o yapar."

"Lukas, takip etmiyorum."

"Kristina'nın bir erkek kardeşi varmış. Gömüldü

ama..." "Ama kazmayı seviyorsun."

"Oldukça fazla. Aslında Antin'le böyle tanıştılar. Jakov Boyko adındaki bu kardeş, Antin'in babası için çalışıyordu. O da

Antin'i futbol annesi gibi gösterecek kadar boktan biriydi."

Yüzümü buruşturuyorum.

"Sonra Antin başa geçince Jakov onun en üst düzey komutanlarından biri oldu. Antin Kristina Boyko ile evlendi, Konstantin doğdu ve Jakov bir anda ortadan kayboldu."

Kaşlarımı çatıyorum, dudağımı çiğniyorum.

"Yani, bu Bratva, Lukas. Muhtemelen öldürülmüştür ya da başka bir şey?"

"Öyle bir şey yapmadı. Jakov Boyko hala var. En azından teknik olarak. Aslında hala Rus ordusundan hizmet maluliyeti çekleri alıyor ve bunları nakde çeviriyor."

"Tamam, yani... o var mı?"

"Hayır, ama hepsi bu, Mara. Adres yok, vergi kaydı yok... O lanet olası bir hayalet. Çeklerini üç farklı kıtadaki posta kutularına rastgele teslim ettiriyor. Ama Jakov'a verilmiş bir pasaport bile yok. Ve bu çekler, kamu kayıtları olmayan ülkelerde kurulan çeşitli vekil şirketler aracılığıyla nakde çevriliyor."

Dudağımı ısırdım.

"Şey, bu garip, sanırım. Ama-"

"Ama sana neden söylediğimi merak ediyorsun."

"Temel olarak."

"Bunu sana söylüyorum çünkü endişeliyim."

"Ne hakkında?"

"Konstantin'in kendi saflarındaki isyanı bastırıldığını duydum."

"Evet, dün gece. Bu yüzden ziyarete gelebilirsiniz çünkü artık güvendeyiz-"

"Olmadığından

endişeleniyorum." Titriyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani Nadia'nın bahsettiği 'ilişki' saçmalığından yola çıkarak, Kristina Reznikov, eski adıyla Boyko, babanız tarafından cinsel tacize uğramış. Bunun öldüğü gece, Konstantin'in o dehşete tanık olduğu sırada mı gerçekleştiğini yoksa daha öncesine mi ait olduğunu bilmiyorum."

Vücudum geriliyor, Konstantin'in hafızasını tırmalayan bu anıya sahip olmak zorunda olduğu düşüncesiyle kalbim çarpıyor.

"Nadia'nın anlattığına göre, Antin'le öpüşürken yakalandıktan hemen sonra olmuş gibi görünüyor. Yani öldürüldüğü geceden on beş-yirmi yıl kadar önce. Her iki durumda da, bu Jakov denen adam - yakın tarihin en acımasız Bratva liderlerinden biriyle yakın çalışmış, madalyalı eski bir Rus askeri - Semyon Belsky tarafından cinsel tacize uğrayan bir kız kardeşe sahip."

Söyledikleri aklıma geldikçe kanım donuyor.

"Ve benim soyadım da Belsky," diye fısıldıyorum soğuk bir şekilde. "Sence... Yani..." Yutkunuyorum. "Sence Jakov hâlâ dışarıda bir yerde aileme kin mi besliyor?" Boğuluyorum.

"Tanıdığım birine Ainsley'i vuran keskin nişancının banka kayıtlarını hackletene kadar bilmiyordum."

Kaşlarımı çattım. "Antin için çalışıyordu-" "Antin için çalışıyordu."

"Evet, ve sonra Dima, ayrıldıklarında-"

"Hayır, yapmadı," diye homurdanıyor Lukas. "Ya da yaptıysa bile bunun için para almıyordu. En azından Dima tarafından."

Başımı sallıyorum.

"Ne diyorsun sen?"

"Adam eskiden Antin için çalışıyordu. Ama birkaç yıl önce Reznikov organizasyonundan kaçmış. Görünüşe göre birkaç aile için serbest çalışmış, orada burada ufak tefek kas işleri. Ama sonra Ainsley vurulmadan bir hafta önce banka hesabında yüz bin pound beliriyor."

Yutkunuyorum, nefesim daha ağır gelmeye başladığında titriyorum. "Yani işe mi alındı?"

"Evet, Odessa'da kayıtlı bir paravan şirket tarafından." Dışarısı soğuyor. Belki de bana öyle geliyordur.

"Ukrayna'da şirket yetkililerinin kamu kayıtlarına girmesini engelleyen katı yasalar var, yani bu bir çıkmaz sokak. Ama banka havalesinin kendisi?"

"Öyle mi?" Sözlerine tutunarak mırıldanıyorum.

"Mara, Moskova'daki bir banka şubesinden geldi, Jakov'un kullandığı posta kutularından birinin tam karşısında."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Yutkunuyorum, sokaklardan yirmi kat yukarıda olmama ve Konstantin'in kendi gözcüleri tarafından izlenmeme rağmen dışarıda olmaktan aniden huzursuz oluyorum.

"Dima, Bagan'ı senin peşinden gönderirken muhtemelen sana ulaşmaya çalışıyordu. Ama-"

"Ama başka biri ölmemi istiyor." Lukas hiçbir şey söylemiyor.

"Lukas-"

"Konstantin'in yanında kendini güvende hissediyor musun?" "Evet."

Bir saniye bile irkilmedim ya da düşünmedim. Cevap ağzımdan gerçekmiş gibi dökülüveriyor.

"Evet, çok."

"Güzel. O zaman ben de bir süre Moskova'da kalman gerektiğini düşünüyorum. Bu konuyu araştırmaya devam edeceğim."

Uyuşukça başımı sallıyorum.

"Tamam... teşekkürler," diye mırıldandım.

"Bak, seni korkutmak istememiştim-"

"Şey..."

"Bu kesinlikle hiçbir şey olmayabilir, biliyorsun," diye homurdanıyor. "Dediğin gibi, bu sadece benim işim. Araştırmam. Ve bunu araştırdığımda, bana komik geldi. Korku içinde yaşamana gerek yok, sadece dikkatli olmanı istiyorum Mara. Ve eğer Konstantin'in yanında kendini en güvende hissediyorsan, o zaman onunla kal."

Başımı salladım.

"Gelecek hafta sonu görüşürüz, tamam mı?" "Evet, kesinlikle..."

"Tamam, yakında konuşuruz." "Hoşça kal, Lukas."

Kapatıyorum. Tüylerim diken diken oluyor, tüylerim diken diken oluyor. Dönüyorum, gözlerim etrafımdaki çatıları tarıyor. Ama omurgamdaki ürperti daha da artıyor, ta ki dönüp içeri koşana ve sürgülü kapıyı arkamdan çarparak kapatana kadar.

"Dışarısı soğudu mu?"

Sıçıyorum, nefes alamadan dönüyorum ve Konstantin'in orada durduğunu görüyorum.

"Uh... evet."

Kaşlarını çattı. "Sorun nedir?" Dudağımı çiğniyorum.

"Mara."

Lord Reznikov bir şeye tutunduğunda ondan kaçmak

mümkün değildir. İz süren bir köpek gibidir.

"Sence artık güvende miyiz? Yani Dima ve ekibi alaşağı edilmişken?"

"Evet."

Kaşları çatıldı.

"Endişelendiğin şey bu mu?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Belki biraz. Sence dışarıda lmemi isteyen başka biri olabilir mi?"

Derin bir şekilde kaşlarını çatar ve sonra başını sallar.

"Hayır. Ve eğer varsa, onları bulacağım ve ortadan kaldıracağım." Yutkunuyorum, kolları beni sararken ona doğru ilerliyorum.

"Kimse sana zarar vermeyecek, Mara," diye homurdanıyor. "Hiç kimse. Dima'yı da aradan çıkarırsak, inan bana bu şehri Reznikov Bratva yönetiyor. Gözden kaçırdığımız biri ya da yarım kalmış bir iş varsa, Moskova adamlarımla kaynıyor. Eğer varlarsa bile ortaya ıkarılacaklardır."

Titrek bir nefes alıyorum, yüzümü göğsüne bastırırken başımı sallıyorum.

"Tamam."

Birden kaşlarımı çatıyorum ve hoparlörlerden müzik çaldığını fark ediyorum.

"Kimsiniz?"

Ben uzaklaşınca sırtıyor, daha yakından dinlemek için bir kulağını eğer. "Jeff Buckley. Benim favorimdir."

"Bu muhteşem."

"Biliyorum. Şarkı 'Lover, You Should Have Come Over'."

Adamın akıldan çıkmayacak güzellikteki tenor sesi, tıngırdayan gitarlar eşliğinde şarkı sözlerini mırıldanıyor ve sanki ruhum aracılığıyla doğrudan kalbime bir şeyler gönderiyor.

Bedenim dönüyor ve hiç gelmeyecek bir uykuyu özlüyor. Asla bitmeyecek.

"İnanılmaz biri," diye boğuluyorum. "Bu yeni mi?"

Omzuna kondurduğum bir öpücük için krallığım. Tüm zenginliğim onun gülüşleri için, ona karşı yumuşacık uyduğumda.

Başını sallıyor. "Doksanlı yılların başından kalma. Aslında o artık ölü."

Nedense, bu kişinin müziğini ilk kez dinlemiş olmama rağmen, öldüğünü bilmek beni inanılmaz derecede üzüyor. Gözümün kenarındaki tek damla yaşı silmek için yüzümü Konstantin'in yanağına sürterek irkiliyorum.

Tatlı sevgilim, buraya gelmeliydin. "Bu gece,"

diye homurdanıyor Konstantin sessizce.

Uzanıp yüzümü yukarı kaldırıyor, ben gülümserken başparmağıyla bir gözyaşımı daha siliyor.

"Dışarı çıkıyoruz."

Kaşlarım çatıldı. "Dışarı mı?"

"Giyin. Sana Moskova'mı göstereceğim."

Yutkunuyorum, dudağımı

çiğniyorum. "Bu-"

"Güvendesin," diye mırıldanıyor kalın kalın, sesi keskin ve sahiplenici. "Benimle her zaman güvende olacaksın."

Dudaklarım bir sırtışı dönüşüyor ve ağzı benimkini yakalamak için aşağı inerken başımı sallıyorum.

"Bunu yapmadan önce birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Tamam. Sen bunu yaparken ben de Jeff Buckley'nin yazdığı her müzik parçasıyla randevum var."

Sırıttıyor. "Güzel."

Beni tekrar öpüyor ve sonra ofise giden merdivenleri çıkmak için dönüyor.

"Hey, Konstantin?"

Merdivende durdu ve bana döndü. "Hmm?"

Ağzımdan kaçırıyorum.

"Amcan var mı?"

Kaşları çatılır ve başını sallar.

"Hayır. Antin'in küçük bir kız kardeşi varmış ama genç yaşta ölmüş. Annem tek çocuktu."

Hayır, değildi.

Göğsümde oluşan soğuk yumruyu yutuyorum.

"Tamam."

"Neden

?"

Omuz

silkiyor

um.

"Kim bilir," diye sırtıtıyorum, başımı hafifçe vururken gözlerimi deviriyorum. "Deli, hatırladın mı?"

Bana merakla gülümsüyor. Ama sonra

başını salladı. "Yedide yola çıkacağız."

"Mükemmel."

Konstantin telefonuna bağlamak için ofiste kayboldu. Ve sonraki birkaç saati kendimi o kadar iyi bir müziğin içinde boğarak geçiriyorum ki, daha önce duymadan bu kadar ileri gittiğim için gerçekten kızıyorum.

Tutunmak için çok genç, kurtulup kaçmak içinse çok yaşlı hissediyorum.

Verdiğim zararı göremeyecek kadar sağır, dilsiz ve körüm. Tatlı sevgilim, buraya gelmeliydin.

Bu gece size Moskova'mı göstereceğim.

Anlaşılmaz bir karanlığın içinde dört yıl geçirdim. Dünyadaki diğer on dört yaşındaki çocuklar büyürken, aşkı bulurken, dansa giderken, alkolü, flörtü, seksi, uyuşturucuyu ve Jeff Buckley'i öğrenirken?

Rüyasız bir uyku uyudum.

Ve benimle ilgili her şey gibi, görünüşe göre, Konstantin bunu sadece biliyor gibi görünmüyor... o da anlıyor. Tanıdığım hiç kimsenin gerçekten anlamadığı bir şekilde anlıyor. Lizbet bile.

Bu yüzden beni şehre götürdüğünde, bunun "sadece" bir randevu ya da başka bir şey olmadığı hemen anlaşılıyor. Bu sadece kralı olabileceği bir şehirde hava atmaya ya da gücünü ve zenginliğini göstermeye çalışması değil.

Beni benim için dışarı çıkarıyor. Bana dışarıda bir gecenin ne demek olduğunu gösteriyor.

Ve ıslatıyorum. Onu. Yukarı.

Akşam yemeği saçma sapan pahalı bir et lokantasında ya da Rusya'nın en iyi Michelin restoranında falan değil. Konstantin'in annesinin burada yaşadıkları dönemde onu ve Gavan'ı götürdüğü pierogi evi. Bu mütevazı ve gündelik mekn için biz de komik bir şekilde fazla giyinmişiz; ben siyah Versace elbisem ve topuklu ayakkabılarımla, o ise göz alıcı koyu gri takımıyla.

Amanemi değil. Çok eğleniyorum. Ve tamamen yalnızız da. Koruma yok, en azından benim görebildiğim kadarıyla yok ve ben onları arıyorum. Bizi buraya Gavan getirdi, ama Konstantin ondan sonra gitmesini söyledi. Alnım endişeyle kırıştığında Konstantin ceketini kaldırdı ve kolunun altındaki kılıfa sokulmuş silahı gösterdi.

Sonra Bu, Ben de fark etti Ben de
durdu endişe verici hiçbir şey hakkında.

"Spasibo druzhishche," diye sırtıyor Konstantin, bizim yaşımızdaki adam ikinci pierogis tabağımızı koyarken.

"Konechno, gospodin Reznikov," diye başını salladı genç adam.

Konstantin'in kim olduğunu açıkça biliyor - yani aznce ona Bay Reznikov dedi. Ama sırtıyor, ne kadar sert olsa da. Yemek randevumdan korkmuş gibi değil. Sanki Leonardo DiCaprio dükkanına oturmuş gibi.

"Vse v poryadke?" Bana gülümsemek için dönerek söylüyor.

Durakladım. Konstantin boğazını temizliyor ve benim yerime cevap vermeye başlıyor.

Kendim cevap verene kadar.

Rusça.

"Da, eto vkusno. Bol'shoye spasibo." Evet, çok lezzetli. Çok teşekkür ederim.

Adam sırtıyor, Konstantin'e başıyla selam veriyor ve sonra dönüp bizi yemeğimizle baş başa bırakıyor. Çatalımla bir pierogi daha yerken yüzümü nötr tutuyorum.

"Bunu orada bırakacaksın, ha?"

Sırtıyorum, dudaklarım kıvrılıyor ve gözlerimi onunkilere diktiğimde yüzüm kızarıyor.

"Hmm?"

Sırtıyor.

"Vash russkiy vernulsya."

"Evet, Rusçam geri geldi," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde, sırtarak. "Yani, biraz. Aslında sahip olduğum her şeyi kullanmış olabilirim."

Kıkırdıyor ve tabağının yanındaki küçük, soğutulmuş votka sürahisine uzanıyor. Bardağına bir yudum votka dolduruyor ve bardağını kaldırıyor.

"Hafızana," diyor sessizce.

"Dur, bekle, şerefe yapacak bir şeyim yok." Şişe suyuma başını sallıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Ne? Hayır, suyla şerefe yapamam."

"Yapabileceğinden eminim. Biraz inancın olsun, Mara."

Gözlerimi deviriyorum, genç garsonla göz göze gelene kadar dönüyorum. Gülümseyip masaya geldiğinde Konstantin'in tabağının yanındaki sürahiyi işaret ediyorum.

"Drugoy, pozhaluysta." Bir tane daha lütfen.

Başını sallayarak gülümsüyor ve uzak duvar boyunca uzanan bara doğru yürümeye başlıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Bana hafifçe kısılmış gözlerle bakan Konstantin'e dönüp bakıyorum.

"Düzgün bir tost yapmak."

"Mara-"

"Konstantin."

Kaşlarını çatıyor, yüzünde eğlence ve ebeveyn endişesi karışımı bir ifade var.

"Alkolün hafızanızı etkileyebileceğini biliyorsunuz, değil mi?"

"Shot ya da fıçı standı yapmıyorum. Sadece bir içki içmek istiyorum. Sorun olur mu?" Ters bir şekilde söyledim.

Tek kelime bile etmedi. Sadece bana sırtıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp eğlenmiş görünüyor. Garson geri dönüyor ve tekrar gitmeden önce küçük sürahiyi ve ona uygun küçük bir bardağı bırakıyor.

Berrak, soğuk sıvıyı sürahidan bardağa boşaltıyorum ve ardından bardağı burnuma götürüyorum. Kokladıkça kırıışıyor. Konstantin kıkırdıyor.

"Sakın benimle dalga geçmeye kalkma,"
diye dudak büküyorum. Başını sallayarak
sırıttıyor.

"Ben etkilenmedim. Etkilendim."

"Kendinle mi, beni ayarttığın için mi?"

Sırıttıyor. "Birçok şey için suçu üstleneceğim. Ama bunların hepsi senin suçun. Sanırım içimdeki Rus, on sekiz yıl boyunca içki içmemenden ve ilk içkinin köpüklü ya da pembe ve meyveli bir şey olmamasından etkilendi. Sadece soğuk votka."

Ben de sırtıyorum, kadehimi kaldırıp onunkine dokunduruyorum. "Şerefine..."

"Sen," diye

hırılıyor. "Ve sen."

"Biz," diye mırıldanıyor

sessizce. Yanaklarım

yanıyor.

"Bize."

"Vashe zdorov'ye," diye

kadeh kaldırıyor. "Vashe

zdorov'ye."

Votka buz gibi soğuk, dilimin üzerine dökülüyor. İrkiliyorum ve gözlerim anında sulanıyor. Ama onun orada oturup beni izlediğini görebiliyorum... tükürmemi ya da boğulmamı bekliyor.

O yüzden yapmıyorum.

Güçlü, ilaç tadındaki sıvıyı geri yutuyorum, boğazımda napalm gibi yanarken gözlerim sulanıyor. Sonra bir tanrının gücüyle bir arada tutarak bardağı yere bırakıyorum ve masumca gülümsüyorum.

"Oscar'a layık bir performans."

Kıkırdıyorum, sonunda boğazımda hala kükreyen yanma nedeniyle biraz öksürüyorum.

"Siktir git."

Sırıttırıyor ve masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor.

"Şimdi bunu sisteminden çıkardın mı?"

Meydan okurcasına sırtarak gözlerine bakıyorum. "Hayır."

Bardağı elime alıyorum, bir yudum daha yutarken gözlerimi onunkilere kilitliyorum.

Tamam, şimdi bunu sistemimden çıkardım, diye düşünüyorum gözlerim yaşarırken. "Gençliğimin çoğunda uyuyordum" kontrol listesinde bir şey daha.

Okula gitmek mi? Kontrol et.

Benim için her türlü yanlış olan bir çocukla tanışmak mı? Kontrol ve çok lanet kontrol.

Başını belaya sok, hatalar yap, yaşa ve öğren? Evet.

Seks yapmak mı? Yüzüm kızardı. Kontrol, kontrol ve çok kontrol. Bütün kontroller.

Şimdi bu listeye "şehre inmek ve alkol almak "ı da ekliyorum ve üstünü çiziyorum.

Mutlu bir şekilde.

Bir tabak daha pierogi yerken, Konstantin bana annesinin garsonlardan Konstantin ve Gavan'ın kolalarını şampanya flütleriyle getirmelerini nasıl istediğini anlatırken gülüyor. Ya da Gavan'ın, kendisi de bir tür matematik dehası olan işletme sahibiyle nasıl bir matematik yarışına girdiğini.

"Bu ikisi bütün bir yaz, zamanlayıcı çalışırken bu lanet olası zor sorunlarla yarışmaya çalıştılar. Oleg onun kazanmasına izin vermeye falan çalışmıyordu. Gerçekten de on yaşında bir çocukla kafa kafaya gidiyordu."

"Demek Gavan oldukça zeki, ha?"

"O lanet olası bir dahi. Bunu gerçekten söylüyorum." "OHA hakkında hiç düşündü mü?"

Konstantin gözlerini devirir.

"Bir kayayı kaydolmaya ikna etmek için daha kolay bir zamanım olurdu."

Ben kıkırdıyorum, o da boş tabaklarımızın arasından bana sırıtıyor. Ona annesinin kulağa çok şaşırtıcı ve komik geldiğini söylemek istiyorum. Aslında kışkandım, hayatımda çizdiğim anne samanını düşününce. Ve ona hayatında böyle bir kadın olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söylemek istiyorum. Ama... hayır.

Niyetim ne kadar saf olursa olsun, onu gündeme getirmenin ona sadece acı vereceğini biliyorum. Ve bu gece acıyı terk etmekle ilgili

ve yeni bir başlangıç.

Konstantin masanın karşısından bana bakıyor.

"Devam edelim mi?"

"Dahası mı var?"

Sırıttıyor.

"Belsky, daha yeni başladık."

PIEROGI PLACE mütevazı ve gösterişsizdi. Herhangi bir gösteriş veya süs olmadan nostaljiydi.

Bir sonraki gittiğimiz gece kulübü ise tam tersi.

Siyah takım elbiseli ve güneş gözlüklü iri yarı, kaba görünümlü fedailer Konstantin'i tanıdıklarında kocaman sırtıtmaya başlarlar. Sıralar atlandı. Kapılar bizim için açıldı. Bir görevli paltolarımızı alıyor ve bir diğeri bizi bir zamanlar nükleer bir sığınak olan ve şimdi Moskova'nın en ateşli kulübü olan Club KGB'nin derinliklerine götürüyor.

Merdivenlerin dibinde tökezleyerek durduğumda çenem düşüyor. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir manzaraya bakarken gözlerim açılıyor, nabzım hızlanıyor.

Titreşen kırmızı ışıklar mekânı boğucu, erotik bir renk tonuyla yıkıyor. Bas müziği şehvetli bir şekilde gümbür gümbür çalıyor. Rock yıldızları gibi giyinmiş güzel insanlar, önümüzde uzanan dans pistinin her yerinde cirit atıyor.

Birdenbire daha önce buna yakın bir yerde hiç bulunmadığımı fark ettim.

Yutkunuyorum, nedense birden gerginleşiyorum. Sanki burada bir sahtekârmışım gibi. Sanki buraya ait değilmişim ve her an bu güzel insanlardan biri dönüp bana bakacak ve ait olduğum yere, evime gitmemi söylemeden önce gülecekmiş gibi.

Konstantin'in eli benimkini buluyor, sertçe sıkıyor ve dalgınlığımı bozuyor. Yutkunuyorum, dişlerimin arasında endişeli bir dudakla ona bakmak için dönüyorum.

"I-"

Aniden bana yaklaştığında nefesim kesiliyor, dudakları kulağıma değerken bir eli sırtımın alt kısmına kayıyor.

"Buraya senden daha fazla ait olan kimse yok."

Biraz eriyorum. Yine, sanki düşüncelerimi okuyor gibi. Sanki ben daha kelimelere dökmeye başlamadan önce ne hakkında endişelendiğimi biliyor.

Biraz geri çekiliyor, delici gri gözleri benimkileri delip geçiyor.

"Gel," diye mırıldanıyor ve beni son birkaç basamaktan aşağıya, ana kata doğru yavaşça çekiyor.

"Belki de..." Ağzım bir kez daha açık kalıyor ve file bikini üstü giymiş çarpıcı bir kadının, aynı derecede çarpıcı, tişörtsüz, kaslı iki erkeğin arasında dans edip sürtünmesine bakıyorum.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Bu benim tarzımın o kadar dışında ki şaka gibi.

"Belki bir kabin ya da başka bir şey bulabiliriz-"

"Mara."

Dudaklarından kulağıma dökülen ismim, bacaklarımın arasında kadife bir dil gibi. Kendimi ona yaklaşıırken bulduğumda titreyerek inliyorum.

"Dans et benimle."

Beni de kendisiyle birlikte dans pistine çekti. Ve bu sefer, tereddüt yok. Tüm gözlerim onu görüyor. Tek hissettiğim müziğin içimdeki gümbürtüsü, güçlü ellerinin üzerimdeki hissi ve vücudunun benimkine olan sıcaklığı.

Bu insanların geri kalanı eriyip gider. Endişe, kendinden şüphe, tereddüt, hepsi yok oluyor. Kendimi onun içinde kaybediyorum.

Kanım napalm gibi damarlarımda dolaşıyor. Vücudum tüm engellemelerden kurtuluyor, müzikle birlikte sallanıyor ve gıcırıyor. Dönüyorum, kıcımlı Konstantin'e bastırıyorum, elleri kaburgalarımın yukarı kayarken titriyorum, göğüslerimin kenarlarıyla alay ediyor.

Kollarım boynuna dolanıyor ve bu şekilde dans etmenin erotizminin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Kaslı vücudu ve kalın çıkıntısı bana baskı yapıyor. Kalçaları sertçe benimkilere sürtünüyor ve biz sallanıp hareket ederken dudakları boynumu okşuyor.

Ter, parlak bir parlaklıkla beni kaplıyor. İkimizin de vücudundan ısı akıyor ve ben daha fazlasına ihtiyaç duyarak ona sürtünürken elbisem vücudumun her kıvrımına yapışıyor.

Ve daha fazlası, ve daha fazlası, ve daha fazlası...

Bir noktada onu öptüğümün farkına varıyorum; insanların bizi görmesini umursamadan dudaklarını ve dilini yalayıp yutuyorum. Sırtımı bara dayadım ve barmenden iki bardak soğutulmuş votka alacak kadar uzun süre ayrılıyoruz.

Gözleri benimkilerle buluşuyor. Kollarımız birbirimize sarılıyor, onun bardağı benim dudaklarıma, benimki onunkine gidiyor. İkimiz de bir yudumda içiyoruz, bardakları barın üstüne bırakıyoruz ve sonra tekrar birbirimize çarpıyoruz.

Öpücüğü soğuk ve onunla karıştırılmış votka tadında ve uyuşturucu gibi. Beni ateşliyor ve dilindeki likörü tadarken açlıkla inliyorum.

Dans pistine geri dönüyoruz, sırtım ona dönük, sallanıp duruyoruz, umursamadan ya da tek bir engelleme olmadan hareket ediyoruz. Ama sonra dönüyorum ve elleri kalçalarımın üzerinden kayarak beni kendine çekiyor. Dudakları dudaklarıma yapıştığında inliyorum, şehvetli müzikle hareket ederken onu öpüyorum, dünyanın etrafımızda kaybolmasına izin veriyorum.

"Açık olmak gerekirse, bu gece sana başka içki yok." Ona dilimi çıkararak sırtıyorum.

"Tyrant."

"Hafif."

Kıkırdıyorum. "Sarhoş değilim. Ben sadece..." Sırıttıyor. "Sarhoş mu?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Çakırkeyif." "Ne kadar da nazıksın."

Gülüyorum, kollarımı beline dolamak için dönüyorum. Gözlerinin içine bakıyorum, ayak parmaklarımin ucunda duruyorum ve Moskova gecesinin serinliğinde onu öpüyorum.

"Benim limitim iki," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Güzel. Çünkü daha sonra bilincinin açık olmasını istiyorum."

Yüzüm kızarıyor, ona sırıttıyorum. "Öyle mi?" Gözlerimi masumca kırıştırtıyorum. "Sonra ne olacak-"

"Seni yatağımızın ucuna doğru eğdiğimde, bu elbiseyi kaldırdığımda ve elimle kıcını kızarttığımda beni tamamen fark etmeni istiyorum. Saçlarını yumruğuma doladığımda ve seni kötü bir kız gibi sertçe becerdiğimde tamamen farkında olmanı ve bunun için ağrımanı istiyorum."

Çekirdeğim eriyor. Kalçalarım birbirine sıkıca kenetleniyor, aralarında ısı birikiyor ve nefesim kesiliyor.

"Ben... evet," diye kekeledim. "Bu."

Kurt gibi sırıttıyor. "Şoförü arayacağım-"

"Aslında."

Kaşlarını çatıyor, bana bakıyor, sonra kaşlarını çatıyor ve bakışlarımı caddenin karşısında takip etmek için dönüyor.

"Şaka yapıyorsun."

"Azıcık bile değil."

"Votka bu mu?"

Olabilir. Ama sadece birazcık. Kontrol listesinden çıkarılacak bir madde daha. Ergenlik isyanının ve hayatı sonuçsuz yaşamamanın hiç sahip olmadığım bir işareti daha.

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Hayır, bunların hepsi benim." "Emin misin?"

Ona bakmak için döndüğümde başımı sallıyorum, kendimi çok ayık ve hiçbir şeyden emin olmadığım kadar emin hissediyorum.

"Olumlu."

Dudakları kıvrılıyor. "Peki neyi bekliyoruz?"

Caddenin karşısına geçerken kolu belime dolanıyor ve kalçamı kendine doğru çekiyor.

Dövme salonuna.

OMZUM ACIYOR.

Ceketim o tarafımın üzerinde değilken bile - Versace elbisemin ince, tüllü kumaşının sargıya rağmen ona karşı durmasıyla bile, korkunç bir şekilde ağrıyor.

Yine de asansörden çıkıp çatı katına geri döndüğümüzde sırtıyorum.

"Tamam, geri döndük. Göster bana."

Toprağın efendisi bu emri bir emir gibi homurdanarak söylüyor. Bu beni daha da sırttırıyor.

Bir ay kadar önce, bu adamdan gelen böyle bir emri yerine getirmek için atlayabilirdim. Şimdi ise sadece nabzımın heyecanla atmasına ve kalbimin biraz daha hızlı çarpmasına neden oluyor. Şimdi beni gülümsetiyor.

Şimdi sadece beni gülümsetiyor.

Sinsi bir sırıtışla onunla biraz alay etmek

için dönüyorum. "Çok otoriter-"

"Bana lanet olası dövme­yi göster artık," diye mırıldanıyor.

Dudaklarım şeytanca kıvrılıyor. Huysuz çünkü ne aldığım hakkında hiçbir fikri yok. Ki bu da hile sayılır. O dövme dükkanına ikimiz de bir şeyler yaptıрма niyetiyle girmiştik. Önce Konstantin gitti, çünkü ben gergindim. Onunla birlikte oturdum, gözlerini zen benzeri bir şekilde kapatışını izledim, yüzü nötr ve acısızdı.

Sakallı dövme­cinin ön kolundaki boş bir noktaya kalbimi hoplatan ve dudaklarımı gülümseten kelimeleri yazmasını izledim.

Tutunmak için çok genç, kurtulup kaçmak içinse çok yaşlı.

Bugün itibariyle tüm zamanların en sevdiğim şarkısı haline gelen Jeff Buckley şarkısı "Lover, You Should Have Come Over "dan bir dize.

Ama sıra bana geldiğinde, ona benimle odaya giremeyeceğini söyledim. Öfkeli olması ile zorba olmamaya çalışması arasındaki savaşı yüzünde izlemek çok etkileyiciydi.

Sonunda, dövme­cinin erkek değil de dükkândaki ağır mürekkepli kadın sanatçı olması koşuluyla zar zor kabul etti. Bu da çifte kazançtı, çünkü ilk girdiğimizde portfolyosunu incelediğim kişi oydu.

Bittiğinde ve ben de ona ne kadar çarpıcı bir iş çıkardığını söyleyip teşekkür ettikten sonra yaramı sardım. Sonra elbisemin omuz askısını yavaşça tekrar üzerine çektim ve odadan çıkıp Konstantin'in yanına gittim.

Şimdi, işte buradayız: evde, ona elimdekileri göstereceğime söz verdiğim yerde.

"Biliyor musun, gerçekten biraz sabırlı olmayı öğrenmelisin-"

"Sana karşı hiç sabrım yok," diye homurdanıyor kalın bir sesle. Titriyorum.

"Ben de fark ettim."

Dudakları büzülüyor, gözleri bana takılıyor. "Eee?"

"Omzumdaki Nike logosunu görmek için neden bu kadar heveslisiniz anlamıyorum."

Kaşları sıkılmış bir eğlenceyle kalkıyor.

"Çok komik."

"Hayır, sadece şaka yapıyorum." "Güzel, şimdi göster-" "Bu Elvis'in bir portresi."

Boğazının derinliklerinde hırlıyor, ondan uzaklaşıp koridorda oturma alanına doğru yürürken sırtımama neden oluyor. Konstantin'in beni takip eden ağır adımları nabzımın atmasına ve tenimin ihtiyaçla karıncalanmasına neden oluyor.

Ama öyle. Çok. Onunla dalga geçmek ve bunu böyle ortaya çıkarmak eğlenceli.

"Lanet olsun Mara," diye homurdanıyor karanlık oturma odasına girdiğimizde. "Bana şu lanet şeyi göster-"

"Gerçekten piyano çalıyor musun?" Masumca gülümseyerek odanın karşısındaki kuyruklu piyanoya doğru başımı sallıyorum.

Kaşları hayal kırıklığıyla derin bir şekilde çatılır. Ama

iç çekiyor. "Evet."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Annem çalmamı severdi, ben de on yıl kadar klasik eğitim aldım."

Kaşlarım havaya kalktı.

"Tamam, bu kadar zamandır buradayız ve sen bana oynayabileceğini şimdi mi söylüyorsun? Ve iyi?"

"Ve?"

Gülüyorum. "Eee!? Bana bir şeyler

çal!" Dudakları kıvrılıyor.

"Bana dövmeyi

göster." "Benim için

çal."

Ağzı hayal kırıklığı içinde inceliyor.

"Göster."

"Oyna," diye takılıyorum derin sesini taklit

ederek. Alçak sesle homurdanıyor.

"İyi," diye homurdanıyor, yanımdan geçip piyanoya doğru yürürken bana ters ters bakıyor. Ceketini çekip çıkardı ve bir kenara fırlattı. Kılıfını çıkarıyor, kılıfı ve içindeki silahı bir sandalyenin arkasına asıyor. Sonra banka oturdu ve parmaklarını çıtlattı.

"Tamam, bir şeyler çalacağım. Ama bittiğinde, görmek için üzerindeki o lanet elbiseyi yırtmam gerekiyorsa bana o lanet mürekkebi göstereceksin."

Düşüncesi bile içimi acıtıyor, ürperiyorum.

"Tamam, anlaştık. Ama eğer yemek çubuklarıysa, kendimi oldukça aldatılmış hissedeceğim-"

Parmakları tuşların üzerinde dans etmeye başlar ve her şey durur. Çünkü o anda çıkardığı ses büyüleyici. Ellerin tuşların üzerinde dans edişini izlerken gözlerim büyüyor, ağzım açık kalıyor.

Konstantin piyano çalmıyor. Sesle resim yapıyor.

Sadece dışarıdaki Moskova'nın ışıklarıyla aydınlanan karanlık oturma odasında yavaşça yürüyorum. Cam duvarın yanında duruyorum, kollarımı kavuşturmuş onu hayranlıkla izliyorum. Parça Chopin'in Noktürnlerinden biri sanırım. Koşmayı keşfetmeden önce gelişigüzel piyano dersleri aldığım birkaç yıldan belli belirsiz bir şeyler çağrıştırıyor.

Ama daha önce hiç bu kadar güzel bir ses duymamıştım. Daha önce hiç damarlarımda dans etmemiş ve tenimde alay etmemiştim.

Dudağımı ısırıyorum, kızarıyorum. Çünkü parmaklarına bakarken, kaslı ve mürekkepli ön kolları dalgalanırken, Konstantin'i piyano çalarken izlemenin son derece ateşli olduğunu fark ediyorum.

Omuzları geriliyor ve kıvrılıyor. Çenesi gıcırıyor, yüzü sert ve gergin, sanki yarattığı muhteşem narin seslere karşı savaşıyormuş gibi.

Tenim karıncalanıyor, meme uçlarım elbisenin kaplarına karşı sertleşiyor. Kalçalarım sıkılıyor ve ihtiyacın ağrıyan çekimini içimde hissettiğimde titriyorum. Yavaşça, hala onu izleyerek, elbisenin omuzlarını kollarımın üzerinden aşağı doğru itiyorum, sağdaki bandajlı dövmemin üzerinden kayarken sadece biraz irkiliyorum.

Konstantin Chopin parçasını bitirdiğinde elbiseyi kalçalarımın altına aşağı sıyrıyorum ve sonra düşmesine izin veriyorum.

"Şimdi," diye homurdanıyor karanlık odada sessizce. "Arkamı döneceğim. Ve eğer bana o lanet dövmeyi göstermezsen, o lanet elbiseyi kesip atacağım."

Dönerken ağzı durdu. Silah metali grileri sıvı cıva gibi dönüyor, yavaşça her santimetrekaremi içiyor. Ayağa kalkıyor ve bana doğru ilerlerken odanın sıcaklığına rağmen ürperiyorum.

"Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?"

Kalın bir sesle mırıldanıyor. Başımı sallıyorum.

"Aslında seni baştan çıkarmaya çalışıyorum."

"Bunu denemek zorunda değilsin," diye homurdanıyor bana doğru adım atarken.

Titriyorum, meme uçlarım sertleşiyor, kalçalarım ona duyduğum ihtiyaçla kayganlaşıyor.

"Ama yine de o dövmeği görmeye gidiyorum."

Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum, yavaşça ondan uzaklaşırken başımı sallıyorum. Yaklaştığını hissettiğimde ürperiyorum ve bandajın kenarındaki bandı çekmek için geriye uzanıyorum. Zekice, derimden koparana kadar aşağı doğru sıyrıyorum.

Tepkisini beklerken dudağımı sertçe ısırarak geriliyorum. Sessiz kaldığında irkiliyorum ve dönüp ona endişeyle bakıyorum.

"Oh, Tanrım, nefret

ediyorsun-" "Bu

mükemmel."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, dövmeğe hayranlıkla baktığını fark ediyorum, gözleri derime kazınmış kelimelere kilitlenmiş.

Omzuna bir öpücük kondurmak için krallığım.

"Bu mükemmel," diye boğuluyor.

Daha yakına eğiliyor ve ben

geriliyorum.

"Acıyor mu?" diye mırıldanıyor nazikçe.

Yutkunuyorum, omzumun üzerinden ona bakıyorum, çıplak ve neredeyse cama yaslanmış.

"Birazcık. It-Konstantin-!"

Hiçbir uyarıda bulunmadan yakınıma eğiliyor ve dudakları dövmenin hemen yanındaki deriye değiyor. Tıslıyorum, içime acı saplanırken nefesim kesiliyor. Ta ki aniden dudaklarının ıslak, ipeksi dokunuşu içimde yüzeye çıkan bir alevi tutuşturana kadar.

Hassas deriyi emiyor, zevk içimde erimeden önce tekrar irkilmeme neden oluyor.

"Konstantin..."

"Acıyı öptüğümde iyi hissettiriyor, değil mi?"

Başımı sallıyorum, tekrar yaptığında bir iniltiyi bastırıyorum. Bacaklarım titriyor ve aralarındaki zonklama ağrıyan bir ihtiyaçla titreşiyor. Ellerim önümdeki cam duvara bastırıyor ve yanağımı da duvara bastırdığımda yüzüm zevkten buruşuyor.

"Olmamalı," diye homurdanıyor. "Ama öyle."

Dövmeyi biraz daha sert emiyor ve boğazımdan bir inilti yükseliyor. Eli kalçamdan aşağıya, sonra kıkımın üzerinden kayıyor ve beni beklentiyle titretiyor. Arkadan bacaklarımın arasına kaydırduğında, parmakları kayganlığımı iterken inliyorum.

Konstantin iki parmağını içime sokarken inliyor. Başparmağı klitorisime dokunuyor ve beni ağlatıyor. Ve sonra aniden, tekrar tenimi emiyor.

Dudakları ve dili hassas, çiğ tenimde dans ederken zevk ve acı içinde inliyor, her ikisinden de daha fazlasını istiyorum.

Avucu kıkıma keskin bir şaplak indiriyor. İnliyorum, ona doğru geri itiyorum. Ama sonra ağzı sadece

dövmenin yan tarafına tekrar vurarak beni nefessiz bıraktı. Beni tekrar tokatladığında hala bunun etkisindeydim ve o hala ıslak amımı parmaklıyordu.

Şaplak, em. Şaplak at, em. Ve tüm bu süre boyunca, başparmağı klitorisimi ovarken parmakları g noktama doğru kıvrılıyor.

Çözölmeye başladım.

Elleri benden uzaklaşıyor. Kıyafetlerinin yere çarpma sesini duymadan önce hayal kırıklığı içinde sızlanıyorum. Tekrar içime girdiğinde, ağzı anında tekrar dövmeğe düşüyor.

Dizleri hevesli kalçalarımı açarken zevk ve acı beni tekrar uçuruma sürüklüyor. Kalın sikinin yarığımaya doğru hafiflediğini hissettiğimde inliyorum. Eli kalçamı sıkıca kavıyor ve içime girmeye başlarken inliyor.

"Yesss..." Tıslıyorum, camı tırmalıyorum ve inlemelerimle buğulandırıyorum. Daha derine, daha derine... ve daha derine iterken kasları bana karşı kıvrılıyor. Muhteşem, kalın siki beni ağzına kadar doldururken gözlerim geri dönüyor, zevk beni eziyor.

Enseme doğru inliyor, kasları bana karşı esniyor. Bir eli kalçamda duruyor, diğeri eli ise göğüslerimi avuçlamak için önümde yılan gibi kıvrılıyor. Ağzı dövmeğe geri dönerken başparmağı ve işaret parmağı arasında bir meme ucunu sıkıştırıyor. Coşku ve acının baş döndürücü karışımıyla haykırıyorum, vücudum titremeye başladığında ona doğru yığılıyorum.

Kalçaları bana çarpıyor, karın kasları kıcıma değiyor. İnlemeleri tenimde gürlüyor, parmakları içime giriyor. Aleti içime dalıyor, mükemmel yerlere çok zarif bir şekilde vuruyor. Dünya etrafımda bulanıklaşıyor ve ona daha sert ve daha derin olması için yalvarıyorum.

Konstantin kulağıma doğru tıslarken eli yukarı kayarak ensemdaki saçlara dolanıyor. Diğer eli klitorisimin üzerinde bir parmağını gezdirmek için aşağı inerken, sikini tekrar tekrar içime sokuyor.

Bırakıyorum. Haykırıyorum ve vücudumun patlamaya başladığını ve dikiş yerlerinden ayrıldığını hissedebiliyorum. Gözlerimi açıyorum, gelirken onu öpmek için başımı çevirmek üzereyim. Ama tam o sırada, aniden, dışarıdaki ışıklar ve buradaki karanlıkla birlikte, önümdeki camda yansımalarımızı yakalıyorum.

Bir şeyler ters

gidiyor. Yanlış bir

şeyler var.

Gerçeklik değişıyor, yanıp sönüyor ve sanki bir fotoğrafın iki karesi üst üste bindirilmiş ve her ikisi de üstteki olmaya çalışıyormuş gibi kayıyor.

Önce, gördüğümü bildiğim şeyi görüyorum: ben, ağzım açık, gözlerim yarı kapalı, Konstantin arkamda, yüzü acımasız bir zevkle bükülmüş.

Ama sonra, başka bir şey görüyorum. Yüzeyin altında bir şey.

Kendimi aynı şekilde ama farklı görüyorum. Kendimi bir yansıma ya bakar gibi görüyorum.

Ya da bir resim.

Ağzım açık, gözlerim yarı kapalı. Ama bu... farklı. Zevkle inlemiyorum.

Çıglık atıyorum.

Etrafımda gösterişli bir apartman yok. Toprak ve çakıl var. Ve kan.

Bekle. Dur. Yanlış bir şey var.

Konstantin'i de görüyorum. Ama içime dalarken zevkten yüzünü buruşturmuyor. Bir şeyler bağılıyor. Kızgındı.

Elinde bir silah var.

Aman Tanrım.

Çıglık atmak istiyorum. Patlamak istiyorum. Camdan aşağı düşmek ve tüm bunların yok olmasını sağlamak istiyorum. Ama bunun yerine, zihnimi görmezden gelerek, bedenim sıkışmaya ve patlamaya başlıyor.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Orgazm içimde paramparça oluyor, haykırdığımda beni parçalara ayırıyor, gerçekler önümde titreşip dururken bile. Ve ben patlarken, aniden, son parça yerine oturuyor.

Odessa'da saldırıya uğradığımda zihnimden sildiğim parça.

Ve birden hatırladım.

Bu bir hata değil. Çıldırmiyorum. Bu bir anı.

Ve her şey bana çarptığında, ikiye bölünecekmişim gibi hissediyorum. Hâlâ Konstantin'in sikine boşalıyorum ama bir yandan da simli kılıflı telefonu hatırlıyorum.

Kahvaltı resimleri. Benim

ölürken çekilmiş

resimlerim.

Şu anda onun için gelmemi sağlayan adamla - aşık olduğum adamla - elinde bir silahla kanayan bedenimin arkasında duruyordu.

Son orgazm içimde bir bomba gibi patlıyor. Boğuluyorum, nefesim kesiliyor, artçı şoklarla titriyorum ve birden dönüp onu kendimden uzaklaştırıyorum.

"Mara-"

"Uzak dur!"

Yüzü sertleşiyor, kaşları derin bir şekilde

çatılıyor. "Bekle, ne-"

"Sakin bana dokunma," diye tıslayarak ondan uzaklaşıyorum. Aradığım şeyi bulana kadar elimi çırparak geri çekiliyorum.

"Mara, dur, neler oluyor-"

Kılıfından çıkardığım silahı göğsüne doğrultup elimi savurduğumda gözleri kısılıyor.

Ağzı inceliyor. Ve aniden, biliyorum.

Biliyorum.

Ben deli değilim. Yanlış hatırlamıyorum. Ne olduğunu biliyorum. Ve birden onun da bildiğini anladım.

"Mara, dur. Konuşalım-"

"Konuşmayacağız," diye mırıldanıyorum, sesim kırık cam gibi, dişlerimi sıkarak kendimi çelikleştiriyorum.

"Elbisemi bana at."

Yavaşça nefes alır.

"Lanet silahı bırak-"

"Şimdi, Konstantin!"

Çenesi sertleşiyor ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan uzanıyor. Elbiseyi aldı ve uzattı.

"At onu."

Ayağımın dibine düştü. Silahı ona doğrultuyorum, nabzım kulaklarımda o kadar yüksek sesle atıyor ki zar zor düşünebiliyorum.

Tek bildiğim, buradan gitmem gerektiği. Uzaklaşmam lazım.

Dört yıl önce beni öldürmeye çalışan ve son üç ayını beni kendisine aşık ederek geçiren adamdan kaçmam gerekiyor.

Elbiseyi çekiştirerek yukarı kaldırıyor, gelişigüzel bir şekilde göğüslerimin üzerinden geçiriyor ve askılarını omuzlarıma asıyorum. Ondan uzaklaşıp ön kapıya giden koridora doğru ilerliyorum, yol boyunca paltomu topluyorum.

"Mara, kes şunu," diye hırlıyor. "Dur, bırak da açıklayayım-" "Hayır," diye başımı sallıyorum, uyuşmuş bir halde.

Dünyaya karşı uyuşuk. Ona karşı uyuşuk.

"Beni takip etme."

Dönüyorum ve koridordan asansöre doğru hızla ilerliyorum. Asansör açılıyor ama içeri adımımı atar atmaz peşimden koşan ayak seslerini duyuyorum.

"Mara!"

Dönüyorum, silahı kaldırırken onu koridorun ortasında durduruyorum. Lobinin düğmesine basıyorum ve gözlerimiz kilitlenirken kapılar kapanmaya başlıyor.

"Benden uzak dur, Konstantin."

Kapılar bir gıcırtyla kapanıyor ve dünya etrafımda parçalanmaya başlıyor.

Bana ilk kez silah doğrultulmuyor. Ancak on altı yaşımdan beri ilk kez böyle bir şeyle yüz yüze gelmek beni korkuttu.

Mara Glock'u göğsüme doğrulttuğunda emniyeti kapalı olmasına rağmen kendim için korkmadım.

Onun için ve aramızdaki bu şey için korkuyorum. Geçmişte bırakmaya ve geride bırakmaya çalıştığım her şeyin - kendimi onunla yeniden inşa etmek için kendimi parçalayarak geçirdiğim onca zamanın - boşa gitmiş olmasından korkuyorum.

Ve aramızdaki kapıların kapanışını izlediğimde ve gözlerindeki öfkenin gözden kaybolduğunu gördüğümde, biliyorum.

Onunla hiç gitmek istemediğim bir yere geldik. Geri dönüşü olmayan noktaya. Geçmişin, ölmüş ve ölmekte olmasına rağmen, parmağını ölü adamın düğmesine vurmak için son yaşam parçasını kullandığı yer.

Asansör zili çalışıyor ve ben homurdanarak çatı katından çıplak bir şekilde kıyafetlerime ve telefonuma doğru koşmaya başlıyorum.

Ki orada değil.

Kahretsin, çok zeki. Silahımla birlikte onu da almış. Pantolonumu çekip merdivenlerden ofisime çıkarken tıslıyorum. İçeride, ocaklarımdan birini bulana kadar çekmeceleri açıyorum ve yüzümde bir hırıltıyla çalıştırıyorum.

Yandığı anda Gavan'ın numarasını tuşluyorum. Aşağıda olduğunu biliyorum ve onu incitmeden durdurmak için ondan başka kimseye gvenmediğimi de biliyorum.

Ya da ona kesinlikle ihtiyaç duyduğundan daha fazla dokunmak.

Ama telefonu sesli mesaja geçmeden önce çalıyor da çalıyor. Yolumu değiştirmeden önce onu üç kez daha arıyorum ve alt katta Gavan dışında en st rütbeli adam olan Fedor'u arıyorum.

"Patron-!"

"Bir saniye içinde asansör açılacak ve silahlı bir kız-"

"O gitti, Konstantin!"

Dışlerim gıcırdarken görüşüm daralıyor, karanlık noktalara doğru tnelleniyor.

"O lanet olası ne."

"Otuz saniye önce değil! Gülümseyerek dışarı ıktı. Gavan ona neler olduğunu sormak için döndü ve o da ona silah çekti!"

Siktir. Siktir.

"Ne demek gitti?!"

"Gavan'ın arabasını ve Gavan'ı aldı. Arabayı sürerken silahı ona doğrulttu-"

"Herkesi alın," diye tıslayarak yalınayak ve üstsüz asansöre doğru fırlıyorum. Asansör açıldığında, aşağı inmeye başlamadan önce lobi düğmesine basıyorum.

"Ne demek her-" "Herkesi alın demek istiyorum!"

Kapılar açıldı ve ben bir kasırga gibi asansörden çıktım. Yeryüzünde bir veba gibi. Dışarıdaki adamlarım yalınayak ve gömleksiz olduğum için bana tuhaf tuhaf bakıyorlar. Ama kimse bir şey demiyor.

Fedor'un yanından hızla geçerken "Anahtarlar," diye hırlıyorum.

Direksiyonun başına geçtiğimde kaldırımın kenarına park edilmiş mat siyah Range Rover'in anahtarlığını bana uzatıyor. Ben ona dönerken motor kükrüyor.

"Bul onları. Ya Fedor?"

"Da, patron-"

"Kimse ona dokunmayacak. Eğer biri ona zarar verirse, o lanet kafasını keserim."

Acımasızca başını sallıyor. "Sana söz veriyorum."

Başparmağımı Vadim'in numarasına v u r a r a k kaldırımdan kükreyerek uzaklaşıyorum.

"Konstantin, az önce duydum-"

"Onları hemen bulmalıyım," diye tıslıyorum.

Ayağım gaz pedalını yere vuruyor ve SUV'u Moskova sokaklarında pervasızca ilerlemeye gönderiyor.

"Vadim, silahı var."

"Biliyorum," diye homurdanıyor sessizce. "Gavan iyi olacak. Telefonunu üçgenlemesi için teknik elemanlarımızdan birini arayacağım. Bu arada insanların şehir dışındaki otoyollara, tren istasyonlarına, Puşkin Havaalanı'na dağılmasını sağlayacağım..."

Boğazını temizliyor.

"Konstantin-"

"Bana ne olduğunu sorma," diye uyarıyorum. "Bir şey duyduğumda seni ararım."

Telefonu kapattı. Telefonu yolcu koltuğuna bırakıyorum ve dişlerimi gıcırdatıyorum, gözlerim kırpışmıyor ve önümdeki trafiği takip ederken bir manyak gibi sağa sola savruluyorum.

Bunun olmaması gerekiyordu. En azından bu şekilde.

Gerçek her zaman bir noktada ortaya çıkacaktı. Sadece buna hazır değildim.

Onu kaybetmeye hazır değildim.

On dakika boyunca aklımı kaybettikten ve neredeyse bir düzine yayayı öldürdükten sonra telefonum çaldı.

Vadim.

"Bana bulduğunu söyle-"

"Havaalanında - Puşkin Uluslararası değil, Vnukovo."

Şehrin zenginleri ve seçkinleri için özel jet havaalanı. Direksiyonu yana doğru kırdığımda arabalar korna çalıyor ve yayalar dağılıyor, motoru çalıştırıp şehrin diğer tarafına doğru kükremeden önce lanet olası SUV neredeyse devriliyor.

"Lanet olası jeti yere indir!"

"Bitti," diyor gergin bir şekilde. "Konstantin-"

"Gavan'a zarar vermeyecek Vadim," diye homurdandım. "Vermeyecek."

Kapıdaki muhafızlar yarım mil öteden geldiğimi görüyorlar. Bir an için silahlarını çekip barikatı havaalanına doğru indirmeye başladıklarını görüyorum. Ama sonra beni burada yenen Fedor'un kollarını sallayarak onlara doğru koştuğunu görüyorum.

Silahlar iner. Kapı açılıyor.

Evet, bu şehirde Reznikov'un ne demek olduğunu biliyorlar.

Onların yanından hızla geçiyorum, jetimin yanında durmak için kayarken lastikler gıcırıyor. Adamlarımdan birkaçı zaten orada, araba kapılarının arkasında silahlarını çekmiş vaziyette bekliyorlardı.

"Lanet olası silahlarınızı kaldırın," diye tısladım.

İçlerinden biri sorgulayan bakışlarla bana bakıyor.

Gözlerim kısılıyor. "Eğer kendimi tekrar etmem gerekirse-"

Fedor koşarken sekiz tabanca indirildi.

"Patron," diye pantolonunu indirdi, kaçış boyunca koşmaktan terlemişti.

"İçerideler mi?"

Başını sallıyor. "Da. Pilotlar ve hostes uçaktaydı ve kokpitin içinde barikat kurdular. Kadın gitmiyor. Ama silahı var ve Bay Tsarenko-"

"Anladım."

Dönüyorum, tekerlekli merdivenin tepesindeki jete açılan açık kapıya bakarken dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Silahlarınızı indirin."

Merdivenlerden çıkmaya

başladım. "Patron-!"

"Onları aşağıda tut, Fedor."

Merdivenleri yavaşça çıkıyorum, kapının önünde duruyorum.

"Her kimsen, içeri girersen seni vururum!" Mara içeriden bağırıyor.

Duraklıyorum, dudaklarım inceliyor. Ateş etmeyecek. Rehine olarak Gavan'ı vurmayacak.

Jüri hala beni vurup vurmayacağı konusunda kararsız olabilir.

"Yesli ty voydesh' vnutr', ya budu strelyat'!" Mara, daha önceki uyarısını biraz bozuk bir Rusça ile yansıtarak bağırıyor.

Nefes alıyorum, çenemi ayarlıyorum ve jete doğru adım atıyorum. Sağa döndüğümde, gözlerimiz kilitlendi ve nefesi

keskin bir şekilde. Mavi gözleri fırtınalı bir deniz gibi dönüyor ve çalkalanıyor, dudakları bana karşı öfkeyle kıvrılıyor.

"Sen," diye boğuluyor.

Gözlerim onun biraz önünde duran ve silahını yanına dayamış olan Gavan'a kayıyor.

"Mara-"

"Çık dışarı!" Aniden çılgılık atar; sesi hem öfkeli hem de paniklidir. Korkulu.

Benden korkmasından nefret

ediyorum. "Mara, beni dinle-"

"Seni bir daha asla dinlemeyeceğim," diye tıslıyor, gözleri yaşlarla doluyor.

"Mara-"

"Çık dışarı dedim!"

Elini kaldırıp silahı bana doğrulttu. Tanrım, bütün kolu titriyor, nefesini kesmemeye çalışırken vücudu titriyor.

Ama bana doğrultuyor.

Bana doğrultuyor, Gavan'a değil.

Onlara doğru bir adım attım ve o irkildi. Aniden, silah Gavan'a doğru geri çekilmeye başladı.

"Hayır," diye homurdanıyorum sessizce, başımı sallayarak.

"Hayır, bana doğru tut. Bana, Mara."

"Memnuniyetle," diye tersliyor.

Titrek silahı çok sıkı tutan titrek el bana doğru dönüyor. Tekrar Gavan'a bakıyorum, hafifçe başımı sallıyorum. O da yutkunarak başını sallıyor. Benim gibi, bu birinin ona silah doğrulttuğu ilk sefer değil.

Ama Mara aklını kaçırmanın eşiğinde. Manik ve ateşli silahlarla ilgili bir deneyimi olduğundan şüpheliyim.

Endişem öfkelenip Gavan'ı öldürmesi değil. Yine irkilmesi ve kazara tavanı onun kafasıyla boyaması.

Ya da benimkini, bu konuda.

"Mara, söylediklerimi dinle." "Lanet olsun-"

"Beni tanıyorsun. Gerçek beni tanıyorsun ve kim olduğumu biliyorsun."
."

"Senin lanet bir yalancı olduğunu biliyorum!" Çenem gerildi. Başımı salladım.

"Evet."

Bana ters ters bakıyor.

"Ve senin lanet bir psikopat olduğunu biliyorum!"

"Muhtemelen bunda doğruluk payı vardır."

"Seni tanıyorum... tanıyorum..." gözleri alev alev yanıyor, acı, korku ve nefretten oluşan girdaplı bir öfke beni bir bıçak gibi kesiyor.

"Seni tanıyorum-"

"Düşün," diye tıslayarak onlara yaklaşıyorum. "Düşünmene ihtiyacım var, çünkü hatırlamana ihtiyacım var-"

"Gayet iyi hatırlıyorum-!"

"Hatırlıyor musun?!"

Tersledim.

İrkiliyor ve silahın namlusu üzerimde tehlikeli bir şekilde sallanırken nefesim kesiliyor.

"O günü hatırlıyorsun, değil mi?" Dişlerimi sıkarak tıslıyorum. "Birdenbire olan her şeyi hatırlıyor musun?"

Yavaşça başını sallarken gözleri yaşıyor.

"Siktir git," diye boğuluyor, göğsü sıkışıyor. "Bana yaptığın her şey için siktir git-"

"Yani bu bir hayır mı?!" Hırlayarak daha da yaklaşıyorum, neredeyse tam önlerine gelene kadar.

"O günün nasıl geçtiğini hatırlamaya hayır mı diyorsun?!" Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor, kalbim kırılıyor.

"Ben... sen..." diye sessizce hıçkırır. "Resim..."

Gavan'ın gömleğinin önünü tutup arkamdan çekerek onu kapıya doğru itiyorum.

"Kon-"

"Çık dışarı."

Ona sırtımı dönmüyorum. Ama kapıya doğru hareket ettiğini ve sonra dışarı çıktığını duyuyorum. Sonra, sadece

Mara, ben ve

Geçmişin hayaletleri bizi parçalamaya çalışıyor.

"Seni orospu çocuğu," diye tıslıyor yüzünü yakan gözyaşlarının arasından. Yüzü acı ve öfkeyle buruşuyor, silah yüzüme doğru sallanırken dudakları bükülüyor.

"I Unutmayın." I homurdanmak kalınca. "I Hatırla lanet olsun her şey."

Hıçkırıyor, parmakları silahın kundağının etrafında seğiriyor. "Beni tanıyorsun, Mara," diye tıslıyorum. "Beni tanıdığını biliyorum. O yüzden bana bak."

Gözleri kapanmaya başladı. "Bana bak!" Kükrüyorum.

Gözleri benimkilere kayarken gözyaşlarını geri çekiyor.

"Bana bak ve kendine sor - gerçekten ama gerçekten kendine sor - seni öldürmeye çalıştığımı hayal edebiliyor musun?"

Kadın yutkunurken boğazı düğümleniyor.

"Eğer hayırsa? O zaman silahını indir. Ama evet olduğunu düşünüyorsan?" Ağzım açık kaldı. "Eğer evetse, o zaman beni hemen vursan iyi olur."

Gözleri hala benimkilere kilitlenmişti.

Uzandım ve parmaklarım silahın namlusuna dolandı. Geriliyor, daha sıkı sıkıyor. Ama sonra ona doğru yaklaşıp silahı çekerek namluyu boğazıma dayadığımda yüzü bembeyaz oluyor.

"Eğer evet ise, çek şu lanet tetiği," diye tıslıyorum.

Gözlerimiz kaynaşıyor, birbirine çarpıyor-öfkeli mavi okyanus gri kayalık kıyıya çarpıyor.

Ve aniden, elleri silahtan düştü. Tek bir hareketle silahı emniyete alıp yana fırlatıyorum ve bana doğru yığılırken onu yakalıyorum.

Hıçkırarak ağlıyor, gömleğimi sıkıyor ve ben onu sıkıca tutarken yumruklarıyla göğsüme vuruyor.

Çok sıkı.

Uzanıp kollarımı sırtının ve dizlerinin altından geçirirken tek kelime etmiyoruz. Zahmetsizce onu kucağıma aldım ve uyuşmuş yüzünün göğsüme dönmesine izin verdim.

Jetin kapısında, Gavan hemen dışarıda ilk basamakta.

"Hepsini buradan çıkarın," diye sessizce homurdanıyorum.

Başını sallıyor ve küçük bir gülümsemeyle Mara'ya bakıyor. Öfke yok. Suratına silah dayadığı için intikam almıyor. Sanki onu anlıyor gibi. Gözleri tekrar benimkilere dönüyor. Başımı sallıyorum, o da başını sallıyor. Sonra dönüp merdivenlerden aşağı iniyor, emirler yağıdırıyor.

O ve dışarıdaki adamlar diğer arabalara doluşup uzaklaşıyorlar. Mara ve ben nihayet merdivenlerden Range Rover'ıma doğru yürüdüğümüzde yalnızdık.

Ve sessiz.

Onu yolcu koltuğuna oturtup kemerini bağlarken neredeyse gevşiyor, bir tür katatonik duruma giriyor. Çatı katına geri dönerken tek kelime etmeden önüne bakıyor.

Ama şimdilik sessizlik iyi. Çünkü bir dakika içinde söylenecek o kadar çok şey olacak ki.

Beni öldürecek.

Silahı benden almasına izin verdiğimi fark ettiğim anda kalbime batan ilk düşünce bu oldu.

Çünkü bana yaptığı şey bu: beni silahsızlandırmak. Derimin altına bıçak gibi saplanmak üzere hazırlanmış kelimelerle bana hep bunu yapıyor. Duvarlarımı yıkmak için yaratılmış elleriyle ve öpmek, emmek ve ısırarak için mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş dudaklarıyla en kutsal yerime giriyor.

Gardım düşene kadar. Savunmam yok olana kadar. Kalıntıları yağmalamak için derimi yüzene kadar.

Hatta bir şekilde, delice, bunu kendime çevirmek istiyorum. Kendime deli demek istiyorum - tüm bunları kafamda uydurduğumu, yanlış noktaları yanlış şekilde birleştirdiğimi. Parçaları ters ve yanlamasına ya da tamamen farklı iki bulmacadan bir araya getiriyorum.

Silahı benden aldığı anda ve ben de ona izin verdiğimde, gerçekten delirmiş olabilirim.

Beni öldürmeye çalışan adama dolu bir silah verdim. Ve o noktada, hissizleştim. Beni uçaktan taşıdığında, kendimi bıraktım. Topallıyorum. Çünkü yapacak bir şey kalmamıştı.

Onunla dövüşmek mi? O her zaman kazanır.

Onu vurmak mı? Keşke yapabilsem. Sanırım yapabilmeyi isterdim. Ama silah hala elimde olsa bile bunu yapamayacağımı biliyorum.

Şehrin içinden geçip çatı katına dönerken gözümü kırpmadan ve donmuş bir halde önüme bakıyorum. Konstantin'in o metalik grileri bana saptamak için sağa sola döndüğünü görebiliyorum. Ama ona bakmak için dönmemem bir savunma ya da soğuk bir omuz değıl.

Sanki koridorda elektrikli sandalyeye götürölüyormuşum gibi dümdüz önüme bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Sonuma kadar.

Aylarca bu adamın beni mümkün olan her şekilde yavaşça çözmesinden sonra son yıkımına.

Bir yanımda, açıkça bir olasılık olan şeyle savaşmayı bırakıp sadece olmasına izin vermek istiyor. Bütün yollar Reznikov'a çıkıyor. Hangi yolu seçersem seçeyim, sonunda yine buraya, onun pençelerine düşecektim.

Belki de bu şekilde yaratıldığım için, sonsuza dek onun karanlığına çekilmek için - onun mutlak güç boşluğuna çekilmek için.

Ama daha büyük olasılıkla, her zaman bu sonucu isteyeceğı için. Ve Konstantin'in iradesi savaşmak için işe yaramaz.

yerçekiminin kendisi.

Binasına vardığımızda araba durdu. Dışarıda, araba ile ön kapı arasında bekleyen korumalar var ama kimse yanımıza yaklaşıyor. Konstantin etrafımda dolaşıyor, kapımı açıyor ve emniyet kemerimi çözüyor.

Elleri bana dokunduğunda ürpermekten nefret ediyorum - emniyet kemerini çözerken parmakları üzerimde gezindiğinde içimin sızlayan bir ihtiyaçla gerilmesinden ve nabzımın atmasından. Beni kollarının arasına alıp binaya doğru dönerken buna karşı koymam gerektiğini biliyorum.

Ama o yerçekimi. O bir kara delik, güneşin ışığını içine çekiyor.

Buna karşı koyamazsın.

Asansörde bile gitmeme izin vermiyor. Gözlerini dümdüz ileriye diyor, yüzü çizgili ve asık, kolları beni sıkıca tutuyor. Kapılar açılıyor. Çatı katına bakmaktan vazgeçiyorum, çünkü bu bir son gibi geliyor.

Bu sefer olduğu gibi, şimdi bu güzel hapishaneye geri döndüm, bir daha asla ayrılmayacağım.

Sözünü sakınmadan beni karanlık ve gösterişli çatı katından geçirerek, önünde Moskova'nın parıldayan ışıklarının serili olduğu oturma alanına götürüyor. Ama orada durmuyor. Merdivenleri çıkıyoruz, ama soldaki koridordan ana süite ya da düz devam ederek diğer misafir odalarına, eğlence odasına ve ofisine gitmek yerine, sağa dönüyoruz, koyu siyah bir kapıyla biten küçük bir koridordan aşağı iniyoruz.

Kalbim güm güm atıyor. Kapının önünde durduğumuzda korku damarlarımı ürpertiyor. Ve beni kapının önünde ayağa kaldırdığında, yüzümü kapıya döndüğümde, birdenbire her şey yerli yerine oturuyor.

İşte bu kadar. Bu son.

Hayatımı tekrar bir araya getirmek için aylar harcadım. Ama şimdi biliyorum ki bana verdiği ve nereye yapıştıracağımı gösterdiği parçalar gerçek değildi.

Güzel yalanlardı. Konstantin içimde yolunu kesiyor, ipleri sıkıyor ve onları istediği gibi çekiyordu. Dikkatimi dağıtıyordu. Beni büyülüyordu. Sınırlara ve bağlı hissetmeye olan ihtiyacımı sinsice besliyordu.

Aylarca kendimi ona daha da sıkı bağladım. Ta ki bir şekilde, delice, ona karşı hissettiklerimin gerçek olduğuna karar verene kadar.

Ve şimdi, beni öldürecek.

"Sana bir şey göstereceğim."

Uçaktan beri konuştuğumuz ilk kelimeler bunlar ve üzerimde acımasız bir güçle törpüleniyorlar. Tek yapabildiğim yutkunmak, kapıya bakarken başımı bile sallamıyorum.

Yanıma uzanıyor, kilide bir anahtar sokuyor ve sonra keskin ve ağır bir tıklama sesiyle çeviriyor. Düğmeyi çeviriyor ve nefesim kesiliyor, ötesindeki dehşete hazırım. Belki bir işkence odası. Belki bir çeşit psikopat Dexter tarzı ölüm odası.

Ya da belki sadece kimsenin beni bulamayacağı karanlık bir uçurum.

Kafamı sikti, bedenimi ele geçirdi ve şimdi dört yıldır yapmaya çalıştığı şeyi bitirecek-

Kapı açılıyor, ışık yanıyor ve ben bocalıyorum.

Burası bir kütüphane. Zincir yok. İşkence aletleri ya da ceset torbaları yok. Silah yok. Sadece küçük bir kütüphane, ya da daha çok bir okuma köşesi.

Gözlerim bir taraftaki küçük masayı ve uzak kösedeki yumuşak, rahat görünümlü yüksek arkalıklı sandalyeyi içerken dünya durgun. Duvarlardan birini kaplayan büyük bir kitaplık kâğıt ve ciltli kitaplarla dolu.

"Ne..." Yutkunuyorum. "Nedir bu?"

Konstantin hiçbir şey söylemiyor. Titreyerek yavaşça dönüp omzumun üzerinden ona bakıyorum. Gözlerindeki fırtınalı, değişken gri, onda daha önce gördüğüm her şeyden daha yoğun ve daha uçucu. Titriyorum, yutkunuyorum ve gözlerimi ayırıp tekrar odaya bakıyorum.

Yavaşça içeri giriyorum.

Konstantin sessizce kapının yanında duruyor. Ama ben odanın içinde dikkatlice adım atıyorum, gözlerim her şeyi içine çekiyor.

Oda neredeyse bir çocuğa aitmiş gibi görünüyor. Ya da en azından bizden çok daha genç bir ergene. Masanın köşesinde bir yığın halinde çizgi romanlar var. Yanlarında, sanki biri üzerine şiir dizeleri yazmaya çalışıyormuş gibi görünen bir not defteri.

Gözlerim duvardaki çerçeveli siyah beyaz fotoğrafa takılıyor; Konstantin olduğu belli olan genç bir çocuk, elindeki çocukla aynı koyu renk saçlara ve muhteşem metal grisi gözlere sahip güzel bir kadın tarafından arkadan kucaklanırken saf bir mutlulukla sırıtıyor.

Annesi.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ama üzerinde duramıyorum. Buranın ne olduğunu bilmiyorum ama her şeyi içime çekmem gerektiğini biliyorum.

Gözlerim başka resimlerin olduğu duvara doğru ilerliyor. Genç bir Konstantin ve Gavan olabilecek başka bir çocuk, bir futbol maçında. Bir başkası yıllar öncesinden, belki on iki yaşından, gülünç ve modası geçmiş bir şekilde giyinmiş, rock-n-roll şeytan boynuzlu ellerini havaya kaldırmış ve dillerini dışarı çıkarmış.

Ziyaret edilen yerler gibi raptiyeli bir harita var: Londra, Paris, Phuket, New York, Tokyo, Sidney, Buenos Aires, São Paulo, Milano, Roma, Atina...

Jeff Buckley posterine gülümsüyorum, yanında da klasik filmlerin eski posterlerinden oluşan küçük bir kolaj -Star Wars, Shawshank Redemption, The Royal Tenenbaums, Mulholland Drive, Citizen Kane, The Silence of the Lambs. Ve benim de kesinlikle bayıldığım bir dizi film: The Princess Bride, Fear and Loathing in Las Vegas, Pulp Fiction, Baz Luhrmann'ın Romeo ve Juliet'i.

Konstantin'e tekrar bakıyorum. Gözleri hâlâ fırtınalı ve yoğun bir şekilde bana odaklanmış. Arkamı dönerken ürperiyorum, gözlerim odayı taramaya devam ediyor.

Daha fazla çerçeveli resim. Daha fazla poster. Plaket üzerine monte edilmiş bir balık.

Sessizce duvara dayalı kitaplığa doğru yürüyorum. Gözlerim kitapların sırtlarını taramaya başlıyor, sonra birden donup kalıyorum.

Orta rafın tamamı Shakespeare.

Her oyun. Her koleksiyon. Birden fazla baskı. Neredeyse hepsi iyi okunmuş ve yer imleri ve renkli post-it notlarıyla doldurulmuş.

Dudağımı çiğneyerek ona bakarken yutkunuyorum.

"Shakespeare mi okuyorsun?"

"Evet."

Titreyerek geri dönüyorum. Parmaklarım kitapların üzerinde geziniyor, ta ki Romeo ve Juliet'in eski, zayıf görünümlü, deri ciltli bir kopyasında durana kadar.

Kitaba uzanıyorum, ama sanki dokunmamamı ya da bırakmamı söylemesini bekler gibi tereddüt ediyorum. Hiçbir şey söylemeyince kitabı küçük vitrininden kaldırıyorum ve kapağını yavaşça açıyorum.

Gözlerim ilk sayfanın üst kısmına mürekkeple yazılmış isme takılıyor: Franco Zeffirelli, Romeo ve Juliet'in 1968 tarihli ünlü versiyonunun yönetmeni.

Elimde Romeo ve Juliet'in kopyası olduğunu fark ederek gülümsemeye başlıyorum. Birdenbire, bir aksaklık oldu.

Bir sorun var.

Birisi vuruldu.

Dünya etrafımda yavaşlıyor ve kararıyor gibi görünüyor, kalbimin gümbürtüsü bildiğim tek şey olana kadar gittikçe daha yüksek sesle artıyor. Gözlerim kırpışıyor, bakışlarımı tekrar duvarlarda gezdirmek için yavaşça döndüğümde ağzım açık kalıyor.

Posterler. Balık, bir levrek. Shakespeare dolu raflar.

Hem aradığım hem de korktuğum bir netlik.

Birdenbire o kadar gerçek olan bir gerçeklik ki, sanki gözümün önünde görmediğim için benimle alay ediyormuş gibi geliyor.

Aman Tanrım.

Göğsüm soğuk bir şekilde geriliyor. Gözlerim tekrar elimde açık duran kitaba kayıyor. İçinde başka bir şey daha yazıyor - ilk sayfadaki başlığın altında. Arkamdaki masanın üzerinde duran not defterindeki şiir satırlarıyla aynı tarzda, el yazısıyla yazılmış.

Gözlerim bulanık olduğu için göremediğim yazılı bir şey. Çünkü kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki patlayacakmış gibi hissediyorum. Çünkü hem görmek istediğim hem de kaçmak istediğim gerçek yüzeye çıktıkça başım dönüyor.

Gözlerimin kenarındaki yaşları silerken titreyerek uzanıyorum ve sayfanın üzerinde yazılı kelimeleri okutuyorum.

Ne yazık ki bu aşk, ona göre çok nazik,

Bu kadar zalim ve kaba bir kanıt olmalı.

Mara'ya, tüm benliğimle.

Hıçkırık boğazımı yırtarken dünyam ikiye bölünüyor, paramparça parçalara ayrılıyor. Boğuluyorum, kitap soğuk ve uyuşmuş parmaklarımdan ustalıkla düşüyor. Düşmeye başlıyorum, sonra ellerim dışarı fırlıyor, önümdeki rafı kavrayıp havayı içime çekiyorum.

"Mara-"

"Bana yalan söyledin."

Sözlerim havayı kesen bir bıçak gibi. Gözlerim öfkeyle kısıldı, dudaklarım dehşetle büküldü. Bir nefes daha çekiyorum içime, sanki yumruk yemiş gibi merkezimde sızlayan acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ya da vurulmak.

Tekrar. "Evet."

Kulaklarımdaki uğultu yoğunlaşıyor, beni sağır ediyor, hava emerken ve ona bakmak için dönerken beni kör ediyor.

Öfke. Acı. İhtiyaç. İstek. Ağrıyan açlık ya da cevaplar. Bu gerçeği asla bilmek istememenin iç burkan korkusu.

Sorular kafamda patlıyor, gözlerimi kapatıp başımı şiddetle sallamadan önce beni derinden sarsıyor. Parmaklarım lavanta rengi saçlarımdan arasından yukarı doğru uzanıyor ve ben gerçekliğin kendisinde boğulurken onları geriye doğru itiyor ve gömsem bile her zaman bildiğim bir gerçeği.

Kontantin, Romeo.

Romeo, Konstantin.

Sendeleyerek geri çekilirken dünya ve gerçekliğin kendisi aksıyor, kendimi sabitlemek için arkamdaki rafa tutunuyorum. Gözlerimi yavaşça onunkilere dikerken düzensiz, boğuk nefesler alıyorum.

"Bana yalan söyledin."

Başını sallar, ağzı incedir. Gözleri gri bir acı girdabında dönüyor.

"Ben yaptım."

"Bana yalan söyledin!" Kükrüyorum, parmağımı ona doğru uzatırken tıslıyorum.

Omuzları gergin, göğsü nefesiyle birlikte inip kalkıyor ve aramızdaki hava çatırdıyor.

"Beni becermek için mi?!" Hırlıyorum, midem bulanıyor ve üşüyorum. "Bu yüzden mi!? Sana Romeo olduğun için seslendim ve sen de yüzüme karşı yalan söyledin!!!"

Hiçbir şey söylemiyor, çenesi gıcırdarken gözleri kısılıyor.

"Sadece beni becermek için mi?!" Çekiniyorum. "Bu kadar mı?! Bu senin hasta, lanet olası sapkın küçük-"

"Beni sevmedin."

Sözleri küçük odada sessizce gümbürdüyor. Gözleri gri bir ateşle parlıyor.

"Gençtim, aptaldım ve incinmişim. Bu yüzden seveceğin bir ben yarattım. Olmak istediğim ama olamadığım beni yaptım."

Yavaşça başımı sallıyorum, gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyor.

"Neden?" Mırıldanıyorum. "Neden-"

"Çünkü seni seviyorum."

Kelimeler içime işliyor, parmakları göğsüme uzanıp kalbimi sıkıca kavlıyor. Ağzım açık kalıyor, ona bakarken nabzım kulaklarımda gümbürdüyor.

"Sen..." başım yavaşça sallanıyor, gözlerim daralırken onunkilerden hiç ayrılmıyor.

"Beni vurdun."

Kaşları kırıışıyor, yüzü kararıyor.

"Hatırladığın bu mu?"

"Gördüğüm şey buydu," diye

boğuluyorum. "Mara-"

"Seni gördüm, Konstantin."

Öfkeli olmalarını istesem de kelimelerim kırılgan ve zayıf. Onun üzerine yağan bir öfke olmalarını istiyorum. Beni parçalayan bir hüzün değil.

"Eski telefonumda. Bagan bana gönderdi ve içinde o gün Krasnova Bahçesi'nde çekilmiş fotoğraflar vardı. Düşüğüm, telefonumu düşürdüğüm ve her yerimin kan olduğu resimler."

Yüzü kıvrılıp bükölüyor, dudakları şiddetle geri çekiliyor.

"Sen arkamda dururken," diye fısıldıyorum boğuk bir sesle, ona bakarak. "Elinde bir silahla."

Başım yavaşça sallanıyor ve bulanık, yaralı bir gözün köşesinden yüzüme tek bir damla yaş süzülüyor.

"Bu yüzden Odessa'ya geri döndüm," diye geveledim. "Cevaplar arıyordum. Peki ya şimdi?" Hıçkırıklara boğuluyorum, kalbim ikiye bölünürken başım hala yavaşça titriyor.

"Şimdi burada durmuş bunu mu söylüyorsun?"

Açıkça ağlamaya başladım, hıçkırarak. Konstantin'in yüzü buruştu. Bana doğru hamle yapıyor ama elimi kaldırarak bir hıçkırık daha boğuluyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum, zehirli havayı içime çekerek.

"Hayır. Bunu söyleyemezsin. Bunu bana söyleyemezsin."

"Zorundayım-"

"Hayır!" Ondan uzaklaşırken titreyerek bağıyorum, gözlerim ıslak ve öfkeli.

"Beni öldürmeye çalıştıktan sonra beni sevdiğini söyleyemezsin!" Çığlık atıyorum. "Asla söyleyemezsin-"

"Otur."

Emri bağırarak verdi ve ben kaskatı

kesildim. "Ne?"

"Otur," diye gürlüyor, köşedeki sandalyeyi işaret ederken hırlıyor.

Yutkunuyorum.

"Dinlemiyorsun-"

"Dinleme sırası sende."

Kollarımdan tutup, bacaklarım rahat sandalyenin kenarına çarpana kadar beni nazikçe ama sıkıca geriye iterken nefesim kesiliyor. Yere yuvarlanıyorum ve o üzerime gelirken içine düşüyorum. Ona meydan okurcasına bakıyorum.

"Şimdi ne olacak?" Sıkılmış dişlerimin arasından tıslıyorum.

"Senin işini bitireceğim-"

"Bitti mi?" diye tersledi.

Ona ters ters bakıyorum.

"Sana her şeyi anlatacağım," diye sessizce homurdanıyor.

"Daha fazla kelime," diye alay ediyorum. "Az kalsın nasıl öldüreceğini unutmam için beni kandırmaya çalışmak için daha fazla yalan-"

"Seni neredeyse öldürmüyordum Mara," diyor soğuk bir şekilde.

Benimle göz hizasına gelene kadar alçalıyor, sandalyenin kollarını kavrarken silah metali grileri buz gibi deliyor beni.

"Aslında tam tersi oldu."

Hâlâ uyuşmuş bir halde ona bakıyordum.

Hala sersemlemiştim. "Ben-ne? I-"

Gözlerim kısıldı.

"Siktir git," diye tıslıyorum, sesim kesik kesik çıkıyor. "Artık oyun yok, Konstantin. Artık yalan yok-"

"Hatırlamıyorsun." Gözlerini bana dikti. "Hatırlamadığınızı biliyorum."

Ona dudak büktüm. "Ne diyorsun sen-"

"Konuşmayı kes."

Yutkunuyor, ağzı inceliyor, burun delikleri açılıyor. Çenesini gererken boynundaki dövme mürekkebi dalgalanıyor.

"Romeo ile başladı." "Yani

senin yalanın-"

"Evet," diye hırlıyor, gözleri kısılıyor. "Yalan söyledim, Mara," diye tıslıyor. "Yalan söyledim çünkü seni seviyordum."

Şimdi bile. Az önce çarpıldığım şeye rağmen. Gözlerimdeki yaşlar ve ihanetin buz gibi pençeleri içime batarken bile... O bu sözleri söylüyor ve ben eriyorum. Kalbim yerinden fırlıyor, nefesimi kesiyor.

Gözlerinin içine baktığımı fark edene kadar her parçam tutuklanıyor.

Kendimi o tuzaktan çekip çıkarırken benimki daralıyor.

"Seni o kadar çok seviyordum ki canım acıyordu. Ama beni nasıl gördüğünü biliyordum. Beni ne olarak gördüğünü biliyordum."

"Seni ne olarak gördüğümü biliyorum-"

"Kötü adamı gördün," diye tersledi. "Eğitimdeki canavarı gördün; deli bir kralın varisini. Seni korkutan zalim, soğuk, hesapçı bir çocuk gördün."

Dudaklarım inceldi.

"Bana yanıldığımı söyle," diye

homurdanıyor sessizce.

Yutkunuyorum, dudağımı çiğniyorum.

"Aynen öyle."

"Yani sahte bir sen mi uydurdun?"

Gözleri kısıldı.

"Evet. Ve hayır. Romeo olarak, istediğin her şey olabilirim. Senin istediğin ve sevdiğin ben olabilirim."

"Yalan söyleyebileceğini mi kastediyorsun-"

"Yani beni bağlayan ve sonsuza dek nefret ettiğim bir adamın en yakın akrabası olarak damgalayan zincirlerden ve sağmalıklardan kurtulabilirdim," diye hırladı sessizce. "Olmak istediğim ben olabilirdim."

Soğuk, ęarpık bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Babamın beni Romeo ve Juliet okurken bulduğunda ne yaptığını bilmek ister misin? Acımasız Reznikov Bratva'nın deli kralı Antin Reznikov'un, oğlunu ve varisini lanet olası soneleri okurken bulduğunda ne yaptığını bilmek ister misin?"

Titriyorum.

"Onu ateşe attı, burnumu kırdı ve bana hiçbir oğlunun büyümeyeceğini söyledi, aynen aktarıyorum, 'horoz emen bir kraliçe olmak için'. Gözleri ölümcül bir şekilde kısıldı. "On bir yaşındaydım."

Midem ęalkalanıyor, boğazımda safra birikiyor. Antin ve Semyon'un tüm acımasızlıklarına ve rekabetlerine rağmen zaman zaman arkadaş olduklarını hatırlıyorum. Lukas'ı neredeyse kıracak olan iğrenç eylemleri gerçekleştirmek için aynı cehennem gibi gizli topluluğa gitmişlerdi.

"Annem..."

Gözleri kısıldı.

"İçinde bulunduğumuz bu oda. Burası eski bir hizmetçi odasıydı ve şimdi kapının durduğu yerde, bir kitaplığın arkasında gizli bir kapı ile duvarla kapatılmıştı. Bana kendim olabileceğim bir yer verdi, gizlice. Okumak istediklerimi okuyabileceğim bir yer. İstediğimi yazabileceğim bir yer."

Konstantin yutkunuyor, gözleri benimkilere dalarken koyu gri renkte dönüyor.

"CapriciousCapulet ile konuşmak için kaçabileceğim bir yer." Kalbim burkuldu.

"Ona yalan söyleyebileceğin yeri mi kastediyorsun-"

"Hayır," diye hırlıyor. "Hayır. Onunla birlikte kendim olabileceğim bir yere. Şiddeti ve öfkeyi, babamın gazabının sürekli hastalığını ve kanserini bırakabileceğim bir yer."

"Ama yine de benimle buluşmak için yalan söyledin," diyorum sessizce. "Konstantin, acı ya da değil, koşullar önemli değil. Bana yalan söyledin..."

"Evet. Yaptım."

"Ve biz..." Aşağı bakıyorum.

"O günü hatırlayamıyorum... sadece o resimleri."

Gözlerimi kaldırıyorum.

"Gördüğün o lanet resimler hikâyenin kendisi değil," d i y e gürlüyor kalın kalın.

"Öyleyse anlat

bana." Ağzı

inceliyor. "Bu

acıtacak."

"Hiçbir şey beni incitmez."

"Bunu söylediğini hatırla."

Yutkunuyorum.

"Biz onlarız, biliyorsun," diye mırıldanıyor Konstantin, gözlerimin içine bakarken yüzünde acı beliriyor.

"Montague ve Capulet. İki ev, ikisi de rezillik içinde yaşıyor. Kaos ve şiddet içinde. Kan dökerek. Ben babamın oğluyum, sen de Semyon'un kızıydın. Yani bilip bilmediğini bile bilmiyorum-"

"Neyi biliyordun?"

Çenesi geriliyor, gözleri kısılıyor.

"Her şeyin bir tuzak olduğunu. Yani o gün. Tetiği senin çektiğini kastetmiyorum ama sen yemdin Mara."

Ona bakıyorum.

"Semyon bir şekilde Romeo'yla internette konuştuğunu biliyordu. Ve onun ben olduğumu biliyordu - rakibinin oğlu. O zamanlar araları açıldı ve benimle o bahçede buluşacağını ve yalnız geleceğimi biliyordu."

Aşağı bakıyorum.

"Gerçekten Yunanistan'daydım. Antin, Atina limanını yöneten yerel mafya ile bir iş anlaşması yapıyordu. İşin nasıl yapıldığını göstermek için beni getirdi. Ne kadar büyük bir adamdı," diye alay ediyor.

"Ama ben ayrıldım. Gizlice kaçtım, jete bindim ve Odessa'ya uçtum."

Konstantin sessizce nefes alıyor ve gözlerini tekrar benimkilere dikeyor.

"Baban o gün gitmene izin verdi, çünkü sen bilerek ya da bilmeyerek bir yemdin. Rakibinin varisini öldürtmek için seni kullandı Mara."

Yüzüm buruşmaya başlıyor, ıstırap içimi parçalıyor.

"Antin Atina'dan ayrıldığımı öğrendi. Uçağın izini sürdü ve adamlarımızdan bazılarını beni takip etmeleri için gönderdi."

Ağzımı açıyorum, sonra kapatıyorum. Aylardır cevabını bilmek istediğim bir soru var - Konstantin'den ve OHA'dan önce. Hâlâ Londra'da bir hastane yatağında yatarken, Romeo adında bir çocuktan gelen e-postalar aracılığıyla geçmişimi yeniden keşfediyordum.

Ama bilmekten korkuyorum. Hatırlamaktan korkuyorum. Ama hatırlamak zorundayım.

"Tanıştık mı?"

Gözleri kapanıyor. Ve başını salladığında kalbim biraz sıkışıyor.

"Evet. Sen içeri girdiğinde orada duruyordum, sırtım sana dönüktü. Döndüm ve..."

İnce, hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"ok kızgındın," diye mırıldanıyor, dudakları kıvrılıyor.

"Tanrım, ben olduğumu gördüğünde çok kızmıştın."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı sıcak bir şekilde düşmeye başlıyor, ruhum parçalanmaya başladıkça kalbim burkuluyor.

"Ama beni gördün, Mara."

Zihnim parlıyor. Nefesim aniden kesiliyor, soluk soluğa kalıyorum, sandalyeye doğru geriye doğru savrulurken gözlerim irileşiyor. Sinapslar ateşleniyor, nöronlar yanıp sönüyor ve yaralı, kırık kafamda kıvılcımlar çıkıyor.

Ve aniden, yüzüm acı ve dehşet içinde dönerken, eksik parça yerine oturdu.

Perde geri çekilir. Boşluklar
doldurulur.

Ve hatırlıyorum.

Ağır ahşap kapı arkamdan tıkırdayarak kapanıyor. Bakımlı ağaçların ve çiçek tarhlarının yanından geçip duvarlarla çevrili Krasnova Bahçesi'nin ortasına doğru adım atarken yutkunuyorum, kalbim hızla çarpıyor. Sırtını bana dönmüş, elinde kâğıda sarılı bir şey ve bir fiyonk tutan adamın silüetini gördüğümde nefesim kesiliyor, kalbim boğazıma tırmanıyor.

"Romeo?"

Omuzlarının sertleştiğini görüyorum ve sonra yavaşça dönüyor. Dönüyor, gölgelerin arasından çıkıyor ve benim dünyam raylardan yana doğru kayıyor.

"Hayır..." Onu gördüğümde boğuluyorum. "Hayır... hayır, hayır, hayır."

"Ben ne ysem oyum. Tıpkı senin kimsen o olduğun gibi," diyor sessizce. "Bunu değiştiremem, tıpkı seni değiştiremeyeceğim gibi."

Yaklaşıyor ve nabzım güm güm atıyor, tenim karıncalanıyor. Ayaklarım beni ileri taşıyor, benim yerime geçiyor.

"Bu benim, Mara," diye tıslıyor. "Gerçek ben buyum."

"Sen... sen benim kim olduğumu biliyor muydun?"

Koyu gri gözlerine bakıyorum - metal rengi gibi gri. Ya da dönen cıva.

"Ya ben ben olmasaydım," diye homurdanıyor kalın bir sesle.

"Ya sen sen olmasaydın. Ya ben sadece seni seven biri olsaydım, tüm benliğimle ve olmayı dilediğim her şeyle."

Ağlıyorum ama gülmeye başlıyorum. Kalbim paramparça olmaya başlıyor, ama harika, enfes, patlayıcı bir şekilde, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı düşerken beni içten dışa doğru ateşliyor. Uzanıp yüzümü avuçluyor ve başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor.

"Seni seviyorum," diye

fısıldıyorum.

"Biliyorum."

Ağzını indiriyor, midemde kelebekler patlıyor. Kimyasallar napalm gibi damarlarımda kükrüyor. Dudaklarımız birbirine yapışıyor ve ben düşünüyorum... aşağı, aşağı, aşağı.

Onun içinde kayboldum.

İki ev, ikisi de asalet bakımından

birbirine benziyor. Başka bir

isimle bir gül.

Bir keder hikayesi.

Bir öpücük alıyoruz ve sonra her şey dağılıyor.

Bahçenin dışında patlayan silah sesleri bizi birbirimizden koparıyor. Konstantin'in beni arkasından ittiğini, kapıya

doğru hırlarken tısladığını hatırlıyorum. Orada adamlar var.

Bahçenin dışından gelen çığlıklar ve silah seslerinin patlamaları ve patlamaları kreşendos.

Kapı çarparak açıldı ve tanımadığım bir adam, göğsündeki deliklerden kanlar akarak sendeleyerek içeri girdi. Bize doğru sendeleyerek gelirken bir çığlık attım. Ama ayaklarımızın dibinde yere yığılıyor, silahı çakılların üzerinde sekiyor.

Konstantin beni tutup bahçenin arka duvarına doğru çekerken ben de yardım çağırmak için telefonumu çıkarıyorum.

Ve sonra tek bildiğim beyaz ışık ve acı.

Başımın arkasına çarpan bir şeyin acısını hissediyorum. Düşmeye başladığımda dünyanın yanlara doğru gittiğini, bulanıklaştığını görüyorum.

Bahçe kapısından hışımla içeri giren bir adamın şeklini hayal meyal görebiliyorum. Kolunu bana doğru kaldırdığını ve elinde bir şey tuttuğunu görüyorum.

Konstantin tekrar tekrar "hayır" diye bağıyor. Gözlerim dönüyor ve gözlerimdeki sıcak bakır kırmızısının arasından, yere düşen adamın silahını yerden çektiğini görüyorum. Silahı kaldırıp üzerime doğru ateşliyor. Bir adam acı içinde kükrüyor.

Gölgenin düşüşünü ve hareketsiz kalışını izlemek için zamanında geri dönüyorum. "MARA!"

"MARA!"

Etrafımda biriken kana boş gözlerle bakarken Konstantin arkamdan adımı haykırıyor. Bu

elimde telefon ve her şey kararırken ve soğurken bana bakan
kendi boş, ölümcül yüzüm.

Birisi vuruldu. Birisi ölüyor.

Ben.

Bana döndüğünde yüzü burkuluyor. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında o anının onu nasıl paramparça ettiğini izlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Aynı içgüdüsel acıyı ben de hissediyorum.

"Beni takip eden Antin'in adamları Semyon'un adamlarını beni öldürmek için bahçeye saldırmak üzereyken buldular."

Sesim çok uzakta gibi. Sanki hâlâ orada hapsolmuş, onun benden uzaklaşmasını izliyormuş gibi.

"Seni arka duvara doğru çekmeye çalışıyordum ki Antin'in tanımadığım adamlarından biri ateş etmeye başladı. Sen yere düştün-"

Boğuluyorum, gözlerim cam gibi ve kanım donuyor.

"Sen yere düştün, o da işini bitirmek için silahla sana saldırınca kendimi kaybettim. Kim olduğu umurumda değildi - onu tanıımıyordum ama Antin'in adamlarından biri olduğunu biliyordum. Silahı yerden aldım ve onu cehenneme göndermeye başladım. Ve sonra..."

Yutkunuyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor. "Sonra senin ölmeni izledim."

Zihnim yanıp sönüyor, onun benden alındığını fark ettiğim o korkunç anları canlandırıyorum, onu daha yeni almıştım. Gözlerinin geriye yuvarlanması, kanın altında birikmeye devam edişi.

Antin'in adamları koşarak geldi, vurduğum adamın üzerinden hiçbir şey olmamış gibi geçti. Ve beni yakaladılar.

"Hayır," diye hırladım onlara, onun yanına dönmek için mücadele ettim.

"Gitmemiz gerek, Konstantin!" Diğer iki kişi kollarımdan tutup beni kapıya doğru çekerken biri kükredi.

"Hayır! Siktir git!"

"Polis ve Belsky ordusunun yarısı bir sokak ötede," diye gürledi adam yüzüme. "Şimdi gidiyoruz."

Geriye dönüp baktığımda, onun benden koparılmış bir şekilde orada yattığını gördüğümde kalbimin ikiye ayrıldığını hatırlıyorum.

"Çekil üstümden!!" Kükredim. "O incitti-!" "Sana tuzak kurdu, evlat."

Beni çekip götüren adamlardan biri yüzündeki gerçekle bana acımasızca bakıyor.

"Sana tuzak kurdu, evlat."

Beni bekleyen minibüse sürüklemelerine izin verirken

hissizleşiyorum, öfke, nefret ve kalp acısıyla onun bedenine bakmaya başlıyorum.

Gerisi de var tabii.

Şiddetin o gün sona ermediği gerçeği var. Göze göz. Önceden akan kanı lekelemek için kan.

Ama buna ihtiyacı yok. Buna ihtiyacı olmadığını biliyorum, çünkü hiç tereddüt etmeden bana yalan söylendiğini biliyorum - beni Mara'nın cesedinden ayırdıkları ve bunu bana onun yaptığını söyledikleri gün. Ve sonra annemin öldürüldüğü gün, babam da aynı şeyi söylemişti.

Yalanlar. Hepsi yalandı.

Bana tuzak kurmadı. Semyon'un gönüllü yemi değildi.

O da benim gibi bir piyondu.

Yani annemi bilmesine gerek yok. İki yıl sonra Semyon'un anneme vahşice saldırıp öldürttüğünü ve ardından kızını komaya soktuğu için intikam aldığını bilmesi gerekiyor - beni tuzağa düşürmek için gönderdiği kızını.

Onun yerine, hayal edebileceğim en zalimce ve adaletsiz ironi ile ortaya çıkan.

Mara hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Gözyaşlarını silmek, acısını dindirmek için ona uzanıyorum. Ama o irkiliyor, benden uzaktaki sandalyeye gömülürken gözleri parlıyor.

"Ama hepsi yalandı," diye boğuluyor.

Çenem gıcırıyor, acı ruhuma sızıyor. "Hayır-"

"Beni aşık etmek için bana yalan söyledin-"

"Senin aşkın için her şeyi yaparım!" Acımasızca hırladım.
"Her şeyi!" Bir çılgınlık beni ele geçirirken kollarını tutarak tıslıyorum.

"Senin için öldürebilirim. Hile yapardım. Senin aşkın için yalan söyler, çalar, yok eder, lanet krallıkları yakardım."

Boğuluyor, gözleri benimkilere kayıyor.

"Sana ulaşmak için dünyayı yakarım Mara," diye fısıldıyorum fısıltıyla, kırık bir dua gibi.

Oda durur. Titriyor ve eli yavaşça uzanıyor, parmakları benimkine kayıyor. Diğer eli yüzüme uzanıyor, yüzü buruşurken çenemi kavriyor.

"Konstantin-"

"Her zaman sendin."

Gözleri bana yalvarırken titriyor, boğuluyor. "Sev beni."

"Her zaman öyleydim."

Ağzım onunkine çarpıyor, çığlıklarını bastırıyor, inlemelerinde boğuluyorum.

Parçaları tekrar bir araya getiriyorum. İyilik için.

Bu yüzden seni

bekleyeceğim aşkım. Ve yanacağım.

Senin tatlı dönüşünü görebilecek
miyim? Oh, hiç öğrenebilecek
miyim?

Sevgilim, buraya gelmeliydin. Çünkü
çok geç değil.

Dudakları dudaklarıma yapışırken ağlıyorum. Ama bu acı değil. Kalp ağrısı değil. Dikişlerim çözülürken bu benim felaketim değil.

Bir şeyleri tekrar bir araya getirmektir.

Hatırlamaktır. Ve aniden, gerçekten, her şeyi hatırladım.

O bahçede arkasını dönüp giden o olduğunda kalbimin nasıl sıkıştığını hatırlıyorum, o silah metali grisi gözleri içimi tutuşturuyordu. Beni nasıl sahiplenircesine ama bir o kadar da nazıkçe tuttuğunu hatırlıyorum. Dudaklarının tadını hatırlıyorum.

Ama en çok, bedenimin ve ruhumun her bir köşesinde bunun o olduğunu bildiğimi hatırlıyorum. Onunla aynı anda hem kaybolmuş hem de bulunmuştum; nefesimi kesen ve kalbimi durduran bir telaşla birlikte dönüyordum.

Ve şimdi biliyorum ki, son birkaç aydır beni ona çeken şey buydu. Tehditleri değil. Korktuğum bir zorba olması değildi.

Aklın unutabileceği şeyleri kalp hatırlar.

Ve bunların hiçbirini bir daha asla unutmayacağımı biliyorum.

Ellerim onu sıkıca kavıyor, sanki her şey bir ateş rüyası gibi buharlaşacakmış gibi onu kendime çekiyorum. Ona doğru inliyorum, ben inleyip dudaklarımı onunkilere bastırırken dili benimkileri arıyor. İçime doğru inliyor, elleri kollarımdan yukarı kayarak omuzlarımı sıkıca kavıyor, ağzımı yutarken beni sandalyeye sabitliyor.

Parmakları hâlâ üzerimde olan elbisenin askılarının altından kayıyor. Omuzlarımdan aşağı çekerek, meme uçlarımda sıcak havayı hissedene kadar elbisenin vücudumdan sıyrılmasına izin veriyor. Elbiseden sıyrılıyorum, ama sonra ellerim anında ona geri dönüyor, dudaklarına karşı daha fazlası için inlerken yüzünü kavıyor.

Konstantin inliyor, elbiseyi daha da aşağı sıyrırken kasları esniyor. Kığım kalkıyor, elbiseyi kalçalarımın üzerinden geçirirken bedenim titriyor ve sonra ağzımdan çekerek elbiseyi bacaklarımdan aşağıya doğru sıyrıyor.

Elleri bacaklarımda geziniyor, beni titretiyor ve sonra dudakları baldırlarımdan birini öperken inliyorum. O daha derinlere inerken ve benim iniltilerim daha da artarken, ağzı daha da hızlı hareket ediyor.

Güçlü elleri bacaklarımı açıyor ve önce ısırıp sonra iç uyluğumu sertçe emerken nefesim kesiliyor. İnliyor, ben haykırırken dişlerini yumuşak tenimin üzerinde gezdiriyor, ellerim parmaklarımı saçlarına dolamak için düşüyor.

Dili yarığımın üzerinde geziniyor ve ben derinden inliyorum, kalçalarım ona doğru itiliyor. Konstantin içime doğru homurdanıyor, dili içime girerken sesi içimin derinliklerinde gürlüyor. Dili klitorisimin etrafında kıvrılmak için daha yükseğe kayarken amıma karşı mırıldanıyor ve beni haykırıyor.

Ama birden, o uzaklaşırken ben sızlanmaya

başladım. "Bekle-"

"Arkanı dön."

Titriyorum, gözlerim açılıp onunkilere

kilitleniyor. "Arkanı dön, Mara."

Titriyorum, sandalyede dönüp dizlerimin üzerine çökerken dişlerim dudağımı tırmalıyor. Gözlerinin kıcımda, bacaklarımın arasında, her yerimi görebileceği bir yere kadar gezindiğini hissederek kızarıyorum.

Avuç içi kıcıma sertçe vuruyor ve ben haykırırken çılgınca inliyorum.

"Sen benimsin," diye inliyor kalın bir sesle.

Eli diğer yanağıma şaplak atıyor ve ben inliyorum, dişlerim dudağıma batıyor.

"Bu," diye hırlıyor, bir elini yukarı kaydırarak kaygan, istekli amımı kavlıyor ve bir başparmağını dudaklarımın arasından geçiriyor.

"Bu benim."

Başparmağı klitorisimi yuvarlamaya devam ediyor, gözlerimi geri döndürüyor. Elleri tekrar kıcıma şaplak atıyor ve

Boğazımdan bir inilti.

"Ve bu."

Eli kenara çekiliyor ve aniden bu dil kıvrımlarımın arasında sürükleniyor, kalçamın üzerinde dans ediyor. İçime doğru hırlıyor, bir yanağıma ve sonra diğerine şaplak atıyor, kıcımı onun talepkar diline karşı geri iterken zevkle çığlık atmamı sağlıyor.

"Her şeyin benim, Mara. Şimdi, sonra, sonsuza dek."

Dudakları klitorisimin üzerinde mırıldanıyor, dili etrafında dönerken ağrıyan yumruyu sertçe emiyor. Eli aniden sert bir şaplak atmadan önce kıcımı şefkatle okşuyor.

Sonra tekrar. Ve sandalyeye doğru haykırırken tekrar. Ve sonra aniden, onun için patlıyorum.

Orgazm beni sarsıyor, derinden inlerken beni paramparça ediyor. Vücudum titriyor ve onun için patlıyor, dilini kayganlığımla kaplıyor. İnliyor, ben daha fazlası için inlerken ağzı yarığımın üzerinde kalıyor.

O da veriyor.

Yavaşça, dilini dikiş yerimden yukarı ve sonra kıcımın üzerinden geçiriyor, zevk içimde erirken nefesimi kesiyor. Dili ve dudakları devam ediyor, omurgamdaki her bir çıkıntıyı emiyor, yalıyor ve kemiriyor, büyük elleri beni sıkıca onun için eğilmiş tutuyor.

Pantolonunu çıkardığını fark etmedim. Ama gittiler, ve biliyorum ki sıcak, şişmiş

Çıplak sikinin başı dudaklarımın arasından

kayıyor. "Hepiniz-"

"Öyleyse sana ait olanı al-"

"Memnuniyetle."

Aletini içime sokuyor, zevk her santimimde patlarken boğulmama neden oluyor. Kalınlığı beni tamamen açıyor, o kadar lezzetli bir şekilde derinlere dalıyor ki ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Elleri beni orada sabitliyor, sandalyeye doğru eğiliyor, kalçalarımı kavırıyor ve siki önce dışarı çıkıp sonra tekrar içime giriyor. Konstantin inliyor, daha sert ve daha hızlı pompalıyor, daha fazlası için yalvarırken sandalyeyi pençelememe neden oluyor.

Onun için yanıp tutuşmak. Her şeyini istiyorum. Tek bildiğim sonsuza dek böyle birleşmiş olduğumuz hissi olana kadar beni becermesini istiyorum.

Yavaşça içimden çıkmadan önce derin derin öğütüyor, bacaklarımı titretiyor ve nefesimi törpülüyor. Elleri üzerimde geziniyor ve ben de ona doğru dönerek ağzımı onunkine yapıştırıyorum. Dilinde kendimi tadarken inliyorum, daha fazlasına ihtiyacım var.

Sandalyeye geri çekiliyorum, bacaklarım açılıyor, ellerim kalçalarını kavırıyor, o da sikini tekrar içime sokuyor.

"Daha fazla," diye boğuluyorum, homurdanıp içime sertçe girerken kalçalarını çekiyorum. Bir eliyle kalçamı kavırıyor, diğeri öne doğru kayarken bana vuruyor. Parmakları meme uçlarımla alay ediyor, onları sıkıştırıyor ve eli boğazımı sarmak için daha yükseğe kaymadan önce beni ağlatıyor.

Sarsılıyorum, ona uzanıyorum ve gözlerimiz kilitlenirken parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

"Daha fazla," diye inliyorum.

Vücutlarımız birbirine çarpıyor, geri dönüşü olmayana kadar sürtünüyor ve dalgalanıyor. Ta ki ateş tutuşup patlayana kadar.

Ağzı benimkine çarpıyor ve aniden onun için patlıyorum. Duvarlarım onun kocaman sikinin etrafında dalgalanıyor ve sıkılıyor, içimden yükselen coşku çılgılığı dudaklarımdan onunkine doğru yuvarlanıyor.

Konstantin kendini gömerken inliyor, sıcak dölleri içime akarken zonkluyor ve nabız gibi atıyor. Kendimi ona sarıyorum, tırnaklarımı teninde gezdiriyorum ve onu kavrayarak orada tutuyorum.

Ona orada

ihtiyacım var. O da

bunu biliyor.

Kolları beni sarıyor, yavaş ve derin öperken beni sıkıca tutuyor. Birlikte batıyoruz, ikimiz de az önce sıfırlama düğmesine bastığımızı biliyoruz.

Bu bizim başlangıcımız değil.

Ama bu yeni bir başlangıcın başlangıcı. Ve biz daha yeni başlıyoruz.

"Yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum!"

Lizbet telefonda ciyaklarken sırtıyorum.

Bugün Perşembe gecesi ve Lukas'la birlikte yarın sabah derslerinden hemen sonra Moskova'ya uçacaklar, böylece akşam yemeğine kadar burada olacaklar.

Onları göreceğim için o kadar heyecanlıyım ki patlayabilirim. "Çok eğleneceğiz!" Sırtıyorum.

Konstantin'in k a r ş ı m d a k i kanepede oturup kitap okuduğu yere bakıyorum.

"Çok eğlenceli," diyorum asık suratına bakıp sırtarak.

Burnunu kırıştırıyor ama sonra sırtıyor.

"Tamam, iyi, eğleneceğiz," diye homurdanıyor nefesinin altından.

Kıkırdıyorum ve ayak parmağımla onu iğneliyorum, ayağımı tutup beni kendine doğru çekmeye çalıştığında bağırıyorum.

"Umarım bu tuhaf değildir ama... Grigori de gelmek istiyor."

Işınılıyorum.

"Bekle, gerçekten mi?"

"Evet, Lukas ve ben Heathington şehir merkezindeki Fransız restoranına gitmek için bir gece dışarı çıktık ve o da oradan geçerken seni ziyarete geleceğimizi söyledim."

Gülüyor.

"Hayır çıkarsa bunu tamamen anladığını açıkça belirtmek istedi. Ama Moskova'da bir işi varmış ve zaten bu hafta sonu ticari uçacakmış. Biz de onu yarın bizimle gelmeye davet ettik. Sorun olur mu?"

"Evet!" Kulaktan kulağa sırtarak çığlık atıyorum.

Konstantin kaşlarını çatıyor ve sorgulayan bir bakışla

bana bakıyor. "Komarov kız kardeşini falan mı

dövdü?"

Gözlerimi deviriyorum, kalçasına şakacı bir şekilde tekme atarken dilimi ona doğru uzatıyorum.

"Hayır," diye kıkırdıyorum, telefonu uzak tutuyorum. "Grigori de ziyarete gelmek istiyor. Sorun olur mu?"

Kaşları çatıldı.

"Grigori de kim lan?"

Bir parmağımı kaldırıp telefona geri dönüyorum.

"Tabii ki gelebilir! Bu çok eğlenceli olacak!"

İç geçiriyor. "Nasıl oldu da benim senin Grigori'n gibi kişisel bir korumam olmadı?"

Sırıyorum. "Koşmaya başlamalıydın. Hatırladın mı? Onu yanıma aldurdum çünkü Özel Kuvvetler eğitim kampında sprint ve mesafe koşu rekorlarını elinde tutuyordu."

"Her neyse. Bu hiç adil değil."

Gülüyorum. "Ve bir koruman vardı! O sadece..." İnliyor.

"Ugh, Boris. O en kötüsüydü. İğrençti ve ucuz puro gibi kokuyordu. Onda kısa çöpü ben çektim."

İkimiz de gülüyoruz ve sonra Lizbet iç geçiriyor. "Tamam, gitmem gerek."

"Havadayken beni arar mısın?"

"Yapacağım!" Tekrar çığlık atıyor. "Aman Tanrım, bu harika olacak. Seni görmek için sabırsızlanıyorum!"

"Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum!"

Telefonu kapattığımda Konstantin hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Ne?"

"Grigori kim?"

Kıskançlık sezerek sinsice sıırıyorum.

"Oh, hiç kimse. Sadece zel Kuvvetler'den eski erkek arkadaşım."

Kaşlarını attı. Ellerimi bir ayak kadar açık tutarken sırtıyorum.

"Büyük di-"

"şaka yaptığını biliyorum ama o cümleyi sakın bitirme."

Sırtıyorum.

"Kıskandın mı?"

"Hayır."

Beni tutup aniden kucağına çektiğinde çığlık atıyorum, amıma karşı sert, kalın çıkıntıyı hissettiğimde nefesimi kesiyor.

"Ama bu Grigori denen herif seninle işim bittiğinde kesinlikle öyle olacak."

SONUÇTA, Moskova'ya uçarken onları kabul etse de Grigori aslında yemeğe gelemmez. Çalıştığı şirketin son dakikada hazır bulunması gereken bir sistem testi var. Bu yüzden ertesı gün öğle yemeği yemek için bana mesaj attı.

Ama Lizbet'le yaptığımız telefon görüşmesinden sadece yirmi dört saat sonra, koridorda hızla ilerliyor ve o asansörden çıkarken kollarına atılıyordum.

"Evet!" ığlık atıyorum. "Buradasın!"

Ona şiddetle sarılıyorum ve ardından Konstantin'den gelen buz gibi bakışları görmezden gelerek Lukas'ın kollarına atlıyorum.

Ben uzaklaştığımda, Lizbet ve Lukas zalimin kendisiyle yüzleşmek için döndüler.

Önce Lizbet gülümser.

"Bizi ağırladığınız için teşekkürler. Bunun kolay olmadığını biliyorum-"

"Hey, Belsky?" Konstantin homurdanıyor.

Bir adım öne çıkıyor, bana bakıyor ve sonra alaycı, çarpık bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Geldiğinize sevindim."

Aniden ona sıkıca sarılırken sırtıyor, bu sefer Lukas'ın eşit derecede çatık kaşlı bakışlarını görmezden geliyor. Kadın çekildiğinde, Lukas iç geçirmeden önce Konstantin'le bir saniyeliğine karşı karşıya geliyorlar.

"İyi miyiz?"

Konstantin omuz silkiyor.

"Biz her zaman iyiydik, Komarov." Sırtıyor. "İnan bana, öyle olmasaydık bu konuda hiçbir soru işareti olmazdı."

Lukas sırtır ve elini uzatır. Konstantin onu alır ve sıkıca tokalaşırlar.

"Vay canına, harika, gerginlikler sona erdi, anlaşma imzalandı," diye iç geçirdi Lizbet. "Artık şarap açabilir miyiz?"

Lukas sırtarak kolunu ona doluyor. Kız kardeşim ve kocası koridorda ilerlerken ben Konstantin'le birlikte geride duruyorum.

"Şimdi bu çok mu zordu?" Sessizce kıkırdıyorum, dudaklarını öpmek için eğiliyorum.

"Bunun acısını daha sonra senden çıkaracağım," diye sinsice homurdanıyor.

"Güzel."

AKŞAM YEMEĞİ INANILMAZ. Konstantin'in gösteriş yaptığının tamamen farkındayım - büyük olasılıkla Lukas'ı hedef alıyor. Ama Moskova'nın en iyi 3 yıldızlı Michelin restoranı Svin'ya'dan gelen yemeklerin doğrudan restorandan teslim edilmesinden ve şef yardımcılarının birinin çatı katındaki mutfakta yemekleri hazırlamasından şikâyetçi olmayacağım.

Şaraplar akıyor -en azından üçü için; ben içkiye ilk girişimden sonra iyiyim- ve kahkahalar daireyi dolduruyor. Lizbet'e dövmemi gösteriyorum ve ne kadar güzel olduğunu anlatmaya başlamadan önce çok korkuyor.

"Evet," diye homurdanıyor Konstantin sonunda, Lizbet'e bakarken yanımdaki sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

"Kim bu Grigori?"

Homurdanıyor. "Oh, sadece Mara'nın eski sevgilisi-"

Gözlerimi devirdiğimi ve yüzümü ellerime gömdüğümü görünce homurdanıyor ve gülmeye başlıyor.

"Bu şakayı duymaya devam ettikçe, o orospu çocuğunu bulup bir otobüsün önüne atmam gerekebileceğini düşünüyorum."

Lukas sırtıyor. "Bundan sonra uzaklaşmayan otobüs olabilir. O lanet olası bir tank."

Kız kardeşim kıkırdıyor. "O Mara'nın eski kişisel koruması. Biz on yaşındayken ona atanmıştı, ta ki..."

Hızla yere bakıyor, dudakları inceliyor.

"O gün Krasnova Bahçesi'ndeydi," diyorum sessizce, yarı yarıya Konstantin'e dönerek.

Yüzü kararıyor. "Ve yaşadı mı?"

Başımı salladım. "Sadece o ve ben. Omzundan vuruldu ve çok kan kaybettiği için öldüğü sanıldı. Aynı benim gibi."

O günden bahsettiğimde yüzü kararıyor ve hafifçe irkiliyor. Sanki o anıyı hatırlamak bile onu oraya geri götürüyor.

O gün öğrendiğim tüm yeni bilgilerden Lizbet'e bahsetmedim. Asla da bahsetmeyebilirim. Buna gerek yok, gerçekten. O gün olanlar geçmişte kaldı ve ikimizin de başına gelenlerin nedenini ya da bunlara yol açan kararları ve nefreti yeniden tartışmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

Ancak bunu geride bırakıp geleceğe bakmak, bunu sağlayacaktır.

"Ve şimdi Heathington'da yaşayan büyük ve havalı bir güvenlik uzmanı."

Konstantin kaşlarını çatıyor.

"Heathington'da mı yaşıyor?"

Lizbet sırtıyor. "Bunun yakınında olmak için, çünkü artık onun koruması olmadığına dair bir not almamış."

Gözlerimi deviriyorum.

"O benim arkadaşım, tamam mı? Oxford Hills'e yakın bir yere taşınması bence çok hoş."

Konstantin yanımda homurdanıyor. Kızarıyorum, kıskançlığın -ne kadar temelsiz olursa olsun ya da ne kadar bilerek yapıyor olursa olsun- garip bir şekilde gerçekten sıcak olduğunu fark ediyorum. Elimi masanın altından geçirip onunkini yanımda bulup sıkarken dudakımı çiğniyorum.

Lukas kıkırdar. "Heathington'ın gösterişli ve gergin sakinlerinin aynı şekilde düşündüğünü sanmıyorum, zira yeni komşuları mafya dövmeleri ve yüzündeki yara izleriyle kaplı, bir buçuk metre boyunda eski bir Bratva tetikçisi."

Konstantin sırtıyor. Gözlerimi deviriyorum.

"Yüzünün yan tarafında bir yara izi var, hadi ama. Ayrıca bir araba kazasından yavru köpekleri kurtarıırken oldu."

Lizbet sırtışını yarım saniye kadar kontrol altında tutmayı başarır.

"Pardon, ne dedin?"

"Onun yarası! Yolun kenarında, içinde hala yavru köpekler olan bir araba kazası bulduğunda oldu."

"Sana bunu söylediğinde kaç yaşındaydın?"

Kaşlarımı çatıyorum. "On. Ne olmuş yani?"

Lukas boğazını temizler.

"Ve o Özel Kuvvetler'den

miydi?" "Öyle mi?"

Sırıttırıyor ve başını sallıyor.

"Ah seni tatlı yaz çocuğu."

Konstantin, Lukas ve kız kardeşim

gölmekten kırıldılar. "Hepinizi sikeyim."

"Hey, Oxford Hills'ten bahsetmişken..." Lizbet

bana bakıyor. "Bu Grigori ile mi ilgili?"

İç çekiyor. "Hayır, okul. Hiç geri dönecek misin?"

Kaşlarımı çatıyorum, omuz silkerken dudağım

bükölüyor.

"Belirlenecek."

"Yapmalısın," diyor dikkatle. "Zekisin ve OHA'dan diploma almak harika bir şey."

Lukas başını sallıyor. "Katılıyorum. Bakın, para bir yana - yani bu masadaki hiç kimsenin dışarı çıkıp iş bulmak için diplomaya ihtiyacı yok. Hepimizin sahip olabileceğimizden çok daha fazla parası var."

ne yapacağımızı bilmiyoruz ve üzerlerinde isimlerimizin yazılı olduğu tahtlar bizi bekliyor. Ancak OHA'dan alınan bir derecenin getirdiği prestij pek çok kapıyı açıyor."

Omuz silkip suyuma uzanıyorum.

"Belki de sadece kapalı kapıları tercih ediyordumdur. Kendimi daha güvende hissediyorum."

Lukas alaycı bir şekilde gülümsüyor ve kız kardeşim gözlerini deviriyor. "Bence sen de bitirmelisin."

Konstantin'in sözleri üzerine kaşlarımı çatıyorum.

"Ne?"

"Mezun olmalısın, o lanet diplomayı almalısın. O haklı; sen zekisin. Komarov da öyle. Birçok fırsatın kapısını açar."

"Bu yüzden mi kaydoldun?" Alay ediyorum.

Konstantin aç bir şekilde gülümsüyor, gözleri benimkilere bakarken parlıyor.

"Diğer nedenlerin yanı sıra."

Elimi sahiplenerek sıktığında titriyorum, damarlarımda sıcaklık zonkluyor

"Göreceğiz bakalım. Çok şey kaçırdım."

Omuz silkiyor. "Yani her şeyi test edin, finallere girin ve sonra yürüyüp gidebilirsiniz."

Kaşlarım çatıldı. "İzin veriyorlar mı bilmiyorum-"

"Biraz torpil yapacağım."

Gözlerim ona doğru biraz kısıldı.

"Hayır, rüşvet yok. Tehdit yok, benim için ipleri çekmek yok. Eğer bunu yaparsam, bu benim suçum olur."

Konstantin'in dudaklarının kenarları kıvrılıyor ve gözlerinde parlayan bir şey görüyorum. Gurur, belki?

"OHA'da geçirdiğin zamanı çevreleyen çok hafifletici koşullardan onları haberdar etmek gibi ipleri çekmekten bahsediyorum. Eminim, önceki testlerin ve şu ana kadarki çalışmaların göz önüne alındığında, finallere katılmana izin vermek için küçük bir pist verebilirler. Özellikle de kendi güvenlikleri olası bir suikastı durdurmakta başarısız olduğu için," diye homurdanıyor, sözlerini öfke kaplıyor.

Kaşlarım eriyip sırtmaya başladı.

"Belki de burayı daha çok

seviyorumdur?" "Belki de seni tahliye

etmem gerekecek."

Lizbet bir kahkaha attı. Konstantin bana sırtıyor, eli kalçasında benimkini sıkıyor.

"Peki," diye kayıtsızca gülümsedim. "Grigo'nun yanına

taşınırım-" "Bu herifin bağırsaklarını deşeceğim."

Başımı Konstantin'in omzuna koyduğumda masa kahkahalara boğuluyor, parmaklarımız birbirine dolanıyor.

Geçmiş geçmişte kaldı ve orada kalacak. İkimizin de yaraları var ama buradayız.

Biz biziz.

Ve bu hiçbir yere gitmiyor.

Telefon yanımda çaldığında öfkeyle irkiliyorum. Kim olduğu için değil. Ama dikkatimi, Mara'nın şu anda benden uzağa baktığı ve suyun sıcaklığını test etmek için küvetin üzerine nefis bir şekilde eğildiği açık banyo kapısından uzaklaştırdığı için.

Kıçı avuç içlerimin izleriyle kıpkırmızı olmuştu ve buradan bile dölümün parlayan beyazının kalçasından aşağı damladığını görebiliyordum.

Karanlık bir şekilde gülümsüyorum.

İşte bu manzaraya ve bu tür bir sabaha çok alışabilirim. Aslında alıştım da.

Telefon yine tıkırdıyor ve onu kulağıma götürürken dişlerimi sıkıyorum.

"Ne oldu Vadim?"

"Sana ihtiyaç var."

Kaskatı kesildim, gözlerim kısıldı. "Ne?"

Banyoda, neyse ki bu gerçekten cevaplamam gereken bir çağrıya benziyor, Mara küvetin köpüklü suyuna girerek kendini benim aç gözlerimden saklıyor.

Vadim bıkkınlıkla, "Ben Dima," diye iç geçiriyor.

"Kaldığı yerle ilgili şikâyetleri var mı?" İkinci komutanım karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Hayır, ama söyleyecek sözleri var. Ve onları sadece seninle konuşacağını söylüyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne tür kelimeler?"

"Bunu bilmiyorum. Ama Dima'nın son birkaç on yıldır iyi yemek ve içkiyle karnını doyurduktan sonra ipek çarşaf lar üzerinde kendi yaşının üçte biri kadar kadınla yatmaya alıştığı düşünülürse?" Homurdanıyor. "Tahminimce, evet, geçen hafta penceresiz bir odada sandalyeye zincirlenmiş olmakla bir ilgisi var. Bu ve muhtemelen kendi yakın kaderi hakkında bir fikri olması."

"Evet, isyan ve ihanetin sonuçları vardır."

Etrafta dolaş ve öğren, Dima.

"Ki bunu hemen şimdi ve burada seve seve yaparım," diye homurdanıyor Vadim.

Bunu ona vermek istiyorum. Ama merak kulaklarımı tırmalıyor.

"Ne düşünüyorsun?"

İç çekiyor. "Bence o şu anda dibe vurmuş, kendini kurtarmaya çalışan bir piç ve bunun farkında."

"Bu boktan kurtulamayacak," diye

homurdandım. "Çıkmamalı da."

Dudaklarım inceldi.

"Ama bunu bilmesine gerek yok, değil mi?" "Yani?

"Yani," diye homurdandım. "Çaresiz adamlar çaresiz şeyler söyler ve yapar Vadim. Ne söyleyeceğini asla bilemezsin."

Bir saniye sessiz kaldı.

"Bunu seni kızdırmak için kullanıyor olabilir."

"Dima gibi küçük bir pislikten korkmuyorum Vadim. Bana bir şey olmaz. Sen neredesin?"

İç çekiyor. "Krasnoselsky bölgesindeki depomuz. Adresini mesaj atmamı ister misin-"

"Nerede olduğunu biliyorum. Yola

çıkıyorum." "Konstantin-"

"Ben büyük bir çocuğum Vadim," diye h o m u r d a n d ı m .

"Söyleyeceği hiçbir şey beni incitemez ya da korkutamaz. Yakında görüşürüz."

Mara'nın küvetten çıkıp havluya sarınmasını izlerken telefonu yatağın üzerine bırakıyorum. Ona aç gözlerle baktığımı fark etmeden önce dönüp yatak odasına doğru ilerliyor.

Dişlerini alt dudağına geçirirken yüzü anında pembeleşir.

"Ne?"

"Sen," diye homurdanıyorum. Parmağımı kıvrarak onu yatağa çağırıyorum. Mara inliyor. "Ben-"

"Öyle."

Kızarıyor, sırtıyor.

"Öğle yemeğı için hazırlanmalıyım."

Ve doğruyu söylemek gerekirse, benim de gitmem gerekiyor. Aslında Dima'nın söyleyeceklerini merak ediyorum, her ne kadar burada kalıp Mara'yı lanet olası yatağın içine sokmayı tercih etsem de. Ama onunla aramızda çabukluk diye bir şey yok.

"Grigori ile," diye homurdandım.

Gözlerini deviriyor. "Dur."

"Neyi durdurmak."

Gömme dolaba doğru yürürken sırtıyor.

"Kıskançlığın, sadece bana zor anlar yaşatırken bile, son derece çekici."

"Biliyorsunuz, düşmana sırlarınızı vermek genellikle kötü bir fikirdir."

Külotu ve bluzuyla dışarı çıkıp yatağa doğru ilerlerken sırtıyor. Üzerime eğildi, beni öpmek için eğildi.

"Yani şimdi düşman mıyız?"

"Belki de bir ateşkes ayarlamalıyız."

Gözleri açlıkla parlıyor.

"Peki bu neyi gerektirir?"

"Sen, sırtüstü yat, ayak bileklerin kulaklarının yanında olsun."

Gözleri şişiyor. Onu bu şekilde şok etmek ve skandal yaratmak hoşuma gidiyor. Ona söylediğim iğrenç şeylere onun da benim kadar hevesli olduğunu bilsem bile bu pek skandal sayılmaz.

"Sanırım müzakere masasına gelmeye ikna edilebilirim," diye mırıldanıyor boğuk, muhtaç bir ses tonuyla.

İç çekiyorum. "Ama kaçmam gerek."

Bana bakıyor, dudakları kıvrılırken yavaşça başını sallıyor.

"Seni göt."

Sırıtiyorum, yataktan kayarak çıkıyorum, gözleri çıplak, kalın sikime mıknaş gibi yapışırken sıırıtiyorum.

"Ve sen de sevgili Grigori ile öğle yemeği yiyeceksin."

İç çekiyor, yatağın kenarına oturup çoraplarını ve ardından eteğini giyiyor. Koyu renk, rahat bir takım elbise giyip dolaptan çıkıyorum.

"Gördüğüm kadarıyla bu durumdan hâlâ pek memnun değilsin."

Kaşlarım çatılıyor, ona y a k l a ş ı r k e n bir gülümseme ağzımı okşuyor.

"Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var," diye homurdanıyorum. "Söz konusu sen olduğunda, biraz kıskanç bir yapım var."

Kıkırdıyor. "Oh? Sadece birazcık mı?" Kaşlarını çatıldı.

"Şey," diye sırtıyor Mara. "Endişelenecek bir şey olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Belli ki."

Gözlerini devirerek gülüyor.

"Grigori benim için bir amca gibidir."

"Ve ona hayatın pahasına mı güveniyorsun?"

"Evet," diye cevap veriyor hiç tereddüt etmeden, ben de ona tutunuyorum.

Mara ona güveniyorsa? Bu benim de güvendiğim anlamına gelir mi bilmiyorum. Ama bu doğru yönde atılmış bir adım. Tanımadığım bir adamla öğle yemeğinde buluşması fikri hoşuma gitmese bile - gençken ilişkileri ne kadar platonik olsa da.

Bu Grigori'ye güvenmediğimden değil. Her erkeğin içindeki şeytana güvenmiyorum. Mara gibi büyüleyici bir genç kadının yanında aç bir şekilde sinsice dolaşan bir şeytan.

"Konstantin, Grigori'yle birlikte olmak bu şehirde olabileceğim en güvenli yer. Aslında her yerde."

İç çektim. "Peki, git yemek ye."

"İzin istememesine rağmen kabul ediyor," diye karşılık veriyor.

Onu kendime çekip şiddetle öperken
sırıttıyorum. "Seni seviyorum, biliyorsun," diye
mırıldanıyor sessizce.

Dudaklarım kıvrılıyor. Nabzım kulaklarımda
sertçe atıyor. "Ben de seni seviyorum."

GRIGORI'nin planı Mara'yı buradan, benim binamdan almak. Güven güvendir. Ama güven de kazanılır. Adamlarımdan beşinin onu karşılamak için burada olacağından emin oluyorum, biri özellikle ona yukarı kadar eşlik etmekle görevlendiriliyor ve sonra öğle yemeğine giderken ikisine de aşağıya kadar eşlik ediyor.

Bu işi önceden hallettikten sonra arabamın arka koltuğuna geçtim ve hain Dima'nın ne diyeceğini görmek için Krasnoselsky'ye doğru yola çıktım.

Dima'yı tuttuğumuz, bir zamanlar et dondurucusu olan penceresiz hücrenin dışındaki odaya girdiğimde Vadim başını kaldırıp bakıyor.

"Bu bok parçasının söyleyeceklerini dinleyelim mi?"

Vadim'in kaşları çatıldı.

"Kostantin, bence başka biri yapmalı-"

"Benim için endişelenmeyi bırakmanı istiyorum,"

diye homurdanıyorum. Kaşlarını çatıyor. "Bu

benim işim."

Omzunu okşarken ona sırtıyorum. "Sen git biraz gez. Ben onunla yalnız konuşacağım."

Ağzını açıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Buna emir diyorlar Vadim." Kaşlarını çatıyor. "Peki."

Sonra kaşları çatılır.

"Kafanı karıştırmaya çalışmasına izin verme-" "Güle güle Vadim."

Sonunda gittiğinde, nöbet tutan iki adama dönüp başımı sallıyorum. Eski et dondurucusunu kapalı tutan büyük zincirin kilidini açıyorlar ve kapıyı çekip açıyorlar. Gözlerim içeride karanlıkta oturan, oturduğu sert metal sandalyeye kelepçelenmiş, kırlaşmış görünümlü, gümüş saçlı puşa takılıyor.

"Dima, dostum. Moskova'daki Four Seasons'ta bizimle geçirdiğin süreyi nasıl buluyorsun?"

Odaya girip tavandan sarkan tek ampulü yaktığımda dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor. Adamlar talimatlara uygun olarak kapıyı kapatıp arkamdan kilitliyorlar.

"Ahh, müsrif evlat," diye mırıldanıyor.

"Kanlı canlı. Şimdi bana ne söylemek istiyordun?"

Bundan çoktan sıkıldım. Kaçınılmaz olarak önüme bilgi olmayan bir şey koyduğunda ya da bana para vaat ettiğinde ya da her neyse, çekip gitmeye hazırım. Fark etmez.

Dima Pavlishchev bu et dolabından canlı çıkmayacak. Bu kadar.

"Küçük fahişen nasıl?"

Sertleşiyorum, gözlerim kısılıyor. Ama ne bir karşılık vererek onu şakaya getiriyorum ne de az önce beni yüzünü duvara çarpmaya ne kadar yaklaştırdığını bilmesine izin veriyorum.

"Gerçekten buraya gelip bana söylememi gerektirecek kadar acil bir şey mi vardı? Çünkü sana söz verebilirim Dima," diye hırlıyorum. "Vaktimi boşa harcamak ya da onun hakkında kötü konuşmak şansını artırmayacak."

Homurdanıyor. "Benim şansım. Lütfen, Konstantin. Kendi babanı sen ve Vadim gibi sadakatsiz küçük piçler tarafından öldürttüğünde yaptığın gibi ben de oyunumu oynadım. O yüzden bana palavra sıkma. İkimiz de bu odadan asla çıkmayacağımızı biliyoruz."

Omuz silkiyorum. "Onu terk etmenizin ne kadar süreceği ve hangi acı ve sefalet düzeyinde olacağı hala tartışmaya açık."

Yutkunuyor. Kocaman

gülümsüyorum. "Ee?"

"Eğer beni öldürmek istiyorsan, küçük prens, durma öldür beni." Homurdanıyorum, gitmek için dönerken dişlerim gıcırıyor.

"Ama sanırım gerçek benimle birlikte ölüyor, değil mi?"

Kaskatı kesiliyorum, duraksarken gözlerim yarıklara dönüşüyor. Lanet olsun.

İstemiyorum ama yine de dönüyorum. Sanki küçük bir iplik bulmuş ve onu çekiştiriyor. Ve ben öylece çekip gidemiyorum.

"Peki," diye tıslıyorum sessizce. "Tamam, bu lanet oyunu oynayacağız. Ne oldu, Dima? Bana söylemediğin şey ne?"

Sırıttıyor. "Sana anlatmadığım o kadar çok şey var ki küçük prens," diye kıkırdıyor. "Geçmişte bilmediğin o kadar çok şey var ki. Peki ya şimdi?" Gülümsüyor. "Artık asla bilemeyeceksin."

"Şey, bu çok kötü. Oh iyi," diye

mırıldanıyorum kuru bir sesle. Tekrar gitmek

için dönüyorum.

"Söyle bana... o gün seni neredeyse öldüren yemin küçük fahişen olduğunu duyduğunda nasıl hissettin?"

Kaskatı kesiliyorum, gözlerim kısılıyor. Dima kendi kendine kıkırdıyor.

"Ahhh, şimdi ben bunu nereden bileyim?" Bakışlarımı ona çevirdiğimde kıs kıs gülüyor.

"Belki Vadim bana

söylemiştir, değil mi?"

Kıkırdıyor.

"Ama, hayır. Hayır, elbette olmaz. O küçük izci Vadim olmaz. O çok sadıktır."

"Bratva sadakattir," diye hırlıyorum. "İşte tam da bu yüzden bu odada olan sensin ve seni burada ölüme terk eden benim."

"Yanlış," diye tersliyor. "Bratva hepimizin kazanmak için oynadığı lanet bir oyun."

"Öyle mi? Bu durumda da kaybetmişsin gibi görünüyor, Dima." Dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor.

"Öyle mi?"

Gözlerim kısıldı. Gülmeye başladı.

"Ahh, benim küçük prensim. Çok safsın. Hâlâ resmin tamamını göremiyorsun."

"Güle güle, Dima."

"Senin küçük aptal mektup arkadaşlığı oyunlarını biliyordu," diye tükürdü. Kaskatı kesiliyorum, çenem titriyor.

"Babanı kastediyorum," diye alay ediyor. "Sen ve Belsky kızı hakkında. Zavallı," diye söylenir. "Böyle bir adamın oğlu, şiirler gönderiyor, küçük şakalar yapıyor? Belsky kaltağıyla mı?! Bir erkek gibi dışarı çıkıp sevişmek yerine, küçük bir kız gibi hasret çekiyorsun!"

Bana tiksintiyle bakıyor.

"Antin kulübü ziyaret etmeniz için size kefil bile oldu."

Kanım buza dönüştü.

"Montenegro," diye tükürdüm soğuk bir şekilde, sesim kısıktı.

"Da, evet!" Sırıttıyor. "Crna Kuça. Biliyorsun, ben de zaman zaman babana orada eşlik ederdim."

"O zaman yer altındaki karanlık bir çukurda tek başına ölmeyi gerçekten hak ediyorsun," diye hırlıyorum.

"Seni o gün neden getirdiğini biliyor musun? Seni adam etmek için!" Tersledi. "Sana kanı tattırmak ve belki de ilk kez bir kadını ya da kızı tattırmak için."

Boğazımda safra birikiyor.

"Belki de benim zevklerim ahlak anlayışımı yontup kapıda bırakmayı içermiyordu."

Dima gözlerini devirir.

"O yer Antin gibi psikopatlar için bir korku eviydi," diye hırlıyorum.

"Orası kralların salonuydu!" diye kükrer. "Ve babanın olduğu gibi bir lider olmak için gereken şey ölümlülüğünü kapıda bırakmaktır!"

"Asla babam gibi bir adam olamayacağım," diye tıslıyorum ince bir sesle.

"Sonunda bir konuda anlaşabildik! Sen asla baban gibi büyük bir adam olamayacaksın-"

"Büyük adamlar," diye hırlıyorum, "Yapma-"

"Büyük adamlar gerekeni yapar!" Dima bana bağılıyor. Biz birbirimize bakarken gülümsemesi azalıyor.

"Hâlâ seni buraya sana hükmetmek için çağırdığımı mı düşünüyorsun?" Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Hayır, Konstantin. Sana her şeyi anlatacağım. Seni küçük bir çocuk gibi ağlarken bırakacağım.

Ben burada ölmeden önce hayatının külleri üzerinde kaltak.
Bu sana son hediyem."

Gözlerim onunkilerle kilitlendiğinde kırpışmıyor.

"Bana söyleyebileceğin hiçbir şey tek bir uyku kırpıntısı
bile kaybetmeme neden olmayacak-"

"Antin anneni ucuz bir fahişe gibi becerdi ve sonra
öldürdü."

Dünyanın kendisi kafamın içinde aksıyor ve kısa devre
yapıyor gibi görünüyor. Bir kasırga kadar cesur ve yıkıcı bir
öfke bana çarpıyor ve beni ikiye bölüyor. Dönüyorum, kör
oluyorum, dudaklarım hırıltıyla geri çekilirken
parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum.

Ama yine de içimde tutuyorum. Benden istediği gibi
patlamıyorum.

Ruhumun derinliklerinde, orada olduğunu unuttuğum
kadar derine gömülü olan bu gerçek, en azından daha önce
eğlenmiş olduğum bir gerçek.

Kendimi derinlere inmeye zorladığımda ve babamın
kötülüğünün büyüklüğünü -o aşağılık kulüple olan ilişkisini-
gerçekten kabullenmeye çalıştığımda. Bana, anneme ve
kelimenin tam anlamıyla etrafındaki herkese davranış
şekliyle.

İçten içe hep o olduğunu biliyordum. Sadece bunu gerçek
olarak kabul etmek istemedim.

Kızgınım. Çok kızgınım. Dünyaya. O adamlara. Kaçtığım
için kendime. Ve babama, yeterince kızgın olmadığım için.

O değil. Lanet olsun. Kızgın. Bu kadarı yeter.

"Anneni özledin mi, küçük çocuk?"

Kalbim bir anlığına duruyor, görüşüm kararıyor ve o geceyi hatırlıyorum - babamın annemin bir grup adam tarafından vahşice saldırıya uğradığını ve ardından başından vurulduğunu öğrendiğı geceyi.

Önümde.

Ve hiç de kızgın değildi. Onlara değil. O kızgındı.

Ben.

"Oooh, şimdi neden bunu gerçek olarak kabul etmen için seni zorlamam gerekmediğı izlenimine kapılıyorum?" Dima arkamdan sessizce kıkırdıyor.

Yavaşça dönerken dişlerimi gıcırdatıyorum, yüzüme manyakça bir öfke kazınmış.

Genişçe gülümsüyor.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun, değil mi? Ama nedenini bilmek istiyorsun, değil mi-"

Ceketimi geri çekiyorum ve elimi kolumun altındaki silaha götürüyorum. Dima sırtıyor.

"Devam et, Konstantin. Vur beni, madem babanı vuramıyorsun-"

Elim silahtan fırlayıp Dima'nın suratına ters bir yumruk indiriyor. Tıslıyor, başı yana düşerken irkiliyor. Bana ters ters baktığında ağzının kenarından kan damlıyordu.

"Çünkü annen bir fahişeydi, Konstantin," diye alay ediyor. "İşte bu yüzden! Çünkü Antin on altı yıl önce annenin onu aldattığını öğrendi. Başka bir adamdan bir oğul doğurmuş! Semyon Belsky'den!"

Kelimeler kızgın demir gibi içime işliyor, beni derinden sarsıyor ve etimi yakıyor. Gözlerim yarık yarık ona bakıyor, öfkem zorlukla kontrol altına alınıyor ve nabzımın gümbürtüsü kulaklarımda bir top patlaması gibi patlıyor.

"Yalanların sana zaman kazandırmayacak-"

"Gözlerimin içine bak, Konstantin!" Kükrüyor. "Bana bak! Bana bak ve yalan söylemediğimi bil."

Dudakları hınzırca kıvrılıyor.

"Semyon Belsky'nin çocuğunu doğurdu, gizlice, baban çoğunlukla iş için yokken."

Kalbim göğsümde tekrar tekrar çarpıyor, başım dönüyor.

Ve sonra birden, işte orada, önümde sallanıyor, burada olmayacağına yemin ettiğim gibi.

Bir gerçek.

Bir lütuf olabilecek bir korku.

Aman Tanrım.

Hayır. Bu bir lütuf değil. Bu bir lanet. Her şeyin sonu.

On altı yıl önce, annen başka bir adamdan bir oğul doğurdu! Semyon Belsky'ye!

Hayır.

Oh lanet olsun, hayır.

Zihnimin bununla nereye gittiğinin iması kalbime tekrar tekrar saplanıyor. Ama şu anda bunu yutmak ve içimde kükreyen safrayı geri atmak zorundayım.

Aşağı itin. Gömün. Gömün.

"Bu çocuk..."

Sesim boğazımdan çıkarken buz gibi. Gözlerim önümdeki sandalyeye zincirlenmiş zebaniye odaklanmaya çalışırken yüzüyor.

Dima'nın kaşları çatılır.

"Piç mi? Biliyorsam ne olayım. Annende yarım beyin olsaydı ölürdü."

Bunun beni o anda ne kadar rahatlattığından nefret ediyorum.

Ben değilim.

Anneme saldıran Semyon Belsky'nin piç oğlu değilim. Ve daha da rahatlatıcı olanı, ben Mara'nın oğlu değilim.

"O gece oradaydım, biliyorsun. Rye'daki evde."

Sözleri beni kendi kafamdan koparıyor. Boğazım düğümleniyor. Kanım damarlarımda napalm gibi yanıyor ve bağırsaklarımda çalkalanan bir safra ayaklarımın üzerinde sallanmama neden oluyor ve zihnimi uyuşturuyor. Dönüyorum, yumruğumu duvarın soğuk metaline dayadığımda göğsüm hava almak için savaşıyor.

"Orada olmaman gerekiyordu elbette. Ama ben oradaydım." Arkamdan korkunç bir şekilde kıkırdıyor.

"O sürtük annenden bir parça almak için. Antin'in hediyesi." Zihnim sanki düğümlenmiş gibi kopuyor. Saf kırmızıyı görüyorum ve elim kolumun altındaki silahın kundağına gidiyor.

"Ahh, biliyor musun, Vadim'i de davet etmeliydik," diye kıkırdıyor Dima. "Ona her zaman biraz aşıktı."

Gülüyor.

Parmaklarım silahın etrafında sıkılaşıyor.

Dışarı çıkmam lazım. Kendimi bu odadan çıkarmalıyım, çünkü yapmayacağına yemin ettiğim şeyi yapıyor.

Derimin altına giriyor.

Benimle taşak geçiyorsun.

Bunu dinleyemem. Onu vurup gitmeli ve sonunda kendim için kurduğum hayatı, uğruna dünyayı yakıp yıkacağım kızla yaşamaya devam etmeliyim.

Ama duramıyorum. Otoyolda bir araba enkazının yanından geçer gibi kafamı çeviremiyorum.

"O gece Vadim'e amcık yok," diye kıkırdıyor ve bu sözler kafamda sarsıcı bir titreşim yaratırken irkilmeme neden oluyor.

"Ama ben oradaydım," diye tıslıyor. "Ve seni gördüm-"

"Zaman doldu," diye tıslıyorum, yavaşça dönüp omzumun üzerinden gözlerimi onunkilere dikiyorum.

Bunu daha fazla dinlemeyeceğim. Büyük olasılıkla, gitmeden önce yalanlarla kanımı akıtmak için son şansı bu.

Bunu ona vermeyeceğim.

"Güle güle, Dim-"

"Çizgili pijama giymiştin."

Kalbim buza dönüştü. İşte bu kadar. İçimdeki mücadele yok oldu. Bana bunun gerçek ya da doğru olmadığını söyleyen muhalif ses, ruhum paramparça olurken tamamen sessizleşiyor ve gerçeğin onu çoktan bıçakladığını fark ediyor.

"Küçük bir çocuk gibi," diye gülüyor. "Mavi ve turuncu çizgili pijamalar, fahişe anneni görünce ağlayacakmış gibi bak-"

Ceketimden silahı çekerken dönüyorum ve namluyu önce ağzına sokuyorum. Dima çığlık atıyor, harap olmuş ağzından kan ve dişler sıçrayıp parçalanıyor. Silahı geri çekip horozunu kurarken nabzım kulaklarımda gümbürdüyor.

Ama kan ve kırık dişler arasında Dima hâlâ gülüyor.

"Vur beni!" Ağzından fışkıran kanın arasından ağzından kaçırıyor.

"Vur beni, umurumda değil, Konstantin! İmparatorluğun uzun sürmeyecek. Senden çok şey aldık zaten! Önce anneni, şimdi de onu; Belksy fahişesini. Dokunduğun ve yaklaştığın her şey senin ellerinde kül olacak, Konstantin! Haklıyı öldürürsen olacağı budur!"

"Az önce onun hakkında ne dedin sen?"

Kulağımda bir tik tak var, bir saat ya da patlamayı bekleyen bir bombanın zamanlayıcısı gibi.

Önce annen. Şimdi de o.

Gömleğinin yakasından tutup sertçe çekerken hırlıyorum, inlemesine ve kan tükürmesine neden oluyorum.

"Ne yaptın lan sen-"

"Mara öldü dedim, Konstantin" diye alay ediyor. "Aslında, çoktan ölmüş olabilir."

Gözlerimiz kilitleniyor, diğer her şey kaybolurken kulaklarımda kan uğulduyor.

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" Tıslıyor. "Orada o Belsky fahişesiyle oturup kraliçenmiş gibi davranıyorsun-"

"Öyle," diye acımasızca çıkıştım. "Ve ben geçmişini biliyorum. Ona geçmiş denmesinin bir nedeni olduğunu biliyorum ve babamla onun bu dünyaya yaptığı tüm zalimlikleri biliyorum. Yani burada işimiz bitti. Ben gidiyorum-"

"Ama yine de o günkü gerçeği görmezden geliyorsunuz," diye hırlıyor.

Dudaklarım kıvrıldı.

"Bilmiyorum. Lanet olsun. Umrumda değil," diye tıslıyorum, ince ince gülümseyerek.

"Bununla bana zarar veremeyeceksin, Dima. Son nefeslerini tehditlerle, yalanlarla, dedikodularla ya da umurumda olmayan şeylerle harcadın. Ne kadar acınası."

Dima hâlâ bana o manyakça, kanlı, kırık dişli sırıtışıyla gülümsüyor.

"O gün yem olup olmaması umurumda değil. O rolü bilerek ya da bilmeyerek oynamış olması. Benim umurumda. Umurumda değil. Sikimde bile değil. Umurumda değil. Geçmiş öldü ve gömüldü, tıpkı senin yakında olacağın gibi-"

Gülmeye başlıyor, dudaklarından kan lekeleri fışkırırken beni geri çektiriyor.

"O mu?" diye bağılıyor, ağzından kan sızarken korkunç bir şekilde gülüyor.

"O gün yem o değildi-" "Ben gidiyorum-"

"Öyleydin."

Anında üşüyerek kaskatı kesiliyorum. Ben kalın kalın yutkunurken Dima gülmeye başlıyor.

"Antin'in seni, onu ve küçük sohbetlerinizi bildiğini söylemiştim, Konstantin," diye alay ediyor. "Belsky'nin kızına yazdığın aşk mektuplarını biliyordu ve bunu kullandı. Eğer onun istediği prens olmak için adım atmazsan, seni gerektiğinde bir piyon olarak kullanacaktı."

Gözlerimi kırpttırıyorum, geriye doğru sendeliyorum, ciğerlerim tekrar kapanıyor.

"O sendin, Konstantin," diye alay ediyor. "Antin ona ulaşmak için seni kullandı. Sana ihtiyacı olduğundan değil. Ama bu onu içerideki adamından vazgeçmekten kurtardı."

Donup kalıyorum, omurgamdan aşağı bir soğukluk süzölüyor. "Az önce ne dedin sen?"

Korkunç bir şekilde sırtıyor.

"Antin'in bir bitkisi vardı, küçük prens. Belsky saflarında bir casus." Kıkırdıyor. "Piyonu oynadığında babanın seninle gurur duyduğu tek an olması çok ironikti. Sonra tabii ki köstebeğini vurunca her şeyi berbat ettin."

Görüşüm dalgalanıyor. Başım titriyor ve sarsılıyor, anılar zamanın bulanıklığından ve sisinden geri geliyor. Kekeliyorum, bahçeye geri dönmeden önce doğru yeri bulmaya çalışıyorum, Mara arkamdan yere düşerken dönüyorum.

Az önce ona kurşun sıkan adam kapıdan içeri girerken, silahını işini bitirmek için kaldırmıştır.

"Tabii ki onu gerçekten öldürmediniz."

Sarsılıyorum, ona bakarken gözlerim

şışıyor. "Evet, yaptım."

Çenesinden kan damlarken manyakça gülümsüyor.

"Kralının işini yapmaya devam etmek için yaşadı. Ve o kral bizden alındığında, bizi yeni çağa taşıdı.

Bu Antin'in ihtimaliydi, anlıyor musun?" Bana korkunç bir şekilde sırtıyor. "Baban senin asla kral olamayacağını biliyordu. Ya da onu sırtından bıçaklamaya çalışacağını. İçerideki bizler, eğer o düşerse, yeni liderimizin bu diğer adam, onun köstebeği olacağını biliyorduk."

Nabzım güm güm atıyor. Anıların sisine bakıyorum, sisi bir kenara itip onu görmeye çalışıyorum. Onu görmek zorundayım. Onu tanımalıyım.

Kocaman omuzlar. Koyu renk saçlar. Dudaklarında hırıltı. Ve siyah gözler. Hayır, koyu mavi. Belki gri. Bahçeye hücum ederken, silahını Mara'ya doğrulturken gözlerinde parlayan cinayet ışıltısıyla anıya kilitlenmiş bir şekilde bakıyorum.

Yere dalıyorum, ayağa kalkmadan önce parmaklarım yere düşmüş adamın silahına dolanıyor. Vadim'in bana öğrettiği gibi nefes alıp veriyorum. Parmaklarım tetiğin etrafında kıvrılıyor, mermi tüm öfkem ve hiddetimle silahtan fırlıyor.

Ona çarparak yana doğru savuruyor ve dışarıdan gelen lambaların ışığının yüzünde daha iyi parlamasına izin veriyor. Bir an için yüzüne vurduğumu sanıyorum, sonra sadece yüzünü boydan boya geçen korkunç, gölgeli yara izine baktığımı fark ediyorum.

Ve aniden, anı yok olur.

Et dolabında duruyorum, pis havayı içime çekiyorum, gözlerim çılgınca önümdeki kanayan, kırık adama saplanırken göğsüm kabarıyor.

Dün gece yemek masasında gülerken duyduğum sözler.

Ama artık glmyorum.

"Heathington'ın gösterişli ve gergin sakinlerinin, yeni komşularının mafya dövmeleri ve yüzündeki yara izleriyle kaplı bir buçuk metre boyunda eski bir Bratva tetikçisi olduğunu düşününce aynı şekilde hissettiklerini sanmıyorum."

"Yüzünün yan tarafında bir yara izi var, hadi ama!"

Koruması.

O gün Krasnova Bahçesi'nde olan adam.

Omzundan vurduğum ve öldü sandığım adam yaşadı.

Yüzünün yan tarafında sivri bir yara izi olan adam.

Onu ğle yemeği için alan adam.

Lanet olsun.

Kan çenesinden aşağı damlarken Dima kahkahalarla kükrüyor ve gerçek yüzüme çarptıkça paralanmamı izliyor.

"Gördün mü şimdi," diye tıslıyor, kahkahalarla hırıldayarak. "Bunca zamandır yılanın başını bu odada kilitli tuttuğunu mu sanıyordun Konstantin? Hayır, küçük prens. Ve şimdi ne kadar yanıldığını görüyorsun. Kral düştükten sonra benim işim liderlik etmek değildi."

Dengesiz, ezilmiş bir glmsemeyeyle

sırıtıyor. "Lanet zamanını boşa

harcamak içindi."

Kanım buza dönüşüyor, gözlerim dehşet içinde kısılıyor.

"O çoktan öldü, küçük prens," diye gülüyor kırık dökük bir ses tonuyla. "Ya da belki biraz eğlenmek için onu hayatta tutmuştur, ha?"

Ağır ekimde Dima'ya dönüyorum ve elimdeki silahı kaldırıyorum.

"Evet, Konstantin," diye hırlıyor. "Vur beni! Hiç pişman değilim. Sadece annenle yaptığım gibi biraz tadına bakamadığım için-"

Silahın namlusu taşaklarına dayanır ve tetik büyük bir gürültüyle çekilir. Dima bembeyaz kesiliyor, acı içinde çığlık atıyor ve sandalyeye doğru çırpınıyor. Acı içinde hıçkırıyor, patlayan aletinden yere serbestçe kan dökülürken sesi kendini parçalıyor.

"Cehenneme git!!" Gözleri dehşetle irileşirken nefes nefese kalıyor.

"Cehenneme git, Konstan-"

"Oraya önce sen varacaksın," diye kulağına hırladım. "Ve babamı gördüğünde, onun için geldiğimi söyle."

Silah tekrar alnının ortasına saplandı. Tetiği çekerken gözümü kırpmıyorum, kafasının buharlaştığını bile zar zor görüyorum çünkü çoktan dönüp odadan dışarı fırlamıştım.

Bekleyen arabama doğru şeytan gibi koşarken telefonu çalıyor ve çalıyor.

"Eve!" şoföre kükredim. "Sağ lanet n-"

Telefonu aniden cevap verince boğuluyorum. Havayı içime çekiyorum, kalbimi bir rahatlama kaplıyor. Ta ki sessiz olduğunu fark edene kadar.

"Çok geç," diye hırlıyor bir adamın ağır Rus aksanlı sesi sessizce.

Telefon bir klik sesiyle kapanıyor.

Oturma odasının enkazında uyuşmuş bir halde duruyorum. Alt kattaki lobi daha da kötü; kurşun delikleri, kan ve cesetler her yerde.

Ama burada, evim dediğim yerde, son birkaç haftadır onunla birlikte dünyadan kaçış fantezisini yaşadığım yerde... farklı bir şekilde vuruyor.

Alt kat suç mahalli gibi. Burası bir ihlal gibi. Bir mabedin ihlali.

Savaşta ilk kanlı ve kişisel atış.

Gözlerim katliamın üzerinde kayıyor, dehşetin izini sürüyor. Devrilmiş sehpa ve bir su bardağının kırık parçaları. Grigori'ye buraya kadar eşlik etmekle görevlendirilen adamımın mutfakta vurularak öldürülmüş kanlı bedeni.

Bir fincan çay, sanki fırlatılmış gibi merdivenlerin yanındaki duvara çarptı. Mara'nın ayakkabılarından biri yarı yolda kaldı.

O kovaladı. O savaştı.

Üst katta, Shakespeare, çizgi romanlar ve eski fotoğraflardan oluşan eski kaçış odamın kapısı tekmelenmiş, düğmesi içeriden kilitlenmişti. Gavan ve benim çerçeveli resimlerimizden biri yerde parçalanmış, camı kan içinde.

Ondan kaçtı. Mücadele etti.

Çenem gıcırdıyor, dönerken içimde bir öfke kabarıyor. Kan kırmızısı görüyorum. Bakır tadı alıyorum. Ama öfke ve kükreyen yok etme ihtiyacı arasında başka bir şey hissediyorum. Soğuk ve öfkeden çok daha sinsi bir şey.

Korkuyorum.

"Konstantin-"

Yeni gelen Vadim'in üzerine atıldığımda korku yerini öfkeye bırakıyor. Ona doğru patladığımda boğuluyor, boğazından yakalıyorum ve dudaklarımda bir hırıltıyla onu duvara çarpıyorum.

Gözlerim onu kavuruyor, içimdeki nefret radyasyon gibi yayılıyor.

"Ben düşman değilim," diyor sessizce.

"Hayır mı?!" Acımasızca hırlıyorum.

Ağzı inceliyor, boğazı tutuşumun altında yutkunuyor.

"Dima ne söyledi-"

"Bana senin hiç yapmadığın şeyleri söyledi!" Kükredim. "Annem hakkında! Bana söylemen gereken şeyler!!"

"Oh?!" Dudakları hırıltıyla kıvrılırken gözlerini öfke kaplıyor.

"Küçük bir çocuğa annesinin kocasının rakibi tarafından dövüldüğünü, alıkonulduğunu ve ardından cinsel saldırıya uğradığını mı söylemeliydim? Kristina'nın aptal, kör adamlar tarafından yürütülen aptalca bir savaşta top yemi olduğunu mu?!"

"Evet."

"Hayır," diye tıslıyor, başını sallıyor. "Hayır, Konstantin. Babanın seni her yıl yenmesini izledim. Senin dimdik ayakta durmanı, gurur duyması gereken bir adam olarak büyümeni izledim. Seni bu şekilde yok etmek bana düşmezdi."

Kanım damarlarımda napalm gibi ısınıyor. Duygularımı ve öfkemi geri çekerken göğsüm kasılıyor.

"Neden o..." Boğuluyorum, görüşüm bulanıklaşıyor.

"Neden-" "Sana mı söyleyeceğim!" diye tıslıyor, gözlerinde yaşlarla.

"Çünkü nasıl yapabildi?!" diye boğuluyor. "O kadar iyiydi ki Konstantin," diye tıslıyor, duyguları boğazını sıkıyor. "Bu lanet olası dünya için fazla iyiydi."

Vadim her zaman Kristina'ya biraz aşıktı.

"Onu seviyordun," diye homurdandım.

"Evet," diye hırlıyor. Bana meydan okuyor, bu yüzden ona saldırmam için bana meydan okuyor.

Ama benim yok.

"Evet," diye tıslıyor. "Onu sevdim. Derinden. Ve sonra o hepimizden alındı."

Gözlerimi kapatıyorum, elim boğazında biraz daha sıkı dururken havayı içime çekiyorum.

"Konstantin," diye mırıldanıyor.

"Söylemen gerekirdi-"

"Çek ellerini babamın üzerinden."

Gözlerim açılıyor ve Gavan'ın birkaç adım ötede, elini belindeki silaha dayamış bana cinayet bakışları attığını görüyorum.

"Gavan," diyor Vadim sessizce, oğluna dönerken en az benim kadar şaşkın.

"Sadece tartışıyoruz."

Gavan'ın gözleri Vadim'in boğazını saran elimden benim çizgili, kararmış yüzüme kayarken daralıyor.

"Çek şu lanet ellerini onun üzerinden Konstantin."

Derin nefes alıyorum, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor. Yavaşça Vadim'in boğazını sıkmayı bırakıyorum. Gavan başını salladı.

"Teşekkür ederim," diyor sessizce. "Şimdi, hamlelerimiz ne-"

"Herkesi alın ve bu şehrin kilitlenmesini istiyorum, Şimdi."

"Çoktan dışarıda olma ihtimalleri var-" "Yap şunu," diye kükrüyorum.

Yüzeyin altında kaynadığını görebilmeme rağmen başını sallıyor. Gavan gibi adamların bu kadar iyi olmasının bir sebebi var. Son derece sadıktır ve emirleri son adama kadar uygular.

Ama körü körüne değil. Tek bir soru sormadan değil. Ve en iyisinin bu olduğunu bildiğinde beni geri itecek kadar da zeki. Sorunun iç yüzünü görmek için meydan okumaya ihtiyacım olduğunu bildiğinde.

Tıpkı şu anın o lanet zamanlardan biri olmadığını dolaylı olarak anlayacak kadar zeki olduğu gibi.

"Kilitlemeyi başlatacağım ve adamlarımızı koordine edeceğim. Seni ararım."

Başımı sallıyorum, hâlâ titreyerek onun merdivenlerden aşağıya, aşağıdaki yaşam alanına inişini izliyorum.

Ve sonra aniden, bir şeyler tıklıyor. İçimde bir şey kıvılcımla tutuşuyor. Yavaşça dönüp fırtınalı gözlerimin Vadim'i yakmasına izin veriyorum.

Başka bir adamdan bir oğul doğurdu! Semyon Belsky'den!

Gözlerimi kırıştıyorum, gerçeklik etrafımda dönüyor ve nefesim titriyor.

Dima'yı öldürdüğüm o küçük odada çığ gibi büyüyen nefretin içinde... bana bir şey söyledi. Yanlış duydum ve sonra bir şekilde ittim.

Şimdiye kadar.

"Bir çocuğu vardı," diyorum sessizce.

Vadim yutkunuyor, gözleri benimkiler kadar fırtınalı. Yüzü asık ve sessiz.

Vay anasını.

Yüzüm soluyor ve geniş yaşam alanına bakmak için aşağıya dönüyorum. Buradan koridorun aşağısını, asansör kapılarının açıldığını görebiliyorum. Gavan içeri giriyor. Dönüyor, gözüme takılıyor ve kapılar üzerine kapanırken başını sallıyor.

"Konstantin," diye hırlıyor Vadim

sessizce. Gri gözler.

Koyu renk saç.

Sanki bizmişiz gibi yetiştirilmemizle ilgili şakalar.

Ağır çekimde Vadim'e dönüp bakıyorum, çizgilerle kaplı yüzünde gerçeğin sertleşmesini izliyorum.

"Ondan vazgeçmek zorunda kaldı," diyor

sessizce. "Kes şunu."

"Bunu duyman gerek. Zamanı geldi, Konstantin," diye homurdanıyor kalın bir sesle. "Bunu duyman gerek."

Dişlerimi sıkıyorum, derin nefes alırken burun

deliklerim açılıyor. "O..."

"Evet."

İçimdeki öfke ve ezici üzüntüyü bastırırken kalbim sıkışıyor, ciğerlerim parçalanıyor.

"Antin ve Kristina arasında aşk yoktu, biliyorsun. Özür dilerim, bunu sana kendi ailen hakkında söylemenin acımasızca olduğunu biliyorum-"

"Devam et," diye tıslıyorum

sessizce. Başını sallıyor,

yavaşça nefes alıyor.

"Anne tarafından büyükbaban, onu hiç tanıımıyordun ama milyarder olmuş eski bir Sovyet albayıydı. En kötülerini kadar yozlaşmış ve kirli bir oligark. Reznikov örgütünün kas gücüne ve lojistik yeteneklerine ihtiyacı vardı. Baban ve onun babasının paraya ihtiyacı vardı. Evliliklerinin tüm temeli buydu."

"O boktan Semyon'dan sonra..."

Boğuluyor, gözleri öfkeyle daralırken köşeleri parlıyor.

"Baban bilemezdi," diyor sessizce. "Onun nasıl bir adam olduğunu biliyorsun. Kristina-"

Gözleri kapanıyor.

"Onu odasında ağlarken buldum, belki üç hafta sonra. Kendini bildiğinde-" sesi kesiliyor.

"Ona sarıldım ve Antin'e söylemem için bana söz verdirdi. İkimiz de onu öldüreceğini biliyorduk, Semyon onu zorlamış olsa da. Antin gururlu ve kötü bir adamdı, bunu biliyorsun Konstantin. Ona yapılan korkunç saldırıyı sadakatsizlik olarak görür ve onu öldürürdü."

Gözleri düşer, dişleri sıkılır.

"Biz de sakladık. Antin zaten Rusya'daki işlerini büyütmele meşguldü. Annen de bir süreliğine İngiltere'de 'yazlamaya' karar verdi. Orada hamileliğini gizleyebilirdi ve gizlice..."

"Gavan'ı doğurdu," diye fısıldıyorum, sesim

keskinleşiyor. "Evet."

Vadim yutkunuyor, gözleri benimkilerle şiddetle buluşurken çenesi sıkılıyor.

"Bu yüzden onu oğlum gibi yetiştirdim."

"Annemin çocuğunu kendin gibi

yetiştirdin-" "Evet, Konstantin," diye

tısladı.

Dudaklarım alaycı bir şekilde kıvrılıyor - hiçbir şekilde adil bir alay değil. Ama şu anda bildiğim tek şey öfke. Tek bildiğim soğuk, öldürücü, zehirli bir öfke.

"Çünkü ona aşıktın," diye hırlıyorum. Gözleri tehlikeli

bir şekilde kısılıyor.

"Evet," diye

tersliyor.

Dudaklarım

kıvrılıyor.

"Acınası-"

Eli yüzüme sertçe çarptığında yıldızlara göz kırpıyorum. Hırlıyorum, gözlerim öfkeyle parlıyor ve gömleğinin önünü tutup yaklaşıyorum.

"Kızgın mısın?!" diye kükrüyor bana.

"Hiçbir fikrin yok-"

"Cehennem gibi değilim!" Vadim bana bağıyor. "Cehenneme kadar yolun var!"

Bana doğru hamle yapıyor, ben onunkini tuttuğum gibi o da benim gömleğimi tutuyor, gözleri öfkeyle parlıyor.

"Ol. Kızgın ol!" Yüzüme bağıyor. "Peki ya sonra? Eğer bu öfke hala bana yönelikse? Öyle olsun Konstantin," diye tükürüyor. "Daha sonra, bunun için benden hâlâ nefret ediyorsan beni öldürebilirsin bile. Ama şu anda zamanımızı boşa harcıyoruz!"

Eğer tokat işe yaramadıysa, sözleri işi bitirir. Birdenbire, kafamda fırtınalar koparan öfke ve kaosun içinden yolu buluyorum.

Açıklık

buluyorum.

Mara'yı

görüyorum.

Ve diğer her şey bekleyebilir.

Birden telefonum çaldı. Lukas'ın adını görünce kaşlarımı çatarak aşağı baktım. Telefonu sessize alıp cebime atıyorum ve merdivenlerden hışımla inmeye başlıyorum. Arkamda Vadim'in telefonu çalıyor.

"Lukas Komarov beni arıyor."

Koridorda gürleyerek ilerlerken, "Aldırma ona," diye homurdandım.

Asansör kapıları açıldı. Ama aniden duruyorum, yavaşça

ona dönerken Vadim'i engellemek için bir kolumu uzatıyorum.

Gözlerim kapanıyor.

"Gavan..."

"Hayır," diyor

sessizce. "Ona

söylemelisin."

Vadim sessiz. Gözlerimi açtığımda yüzünün öfke ve acıyla buruştuğunu görüyorum.

"Sen onun gerçek babasıydın Vadim," diye hırlıyorum kalın kalın.

"Lanet olası Semyon değil."

Dişlerim gıcırdarken boğazım sıkılıyor.

"Tıpkı senin benim için Antin'den daha gerçek bir baba olduğun gibi-"

"Konstantin-"

"Teşekkür ederim," diye boğuluyorum o n u yakalayıp sıkıca kucaklarken. "Annem için..."

"Onu kurtaramadım," diye tıslıyor, korku ve acı sesini boğuyor. "Eğer geri dönebilseydim-"

"Ama sen onun intikamını aldın," diye homurdanıyorum.

Antin'in çocuk istismarcısı bir pislik olduğuna dair kanıtlar elde ettikten sonra onu aradığım günden beri bu konu hakkında hiç konuşmadık. O gün, Vadim gibi Antin gibi gerçek bir canavara boyun eğmeye tahammül edemeyen insanların bağlılığını sağladığım ve oyunumu oynadığım gündü.

Emri ben verdim ama babamı cehenneme gönderen tetiği fiziksel olarak ben çekmedim.

Vadim yaptı. Antin, Mikonos'taki uçurum kenarındaki tatil evinin balkonunda puro içerken göğsüne dört el ateş etti ve ardından cesedini denize attı.

Ve şimdi, bunun için daha da mutluyum - ona bu kesinliği ve intikamı verebildiğim için.

Annem için.

Ama bunu söylediğimde bana merakla bakıyor. Yüzümü buruşturuyorum, çenemi düzeltirken kalbim şiddetle çarpıyor.

Annenin seni aldattığını öğrendi! On altı yıl önce! Başka bir adamdan bir oğul doğurmuş! Bu yüzden Antin onu öldürttü.

"O gecenin sorumlusu Belsky'ler değil," diye sıkılmış dişlerimin arasından kalın bir sesle homurdanırken, "intikam" dediğimde kafasının karıştığını görerek göz göze geliyorum.

"Antin öyleydi. Semyon'u öğrendi. Bir oğlu olduğunu biliyordu. Ve o..."

Vadim bir iblis gibi dönerken öfkeyle çığlık atıyor. Kükrüyor, yumruklarını duvara defalarca vuruyor, sıvayı parçalıyor, koridordaki çerçeveli bir resmi yere düşürüyor ve kendi eklemlerini kırıyor.

Kükremeye devam ediyor ve körü körüne vurmaya devam ediyor, bastırılmış korku ve öfkenin bir binanın bodrumunu parçalayan bir bomba gibi patlamasına izin veriyor. Sonunda acı dolu bir çığlık atarak dizlerinin üzerine çöküyor, kolları iki yanında gevşeyerek yere kan damlatıyor.

Elim omzuna düşüyor ve onu sıkıca kavıyorum.

"Özür dilerim," diye boğuluyorum.

Belli belirsiz başını sallıyor, duvara bakarken yüzü bir nefret maskesine dönüşmüş. Ne düşündüğünü neredeyse tahmin edebiliyorum - acısından sorumlu olan adamı çoktan öldürmüş olabilir. Ama şimdi, bunu tekrar yapmak için onu geri getirebilmeyi diliyor.

Daha yavaş. Daha kişisel.

Böyle düşündüğünü biliyorum, çünkü ben de aynı bok parçası için aynı şeyleri düşünmüştüm.

"Yardıma ihtiyacım var Vadim,"

diye homurdanıyorum. Başı öne

eğik, ama yavaşça başını sallıyor.

"Baba," diye boğuk bir sesle mırıldanıyor.

Duvara dokunuyor, ayağa kalkmadan önce dua gibi bir şey mırıldanıyor. Bana dönüyor, ağzı asık.

Vadim kalın bir sesle, "Anneni kaybettim," diye homurdandı.

"Sana yakın başka bir kadını daha kaybetmeyeceğim."

Dudakları kıvrılırken gözleri kısılır.

"Mara'yı bulmaya gidiyoruz Konstantin."

İkimiz de asansöre binerken başımı sertçe sallıyorum. Kapılar kapandığında telefonum tekrar çalıyor -Lukas, yine.

Ve yine, adamlarımın Grigori'nin sevdiğim kadınla kaçışından kalan cesetleri ve enkazı temizlediği lobiye indiğimizde onu susturuyorum.

Kapılar kayarak katliama açılıyor. Ve aniden, tanıdığım bir yüz bana doğru dönüyor.

"Konstantin!"

Lukas, bina lobisinin kırılmış camlarının dışındaki sokaktan bana doğru hışımla gelirken yüzü asıktı. Adamlarım bağılıyor, silahlarını çekerek onu durdurmaya çalışıyorlar ama ben bir emir vererek onları durduruyorum.

Ö n ü m d e durduğunda Lukas'ın yüzü gerilmişti, acımasız görünüyordu.

"Mara-"

"Açıklayacak vaktim yok," diye hırlayarak yanından geçip gidiyorum. "Biz gidiyoruz-"

"Bu Grigori!"

"Hadi oradan!" Kırılmış camlar ve kan gölleri arasında fırtına gibi esiyorum.

"Hayır, Konstantin, dur!"

Elini omzuma koyduğunda öfkeyle ona doğru dönerek hırlıyorum. Elini geri çekip ceketinin önünden tutuyorum.

"Lanet olası şeytanın kendisi için değil," diye tıslıyorum ince ince, kanım lav gibi kaynıyor.

Tekrar dönmeye başladığımda ağzı

inceliyor. "Senin bir amcan var."

Ona dönüp bakarken kaşlarımı çatarak duraksıyorum. "Affedersiniz?"

"Adı Jakov Boyko."

Gözlerimi kırpıştırıp ona

bakıyorum.

Boyko annemin kızlık soyadıydı.

Bakışlarımı Vadim'e çeviriyorum, cevap arıyorum. Ama o da en az benim kadar şaşkınlıkla Lukas'a bakıyor.

"Sen neden bahsediyorsun-"

"Senden sır olarak saklandı, çünkü herkesten sır olarak saklandı. Ama ben araştırıyordum," diye tıslıyor Lukas.

"Derin. Ailenin siyaset için evlendiğini biliyor olmalısın, değil mi?"

"Bunun farkındayım," diye tersliyorum.

"Annenin ailesinde para vardı, babanın ailesinde kas gücü vardı-"

"Bu soyağacı powerpoint'inin bir amacı varsa, ona ulaş!"
Kükrerim.

Ağzı inceliyor.

"O gün yapılan tek ortaklık annenle baban değildi. Amcan ve Antin de bir anlaşma yaptılar, Antin düşerse Reznikov tahtına Jakov geçecekti. Bir varis olsa bile."

Bunca zamandır yılanın başını bu odada kilitli tuttuğunu mu sanıyordun Konstantin? Hayır, küçük prens. Kral düştükten sonra benim işim liderlik etmek değildi. Lanet zamanını boşa harcamaktı.

Gözlerim şişiyor, boğazım düğümleniyor.

Hay sikeyim.

Lukas, "Antin öldüğünden beri biri sana karşı karar veriyor," diye homurdanıyor. "Ve bu lanet olası Dima Pavlishchev değil-"

"Ben Jakov," diye tıslıyorum.

Antin'in bir bitkisi vardı. Bir köstebek. Belsky saflarında bir casus.

Mara'yı vurduktan sonra vurduğum adamın yaralı yüzünü hatırladıkça gözlerim parlıyor.

"Grigori, Antin'in Belsky ailesi içindeki fabrikasıydı," diye boğuluyorum. "Ve şimdi bu lanet Jakov için çalışıyor-"

"Hayır, Konstantin," diyor Lukas ince bir sesle, bir o yana bir bu yana sallanan yüzü asık.

"Grigori Jakov için çalışmıyor."

Nabzım atıyor, içim içime sığmıyor. "Hayır..."

"Grigori, Jakov Boyko'dur."

Her şey durgunlaşıyor.

Semyon Belsky'nin, müttefiki ve eniştesini öldürdüğüm kız kardeşini öldürdüğünü düşünen adam Mara'ya sahip.

Semyon'un kızı.

Benim aşkım.

Bu dünyada en çok nefret ettiği ve nefret ettiği adamların her ikisine de yakın bir şey.

"Bulmamız gerek-"

"Nerede olduğunu biliyorum," diye

homurdanıyor Lukas. Gözlerim

kısıılıyor. "Nasıl?"

"Çünkü uzun zamandır tanımadığım kimseye güvenmem," diye mırıldandı ince ince. "Mara'nın eski koruması da dahil. Bahse girerim telefonu hâlâ çatı katındadır?"

Başımı salladım.

"Jakov'unkini de orada bulacaksın. En azından onunkilerden birini. İyi bir paraya bahse girerim ki kilidi de açık, her yerinde onu götürdüğü bir yere işaret eden ipuçları var, ki bunların hepsi saçmalık."

"Sadede gel, Komarov-"

"Ana telefonu hâlâ üzerinde ve çantasına yerleştirilmiş bir izleme çipim var."

Gözlerim kısıldı.

"Söyle bana," diye hırlıyorum, dudaklarım şeytani bir şekilde kıvrılırken gözlerim alev alev yanıyor.

"Güney İngiltere'ye doğru yola çıktı," diyor sessizce. "Ve eğer tahmin edersem, Rye'a."

İhtiyacım olan tek şey bu. Binanın yıkık dökük lobisinden hışımla çıkıp bekleyen arabaya doğru fırlıyorum.

Kimse beni durduramaz.

Ŗu anda yeryüzündeki hiç kimse beni durdurmaya çalışacak kadar aptal değil.

Vadim ve Lukas'ın benimle birlikte arabaya atladıklarını hayal meyal fark ediyorum ve sonra havaalanına doğru yola çıkıyoruz.

"Eğer göremediğin bir parçan olsaydı, Konstantin, onu bulmak için her kayayı devirmez ve her ağacın arkasına bakmaz mıydın?"

"Hayır. Onu bulmak için tüm ormanı yakarım."

Birisi dünyada en çok değer verdiği şeyi benden aldı. Ve onu geri almak için bu dünyayı küle çevireceğim.

"Hepimizin içinde bir şeytan ve bir melek vardır, küçük zaychik."

Grigori iç geçiriyor, pencereye yaslanıp kayalık kıyıya çarpan dalgaların üzerinde parıldayan yarım ayı seyrederken geniş omuzları inip kalkıyor.

"Bazen, şeytan? Aşağıda kalır. Gömülü kalır ve biz de sanki orada hiç yokmuş gibi hayatımıza devam edebiliriz. Ama... bunlar uyumamıza yardımcı olacak güzel yalanlar. Çünkü o şeytan?"

Dönüyor, ay ışığı daralmış gözünün köşesinde parlıyor ve yüzünün yan tarafındaki yara izini belirginleştiriyor

"O her zaman oradadır, zaychik. Özellikle de bu konuda kendimize yalan söylediğimizde."

Korku saatler önce beni terk etti. Yıllardır en azılı koruyucularımdan biri olarak gördüğüm adam bir canavara dönüştüğünde kalbimi ikiye bölen ihanet acısı da öyle.

Oturduğumuz kanepeden kalkıp silahını çektiğinde ve Konstantin'in korumasının kafasına bir kurşun sıktığında. Şeytanın ta kendisi gibi gülümseyerek bana döndüğünde.

Ondan geri çekildiğimde, sadece aramızdaki masayı çevirmesi için, dudakları avını katletmek üzere olan bir kurt gibi kıvrılıyordu. Ve kovaladığında, fırlattığım çay bardağından kaçtığında, merdivenlerden düşerken ayakkabımı parçaladığında.

Aramızda kilitlediğimde kapıyı kırdı.

Grigori asansörden çıkarken adamların çığlıklarını ve lobinin camlarına sıçrayan kanı hatırlayınca irkiliyorum; bir elimde silah, bileklerim bağlı bir şekilde omzuna atılmıştım.

Ama artık korkmuyorum.

Sadece kızgınım.

Deniz kenarındaki güzel evin dışında okyanus kıyıya vuruyor. Tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyorum ama sanırım İngiltere'deyiz ya da jetten inerken gördüğüm İngilizce havaalanı tabelalarına bakılırsa muhtemelen İskoçya veya İrlanda'dayız. Beni bir minibüsün arkasına atıp bizi şu anda bulunduğumuz yere götürmeden önce.

Ve burası çok karanlık. Bir tür çalışma odası ya da kütüphanedeyiz, tek ışık kıyıya bakan büyük pencerelerden dışarıdaki dalgaların yarım ay ışığıyla parıldamasından geliyor.

Grigori tekrar iç çekerek etli elini çenesini okşamak için yukarı kaldırıyor.

Eskiden ellerine hayranlık duyardım, hem çok güçlü hem de çok nazik oldukları için. Bu eller, araba yolunda buzda kaymadan önce beni yakalayan ellerdi. Oyun parkındaki bir kesiğin üzerine yara bandı yerleştiren eller. Bana korunduğumu hissettiren eller.

Bugün, beni şiddetle yakalayan ve bulduğum ikinci yaşam şansından koparan eller onlar.

Gözlerim onunkilere dikiliyor, dudaklarım kıvrılıyor.

Grigori tekrar iç çekiyor. "Kızgınsın, zaychik-"

"Bana öyle demeyi kes," diye hırlıyorum, o kadar öfkeliyim ki odanın ortasında oturduğum sandalyede titriyorum. Bağlı değilim. Ama kaçmak imkânsız. O beni durdurmadan önce kaçma şansım yok.

Grigori'nin kaşları çatılır.

"Ve ben kızgın değilim," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Hayır Grigori, o saatler önceydi. Artık kızgınlığı çoktan geçtim."

Dudakları ince, gözleri sakın ve soğukkanlı bir şekilde üzerimde geziniyor. "Bundan hoşlanmıyorum, biliyorsun."

"O zaman bırak gideyim."

Tekrar dalgalara bakmak için dönerken ince bir şekilde gülümsüyor. "Buna karar vermek bana düşmez, zaychik."

"Bunu neden yapıyorsun!?" Çığlık atıyorum, ona patlıyorum. "Sadakat, Bayan Belsky."

Arkamdan gelen hırıltılı, gıcırtılı ses beni yerimden sıçratıyor. Bu ölümün sesi - filmlerde yürüyen, konuşan bir iskeletin çıkaracağı ses. Kemik kemik üstünde gıcırıyor.

Grigori de dönüyor, yanımdan hızla geçmeden önce kaşlarını çatıyor. Homurdandığını duyuyorum, sonra da ağır ve metal bir şeyin yere bırakılma sesini.

"Spasibo, dostum," diye hışırıyor iskelet ses, Rusça aksanıyla. "Şu lanet olası basamak. Spasibo, Jakov."

Kaskatı kesiliyorum, gözlerim fal taşı gibi açılırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Radyo kontrollü bir arabanın yerde giderken çıkardığı sese benzer bir vınlama sesi geliyor. Ve sonra aniden, görüş alanımın çevresinde, elektrikli tekerlekli sandalyedeki bir adam beliriyor.

Sandalyedeki korkunç, bükülmüş pozu karşısında nefesim kesiliyor.

-Doğal olmayan bir şekilde eğilmiş, başı bir tarafa doğru sallanıyor. Donup kaldığı ve sandalyeyi kontrol eden kumanda kolunu itmek için sadece tek parmağını kullandığı için en azından kısmen felçli olduğu açık.

Sandalyenin arkasına bağlı makineler tıslıyor ve bip sesi çıkarıyor - eskiden hastanede başımda nöbet tutan makineler gibi. Kablolar ve tüpler sandalyenin yanlarından dolanıyor ve giydiği ağır bornozun göğsünün altında kayboluyor.

Yüzünün yarısı sanki kayaların ya da çakılların arasında sürüklenmiş gibi görünüyor; parçalanmış, ezilmiş ve gelişigüzel bir şekilde birbirine yapıştırılmış gibi. Ama yüzünün katliamı ve vücudunun enkazı arasında, karanlık gözlerinde hala yanan kötü ve vahşi bir şeyin karanlık kıvılcımı var.

"Bayan Belsky," diye tıslıyor o ölümcül sesiyle.

Ağzı çoktan bükülmüş ama köşeleri zalimce kıvrılıp sivri bir gülümsemeye dönüşmüş.

"Evime hoş geldin Mara," diye homurdanıyor.

Yutkunuyorum, ona bakarken nabzım kulaklarımda gümbürdüyor - beni tanıyan ama benim için bir gizem olan bu çarpık, kırık adama.

"Sorun değil," diye homurdanıyor. "Tanışmamızın üzerinden çok uzun zaman geçti. Ve eğer istersen, beni tanımadığın için şu anki görünüşüm yerine talihsiz hafıza kaybını suçlayabilirsin."

Dudakları yine o sivri, acımasız şekilde kıvrılıyor.

"Ahhh, ama sen büyüdün, Mara. Son görüşmemizden bu yana çok büyüdün."

Gülmeye başlıyor, sonra birden boğuk, kâğıt gibi bir ciğer hırıltısına dönüşüyor. Makinelerden biri bip sesi çıkarmaya başladı ve aniden, bu adamın kalbimi sıkıştıran bir isimle çağırdığı Grigor onun yanına koştu.

"Ben iyiyim, ben iyiyim!" Tekerlekli sandalyedeki adam tıslıyor.

Yıkık yüzündeki çarpık bakışları tekrar bana dönüyor.

"Ahhh, benim kim olduğumu bilmek istiyorsun. Ama görüyorum ki onun kim olduğunu daha çok bilmek istiyorsun, değil mi?"

Bakışlarım Grigori olarak tanıdığım adama, eski korumama doğru kayıyor. Gözlerimi kırıştıyorum, az önce bu adamdan duyduğum isimden sonra hâlâ ne diyeceğimi bilemiyorum -gözlerimi kırıştıyorum ve inanamıyorum.

"Ahh, bu ismi biliyor musun, da?"

Adamın ağzı zehirli bir şekilde kıvrılır.

"Söyle ona dostum..." diye

homurdanıyor.

Grigori dönüyor, gözleri benim üzerimdeyken ağzı inceliyor. "Mara-"

"Jakov Boyko," diye fısıldıyorum sessizce.

Gözleri kısılır, ağzı incelir. Sandalyedeki adam boğuk bir kahkaha daha atıyor.

"Ahh, o iyi, değil mi?" Sandalyesini döndürerek donuk yüzünü Grigori-Jakov'dan bana çevirdi.

"Bilmek istiyorsun, değil mi? Bunu neden yaptığını bilmek istiyorsun," diye tıslıyor. "Sadakat yüzünden. Çünkü o yeminlerin ve bağlılıkların hala önemli olduğu bir adam."

"Ama yeminler ve bana bağlılıklar değil, değil mi?" Bir zamanlar koruyucum dediğim adama hırlıyorum. "Ailemi korumak için verdiğin sözler değil-"

"Aileniz bir felaket Bayan Belsky," diye hırlıyor adam. "Ve Semyon bu ülkenin yüzünde kanserli bir tümördü-"

"Bana söz ver!" Boğuluyorum, gözyaşlarımı ısırarak geri çekiyorum. "Sana güvenmiştim! Zımnen!"

Sandalyedeki adam korkunç bir şekilde gülümser.

"Güven bağları ve iş bağları vardır, Bayan Belsky. Ve sonra, aile bağları vardır. Kan bağı."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"Kim..."

Parçalar doğru şekilde bir araya gelmeye çalışmak için dönüp duruyor, sanki kafamda bir yapboz var ve resmi görebilmek için parçaları birleştirmeye çok yakınım.

Adam vahşice gülümser.

"Biliyorsun, Mara. Bildiğini biliyorum."

Yutkunuyorum, gözlerim daralıyor, görmeye çalışıyorum...

İç çekiyor. "Ahh, düşünsene, sen ve ben de bir zamanlar neredeyse kan bağımız vardı."

Kaşlarım çatılıyor, ne dediğini anlamıyorum.

Dudakları kıvrılıyor.

"Babanla oğlumla evlenmeni konuştuğumuz zaman."

Yüzüme bir tokat gibi çarpıyor ve farkına vardığımda boğuluyorum. Korkunç gerçek yüzüme çarparken, bu mümkün olmasa bile. Mantığa meydan okusa bile.

"Sen..." Titreyerek kısık sesle fısıldıyorum.

Antin Reznikov'a dehşet içinde bakarken gözlerim büyüyor ve damarlarım buza dönüşüyor.

"Sen-"

"Öldü mü?" Kıkırdıyor, kendi ciğerleri gibi gelen sesle boğuluyor. Ama sonra tekerlekli sandalyeye bağlı makineler tıslayıp vınlıyor ve göğsü havayla doluyor.

"Oğlumun tüm çabalarına rağmen. O korkak Vadim'in beni kendi evimde vurmasına, uçurumdan atmasına ve okyanusta ölüme terk etmesine rağmen," diye tıslıyor kalın bir sesle. "Hayır, ben ölmedim. Şeytan beni cehennemden geri püskürttü, Mara," diye homurdanıyor.

Dudakları kıvrılıyor.

"Hayal kırıklığı oğlumun beni öldürememesi ne kadar da uygun, değil mi? Şiirsel," diye alay ediyor. "Belki de bunun hakkında bir sone yazabilir."

Titriyorum, içimdeki ateş sönmeye başladığında aniden üşüdüğümü hissediyorum. Gerçek korku içime işlemeye başladı.

"Ne istiyorsun?" Tanrı'dan sesimin titrememesini dileyerek söylüyorum.

Antin tehlikeli bir şekilde

gülümser. "Sen, Mara."

Yüzümdeki kan çekiliyor. Antin hırıltılı bir kahkaha atıyor.

"O şekilde değil. Korkarım o parçam artık çalışmıyor. Yoksa inan bana..." diye hınzırca sırıtıyor ve midem bulanıyor.

"Biliyor musun, bir keresinde neredeyse anneni beceriyordum." "Cehenneme git," diye tükürdüm.

Sadece ince bir şekilde gülümsüyor.

"Acaba tadın da bu kadar tatlı olur muydu? Belki de Jakov'dan seni benim için becermesini istemeliyim, ha?"

Gözlerim Grigori olarak tanıdığım adama dönüyor. Ama ne kadar arasam da, yüzünde zerre kadar sempati bulamıyorum. Tek bir parça bile.

Antin gülüyor.

"Umut için ona bakıyorsun, değil mi? Eski Grigori'yi görmeyi umuyorsun, değil mi? Belki de daha önce, senin küçük koruman gibi davrandığı zamanları?"

Soğuk soğuk gülüyor.

"Jakov, Rus Özel Kuvvetleri tarafından casusluk taktikleri konusunda eğitildi, seni aptal kız. Hissettiği ya da hissetmediği her şeyi bir düğme gibi açıp kapatabilir."

Yutkunuyorum, gözlerim bir şeyler umarak tekrar eski korumama kayarken kendimi çok soğuk ve yalnız hissediyorum.

Ama Antin haklı. Sadece soğuk bir kayıtsızlık. Bir robot gibi.

"Grigori," diye boğuluyorum. "Ya da Jakov, lütfen. Beni tanıyorsunuz. Tüm bunların bir görev için ya da canımı yakmak için olmadığını biliyorum.

Ben," diye tıslıyorum, gözlerim yaşıyor. "Buzun üzerine düştüğüm zaman mı? Elimi kestiğim ve senin sargı yaptığın zaman-"

"En başta buzlanmayı kim yaptı Mara," diye alay ediyor Antin. "Hazırda bir yara bandıyla sana yardım ederek aranızdaki bağı sağlamlaştırmak için jiletleri jungle-gym'e kim sakladı?"

Kusmak istiyorum. Çığlık atmak ya da ağlamak istiyorum. Ama onlara benim kırıldığımı görme zevkini tattırmayı da reddediyorum.

Antin korkunç bir sesle kıs kıs güler.

"Ona güvenmeniz için eğitildi. O böyle yaratıldı-"

Grigori-Jakov kalın bir sesle, "Kendi adıma konuşacağım, Antin," diye homurdanıyor ve soğuk bakışlarını bana yöneltmeden önce bir an için Antin'e dik dik bakıyor.

"Babanın evindeki rolüm, küçük zayçik..." gözleri kısıldı. "Evet, düşmanımız olan adama ulaşmamı sağlamak içindi. Ama..." nefes alır. "Seni önemsiyordum. Değer veriyordum. O kısım rol değildi."

Gözlerim onunkilere

kilitleniyor, yalvarırcasına.

"Peki ne değişti? Grigori-" "Ben

Grigori değilim."

Yutkunuyorum.

"Ve değişen şey görevdi. Ne daha azı ne de daha fazlası. Kişisel bir şey değil."

Beni kıran şey, bunu söyleme şeklinin tamamen insanlık dışı ve soğuk olması. Umutsuzca içimde tutmaya çalıştığım hıçkırık acımasızca dışarı çıkıyor. Ağlarken boğuluyorum, Antin'in hırıltılı kahkahasına ve Jakov'un donmuş kayıtsızlığına karşı gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Ahh, küçük Mara," diye homurdanıyor Antin ince ince. "Belki de eski hayatımda, oğlum ve küçük köpeği beni kırmadan önce, evet... Seni tam burada, şu anda becerirdim, sadece ağlamayı izlemek için. Benim için kırılmanı izlemek için."

Çiğ korku içimi parçalıyor, beni ürpertiyor. Ama o sadece alay ediyor.

"Ama burada olma sebebin bu değil. Hayır, seni yem olarak istiyorum Mara."

Yutkunuyorum, gözyaşlarım soğuk bir şekilde yanaklarımdan aşağı kayıyor. "Ne için yem?"

Kabus gibi sırtıyor.

"Tuzağım için, küçük Mara," diye homurdanıyor Antin. "Konstantin için."

HAYIR.

Çığlık atmak istiyorum. Öyle bir çığlık atmak istiyorum ki Konstantin beni ta Moskova'dan duysun ve peşimden gelmemesi gerektiğini bilsin.

Çünkü şu anda bulunduğum yerden daha kötü bir kader düşünecek olursam, şu anda bildiklerimle, bu onun da zarar görmesini içeren bir kaderdir.

Ya da daha kötüsü.

Antin o çarpık, çarpık sırtışıyla bana gülümsüyor.

"Senin için gelecek, hiç şüphem yok. O seni seviyor."

Kalbimde hissettiğim neredeyse istemsiz ağırlıksızlık hissi, ağzını tekrar açtığında paramparça oluyor.

"Acınası bir zayıflık. Aşk bir handikaptır. Bir aptalın dünyadan uzaklaşmasıdır. Ama Konstantin bunu göremeyecek kadar yumuşak. İşte bu yüzden senin için geleceğini biliyorum."

Koyu renk gözleri yüzünün yıkıntıları arasından benimkilere bakıyor.

"Ve bunu yaptığında, o daha annesinin karnındayken yapmam gerekeni yapacak ve onu yok edeceğim."

"Ayak parmaklarının üzerinden mi geçeceksin?"

Ben kendimi durduramadan ağzımdan çıkıyor. Antin'in donmuş, parçalanmış yüzü öfkeyle zonkluyor, dudakları acımasızca kıvrılıyor. Yanında, Jakov sessizce sırtıyor.

"Dikkatli ol, zayçik," diye homurdandı eski korumam. "Ve eğer Antin Konstantin'in hangi parçasını ezmek isterse, ezecektir."

"Benim için geldiğinde-"

"Biraz zaman alacak ama eninde sonunda buraya gelecek." Jakov ince bir gülümsemeyle. "Önce ona birkaç yanlış yön gösterdiğimden emin oldum."

"Onu durduramayacaksın," diye tıslıyorum. Gözlerim dönüp Antin'e dikiliyor. "Ve eminim ki sen de durduramayacaksın."

"Ama yapacaklar."

Antin bu sözleri söylerken altı iri yarı, eski asker görünümlü adam arkamdaki kapıdan kütüphaneye giriyor; her birinin sırtında bir tüfek ve belinde bir tabanca var.

Jakov omuz silkiyor.

"Sonunda senin için buraya geldiğinde, küçük Mara, o halledilecektir."

Dönüp altı adama sertçe başını sallar.

"Dobrat'sya do svoikh pozitsiy."

Yerlerinize geçin.

Beş adam odadan çıkarken yutkunuyorum, yüzümün rengi kaçıyor.

Antin beni küçümsüyor.

"Bir zamanların güçlü Reznikov örgütü, başında benim zayıf oğlum varken artık yok," diye hırlıyor. "Ona bakıyorlar çünkü bana en yakın olduğunu düşündükleri kişi o."

Gözleri bana dikilmiş, ağzı vahşice bükülüyor.

"Ama ben onun lanet kafasını keseceğim ve tahtıma bir kez daha çıkacağım. Ve bu sefer, Bratva dünyası önünde eğilecek
."

"Kimse senin önünde eğilmeyecek Antin."

Arkamda onun sesini duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Konstantin'in elinde bir silahla öfkeyle hırladığını gördüğümde bir çığlık atarak dönüyorum. Gözlerim onun fırtınalı, silah metali grilerine kilitleniyor; gözleri şiddetle benimkileri yakıyor.

Benim için geldi.

Bir saniye içinde, hâlâ odada bulunan iri yarı muhafız hırlayarak tabancasını kılıfından çıkardı ve yanıma doğru hamle yaptı.

Her şey çok hızlı oluyor ama yine de ağır çekim gibi hissettiriyor.

Bacağım yana doğru fırlıyor ve kaval kemiğini yakalıyor. Öne doğru devrilirken gözlerinin şişmesini izliyorum ve daha yere düşmeden Konstantin'in kurşunu alnından giriyor.

Antin'in yüzü buruşuyor, evin dışında ve koridorun aşağısında bir yerlerde silah sesleri duyduğumuzda gözleri şişiyor. Adamlar çığlık atıyor, Rusça bağırıyor ve ardından daha fazla çığlık geliyor.

Ve aniden, Jakov hamlesini yapar.

Odanın bir ucundan diğer ucuna bir boğa gibi asık suratla saldırırken çığlık atıyorum. Konstantin hırlıyor ve iri adamın göğsüne isabet eden bir el ateş ediyor.

Zar zor irkiliyor ve Konstantin'e bir belediye otobüsü şiddetiyle çarparken yüzüm dehşetle düşüyor. Konstantin bir çatırtı sesiyle duvara çarparken homurdanıyor, silah elinden yuvarlanıyor.

Jakov'un yüzü asık, kapının yan tarafındaki bir paneli çarparak panik odası tarzı metal bir kapıyı üzerine gönderiyor ve bizi içeriye kapatıyor.

İri Rus Konstantin'in silahını tekmeleyip kendi gömleğini yırtarken boğazımda düğümlenen çığlığı bastırmaya çalışıyorum. Mermi çekirdeği gömleğinin altındaki kurşun geçirmez yelekten metalik bir çınlamayla yere düşerken öksürüyor.

Arkamda Antin boğuk bir kahkaha atıyor. "Seni zavallı küçük çocuk," diye hırlıyor, neredeyse neşeyle.

Konstantin başını kaldırırken dudakları kıvrılıyor. Ama sonra Jakov kaburgalarına sert bir tekme atıp onu yere yuvarlayınca çığlık atıyorum.

Konstantin 1.80 boylarında ve yapılı.

Ama dev Jakov'un yanında sekiz yaşında bir çocuk gibi duruyordu.

"Kurtarma ekibiniz bu mu?" Antin kahkahalarla hırıldıyor. "Yanında kimi getirdin? Şu korkak Vadim'i mi?"

Konstantin yüzünü buruşturarak başını kaldırdığında oğluya alay eder.

"Ateş kesildi Konstantin," diye alay eder Antin. "Belki de ölmüştür. Ya da belki Vadim bir şekilde beş adamımı da öldürmüştür."

Dudakları o karanlık, hınzır gülümsemeye dönüşüyor.

"Yolun hemen aşağısında yirmi tane daha var. Birkaç dakika içinde burada olurlar." Gözleri zalimlikle parlıyor. "Belki de onlara onu canlı götürmelerini söylemeliyim. Böylece onu bir uçurumun üzerine koyabilir ve küçük bir kedi gibi dinlenirken vurabilirim!" Şeytani bir şekilde kükrüyor.

"O zaman onu, dalgalar yüzünü kayalara çarpana kadar kırık bir sırtla lanet okyanusa itebilirim!"

Konstantin gülmeye başlar. Antin'in yüzü kararır. Daha da endişe verici olanı, Jakov'un ki de öyle.

"Tek istediğın insanların sana boyun eğmesi Antin," diye vahşice sırtıyor Konstantin kahkahaları arasında. "O kadar ki, artık kendi tahtına sahıpsin, kalıcı olarak, nerede olursan ol-"

Homurdanıyor ve Jakov çizmesini Konstantin'in kaburgalarına tekrar vururken çığlık atıyorum.

"Yerde kal," diye hırılıyor iri Rus. "Yoksa."

"On dört yaşında bir çocuk tarafından yere serilen bir adamdan büyük laflar."

Öfke neredeyse Jakov'un iri gövdesinden yayılıyor gibi görünüyor. Çömelip silahının namlusunu Konstantin'in omzuna sertçe bastırırken dudakları kıvrılıyor.

Nabzım kulaklarımda güm güm atmaya başladı. Yüksek sesle.

"Omzum," diye homurdanıyor sessizce. "Bazen geceleri hâlâ ağrıyor. Ya da soğuk olduğunda-"

"Güzel."

Jakov'un sevdiğim adama hançer gibi bakmasını izlerken kalp atışlarım gittikçe daha yüksek sesle çarpıyor ve beni bunaltıyor.

"Sanırım iyiliğe karşılık verme zamanı geldi."

Kulaklarımdaki gümbürtü gittikçe artıyor.

"Umarım bu acıtıyordur, küçük prens-"

"Burada öldü, biliyorsun."

Jakov donakalır, Konstantin'in sözleri karşısında gözleri kısılır.

"Vur onu, Jakov!" Antin törpölüyor.

"Kız kardeşin, annem. Bu ev onun-"

"Bana tarih dersi vermeye kalkma," diye hırladı Jakov.
"Semyon Belsky'nin bu olayda sevgili kız kardeşime yaşattığı dehşetin farkındayım-"

"Semyon değil."

"Vurun onu!" Antin kükrer. "Buna bir son verelim dostum!
Vur onu ve her zaman olması gerektiği gibi bu imparatorluğu birlikte yönetmek için yükselelim-"

"O yaptı," diye alay ediyor Konstantin, babasına doğru tükürürken gözleri yarıklara dönüşüyor.

Jakov sertleşir, çenesi kenetlenir.

"Bizi bu saçmalıktan kurtar Konstantin," diye çıkışır Antin.
"Sen oyununu oynadın. Kaybettin. Böyle gelmiş böyle gider. Şimdi bir kez olsun adam ol ve-"

"Semyon annemi incitti," diye mırıldanıyor Konstantin
soğuk bir sesle, gözlerimiz bir anlığına kilitlenirken kalbim onun için burkuluyor.

Sonra Jakov'a döner.

"Semyon ona saldırdı ama buradaki geceden on altı yıl önce," diye homurdanıyor sessizce. "O pislik herif onu dövdü, yere yatırdı-"

"Bu kadar yeter," diye hırlıyor iri Rus.

"Antin'e hiç söylemedi, çünkü ondan korkuyordu. Çünkü iyi gününde bile onu incitiyordu-"

"Bu bir yalan-"

"Yap. Konuşma. Konuşma," diye homurdanıyor Jakov sessizce, başını zar zor Antin'e doğru çevirerek.

"Saldırıyı sadakatsizlik olarak algılayacağını bildiği için bunu ondan sakladı. Öğrendiğinde de tam olarak öyle yaptı-"

"Yalanlar-"

"O saldırıdan bir oğlu oldu."

Vay anasını.

Oda sessizliğe gömülür. Jakov gözlerini kırpıştırır, burun delikleri açılır, çenesi gıcırda.

"Ne?"

"Annem... kız kardeşin, amca," diye tıslıyor Konstantin.

"Başka bir oğlu daha vardı. Gizlice."

Konstantin'in yüzüne yayılan acıyı gördükçe kalbim sıkışıyor, sızlıyor. Gözleri benimkilere kayıyor ve o anda, sanki bana bağıırıyormuş gibi, anlıyorum.

Gözlerim
açıldı.

Ben Gavan.

Aynı gri gözlü Gavan. Vadim'in büyüüttüğü ama her zaman Reznikov ailesinin yanında olan Gavan. Gavan kim

Kristina Reznikov, Konstantin ile birlikte futbol maçlarına ve pierogi dükkanlarına giderdi.

Çünkü onun oğluydu.

Boğuluyorum, gözlerim yaşıyor.

Çünkü o bildiği ama söyleyemediği oğluydu. Onun ve kendisinin güvenliği için kendi yöntemleriyle, uzaktan sevmek zorunda olduğu oğlu.

Gözyaşlarımı kırptırdığımda Jakov'un gözle görülür bir şekilde titrediğini, dudaklarının hırçın ve acı dolu bir hırıltıya dönüştüğünü fark ediyorum.

"Bunlar belli ki oynayacak başka kartı olmayan bir çocuğun yalanları-"

Konstantin babasını görmezden gelerek Jakov'a, "Ceketimin sol cebinde," diye tısladı.

Boştaki eliyle cebine uzanırken Rus'un yüzü asık ve çizgilidir. Çıkardığında elinde küçük bir dijital kayıt cihazı var.

Konstantin, "Çal şunu," diye homurdanıyor.

Konstantin'in sesinin tiz bir versiyonu küçük hoparlörden aniden duyuluyor.

"Bana söyleyebileceğin hiçbir şey tek bir uyku kırptımı bile kaybetmeme neden olmayacak-"

"Antin anneni ucuz bir fahişe gibi becerdi ve sonra öldürdü," diye alay ediyor bir adam.

Sonra da gülüyor.

"Oooh, Şimdi neden bunu gerçek olarak kabul etmen için seni zorlamam gerekmediği izlenimine kapılıyorum? Bunun doğru olduğunu biliyorsun, değil mi? Ama nedenini bilmek istiyorsun, değil mi-

Kıkırdıyor.

"Devam et, Konstantin. Vur beni, madem babanı vuramıyorsun-

Konuşmacıdan gelen etin ete çarpma sesi ve ardından diğer adamın acı içinde hırlaması.

"ünkü annen bir fahişeydi, Konstantin," diye alay ediyor. "İşte bu yüzden! Çünkü Antin on altı yıl önce annenin onu aldattığını öğrendi. Başka bir adamdan bir oğul doğurmuş! Semyon Belsky'den!"

Kalbimin güm güm attığını duyabiliyor ve odada çatırdayan soğuk, vahşi enerjiyle derimin zonkladığını hissedebiliyorum. Jakov kendi dişlerini kırmak üzereymiş gibi görünüyor.

Antin tamamen beyaz görünüyor.

"Semyon Belsky'nin çocuğunu gizlice doğurdu," diye bağırıyor kayıttaki adam. "Baban çoğunlukla iş için dişarıdayken. O gece oradaydım, biliyorsun. Rye'daki evde. Orada olmaman gerekiyordu elbette. Ama ben oradaydım."

Korkunç kıkırdama sesi kayıt cihazının hoparlöründen duyuluyor.

"O sürtük annenden bir parça almak için. Antin'in hediyesi."

Sevdiğim adam için içimden bir parça kopuyor. Hiç tanımadığım kadın için.

"Biliyor musun, Vadim'i de davet etmeliydik," diye alay ediyor adam. "Ona her zaman biraz aşıktı."

Yine gülüyor.

"O gece Vadim'in amı yoktu. Ama ben oradaydım," diye tıslıyor. "Ve seni gördüm-"

"Zaman doldu," diye tıslıyor Konstantin'in sesi. "Güle güle, Dima-"

"Çizgili pijama giymiştin. Küçük bir çocuk gibi," diye acımasızca gülüyor. "Mavi ve turuncu çizgili pijamalar, fahişe anneni görünce ağlayacakmış gibi görünüyordun-"

Jakov'un eli kayıt cihazının etrafını sarar ve onu kapatır. Yavaşça nefes alıyor, sessizce ayağa kalkarken omuzları sarsılıyor.

Kocaman eli esniyor ve kayıt cihazı plastiğin kırılma sesiyle parçalanıyor.

Bir celladın bakışlarını Antin'e yönelttiğinde oda ölüm sessizliğine bürünür.

"Arkadaşım," diye kekeliyor Antin. "O benim karımdı, Jakov! Senin kız kardeşindi! Ben asla-"

Silah patlaması sağır edici. Bağırıyorum, ellerim kulaklarıma çok geç gidiyor. Gözlerim, mermi Antin'in kafasını ve tekerlekli sandalyesinin kafalığını delip geçerken kafasının şiddetle geriye savrulduğunu görmemek için yeterince hızlı bakmıyor.

Jakov sakince dönüp aynı karanlık bakışlarını Konstantin'e yönelttiğinde şok ve dehşet içinde bakakalıyorum.

ayağa kalkıyor. Jakov'un elindeki silah havaya kalkıyor ve namluyu Konstantin'e doğrultuyor.

"Jakov!" Çığlık atıyorum.

Dönmüyor bile.

"Reznikov örgütü benim," diye hırlıyor sessizce. "Kişisel bir şey değil."

"O senin yeğenin!"

Sadece omuz silkiyor, hâlâ bana doğru bakan Konstantin'e bakıyor, yüzü asık.

"Bu sadece bir iş," diye homurdanıyor Jakov. "Tıpkı senin gibi, küçük Mara."

Gözlerim düşüyor. Onu gördüğümde çenem

sıkıştı. "Ölme zamanı, küçük prens-"

"Silahını indir, Jakov."

Sözlerim onu etkilemedi.

Ölü muhafızın düşürdüğü silahın horozunu geri çeken başparmağımın sesi kesinlikle öyle.

Konstantin başını sallayarak bana bakıyor. Jakov dönüyor, bakışları daralıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Dudaklarım kıvrıldı.

"Yapmak zorunda olduğum şey," diye boğuluyorum, içimde öfke dönüyor - bana söylediği tüm yalanlar, hayatımı kirlettiği tüm sahte anılar

çocukluk.

"Ve inan bana," diye çıkıştım. "Bu kişisel bir mesele."

Jakov'un dudaklarının kenarları hafifçe kıvrılıyor. Silahı hâlâ Konstantin'e doğrultuyor. Ama dikkati benim üzerimde.

"Küçük zaychik-"

"Yap. Yapma. Lanet olsun. Bana öyle deme!" Kükreyerek onu sertleştirdim. Bakışları üzerime dikildi, kaşları çatıldı.

"Mara, Lütfen." o homurdanıyor. "Küfür mü? Şiddet mi?" Başını sallıyor. "Bu sen değilsin."

"Beni tanıyorsun."

"Tabii ki tanıyorum-"

"Hayır, yapamazsın," diye tıslıyorum, parmaklarım ona doğrulttuğum silahın etrafında sıkıca kıvrılıyor.

"Birine yalan söylediğinizde ve başka biriymiş gibi davrandığınızda böyle olur. Gerçek seni tanımıyorlar ama masken takılıyken sen de onları asla tanıyamayacaksın."

"Seni gayet iyi tanıyorum, küçük Mara," diyor

sessizce. "Belki de tanıyorsun."

Yutkunuyorum.

"Ama sen beni tanıyorsun."

Ağzı inceliyor.

"Silahını indir, Mara."

"Hayır."

İç çekiyor.

"Mara, sen on üç yaşındayken atış kulübünde sana öğretmiştim. Hatırladın mı?"

Gülümsüyor.

"Sana tıpkı bunun gibi bir silahı nasıl tutacağını öğrettim. Ben öğrettim."

"Evet," diye tıslıyorum sessizce.

"Yaptın." Gözlerim kısıldı.

"Ve bir yıl sonra beni kafamdan vurduğunda bana tetiği nasıl çekeceğimi öğrettin."

Ağzı inceliyor.

"Bunu yapmaktan hiç hoşlanmadım."

Jakov yavaşça bana doğru yürümeye başladı. İrkiliyorum, nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Parmaklarım silahın etrafında sıkışıyor ama kaygan hissediyorum.

Silah daha ağır gibi.

"Şu anda yapmaya hazır olduğunu düşündüğün şey, Mara," diye homurdanıyor sessizce, neredeyse sıcak bir şekilde. "Bu senin içinde yok. Sen katil bir zaychik değilsin."

Yaklaşıyor. Ve sonra daha da yaklaştı. Ellerim titriyor, gözlerim yaşlarla doluyor.

Aramızdaki yakınlığı kullanıyor. Duygularımı kullanıyor ve onunla ilgili beynime kazınmış mutlu anılarımı silah olarak kullanıyor.

Bunu biliyorum ama yine de onu durduramıyorum. Yapmam gerektiğini bildiğim şeyi yapamıyorum. Kendimi tepki vermeye ya da onu vurmaya zorlayamıyorum.

Belki de gerçekten haklıdır.

Bu içimde yok. Her ne kadar ondan nefret etsem de.

Eli elimdeki silahın etrafında hafifçe kıvrılana kadar tam önümde olduğunu fark etmiyorum. Dudaklarında ince bir gülümsemeyle silahı elimden alırken titreyerek inliyorum.

"Sen bir katil değilsin, küçük zaychik-" "Evet, ama ben öyleyim."

Jakov, Konstantin'in yerde yatan ölü muhafızın sırtına asılı tüfeği tutarak yüzünü buruşturarak durduğu tarafa doğru dönerken gözleri büyür.

Yüzünde soğuk, acımasız bir ifade. Jakov soluklaşır.

"Bekle-"

"Kulaklarını kapat, aşkım."

Patlama odanın içinde gürlerken gözlerimi sıkıca kapatıyorum, arkamı dönüyorum ve ellerimi kulaklarıma kapatıyorum. Bir zamanlar Grigori'm olan Jakov'un yere düşen bedeninin sesini duyuyorum.

Sonra aniden Konstantin beni yakaladı, göğsüne yaslanıp hıçkırma hıçkırma ağlarken beni güçlü kollarıyla sıkıca tuttu ve ona şiddetle sarıldı.

OFİSTEN ÇIKTIĞIMIZDA, Lukas bana doğru koşup şiddetle sarılınca kalbim şokla sarsılıyor. Gözlerim Konstantin'e kayıyor, bana o kıskanç bakışı atarsa ona meydan okumaya hazırım. Tanrı aşkına, bu Lukas, benim kardeşim de olabilir.

Ama bakmıyor. Sadece o karanlık, fırtınalı haliyle, cıva gibi dönen metal grisi gözleriyle bakıyor.

Lukas uzaklaştığında döner ve Konstantin'e elini uzatır. Ama göz açıp kapayıncaya kadar onlar da sıkıca sarılırlar.

Vadim homurdanarak Konstantin'in omzuna kanlı elini koyuyor. Kolunda bir bandaj tutuyor ama ben dehşet içinde bakarken omuz silkiyor ve bana iyi olacağını söylüyor.

Konstantin, Vadim'in sağlam omzunu sıkıca kavrar, birbirlerine başlarını sallarken aralarında bir şeyler geçer.

"Yolun yukarısında Antin'e sadık daha çok kişi

var-" "Artık değil," diye homurdanıyor Lukas

sessizce.

Çenesiyle bir işaret yapıyor ve onu dışarıda takip ettiğimizde çenem düşüyor.

Dışarıda kolayca kırk silahlı adam var, ama hiçbiri bize zarar vermeye gelmiş gibi görünmüyor.

"Süvarileri çağırdım," diye omuz silkiyor Lukas şaşkın şaşkın bakan Konstantin'e bakarken. "Bunlar Kashenko ve Volkov Bratvas'ın ikramı."

Konstantin'in ağzı açık kalıyor ve eli benimkini sıkıyor. Lukas'a sert bir bakış fırlatmak için dönüyor ama kayınbiraderim başını sallıyor.

"Koşulsuz şartsız, Konstantin," diyor sessizce.

Koyu renk takım elbiseli, yaşlı, yakışıklı ve güçlü görünümlü iki adam, toplanmış Bratva askerlerinin arkasından çıkıp bize doğru yaklaşıyor. Işığa doğru adım attıklarında Viktor Komarov ve Yuri Volkov'u tanıyıp glmsyorum.

Viktor bana yaklaşırken sıcak bir şekilde

gülümsüyor. "İyi misin?" diye soruyor nazikçe.

Onun neredeyse babacan kuşağına gömülürken başımı sallıyorum.

"yleyim," diye fısıldıyorum göğsüne, sonra geri çekilip Konstantin'in yanına gidiyorum, parmaklarım onunkilerle birleşiyor.

Konstantin boğazını temizler.

"Sanırım ikinize de bir teşekkür borçluyum."

Yuri başını sallar. "Bize hiçbir şey borçlu değilsin."

Viktor bakışlarını yanımda duran adama çeviriyor.

"Açıkçası, biz Mara için geldik."

Konstantin dudaklarında küçük bir sırıtışla omuz silkiyor. "Bu bana uyar."

"Ama Konstantin," diye omuz silkiyor Yuri. "Baş aileler arasındaki kargaşa günleri sona erdi. Bunu görmelisin, değil mi? Baban ve Semyon'un iş yapma biçimleri gelecekte geçerli değil. Yani evet, Mara için geldik, çünkü tabii ki geldik."

Onungözler dar Biraz, tutma Konstantin'in griler ürkmeden.

"Ama biz de size yardım etmeye geldik. Reznikov İmparatorluğu Şimdi senin. Ama..."

"Neden bunun hepimizin bir çemberin içinde oturup kumbaya söylememiz gerektiğini söylemene yol açacağı hissine kapılıyorum?"

Yuri ona ters ters bakar. Viktor gözlerini devirerek homurdanır.

Yuri dudaklarında küçük bir gülümsemeyle, "Senden boktan şarkılar duymakla ilgilenmiyorum, Konstantin," diye homurdandı. "Ama seninle ve örgütünle barış içinde olmaya ilgim var."

Konstantin'in dudakları hafifçe kıvrılır.

"Yani," diye iç geçirdi Viktor. "Bratva Yüksek Konseyi'ne girmeye hazır mısın artık?"

Konstantin'in dudakları hafifçe kıvrılıyor. Fırtınalı, büyüleyici gözlerinin benimkileri yakmasına izin vermek için dönerken eli benimkinde sıkışıyor.

"Yani, bir dakika işime yarayabilir."

Viktor gülümser.

"Pekala, sizi bekliyor olacağız."

Dışarıdaki adamlar ciplere doluşmaya başlar. Viktor ve Yuri, Konstantin'le ve ardından Lukas'ın başka bir cipin açık bagajına götürdüğü Vadim'le sıkıca tokalaşarak yaşlı adamın yarasını incelemeye başlar.

Konstantin ve ben o evin verandasında birbirimize dönüyoruz, arka planda okyanus usulca çarpıyor ve yarım ay dalgaların üzerinde parlıyor. Beni kendine doğru çekerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Biz onlar değiliz," diye boğuluyor, beni sıkıca kavrarken kasları kasılıyor.

"Kim değil?" Ben de fısıldıyorum. "Romeo ve Juliet."

Geri çekiliyor, yüzümü sahiplenici bir şekilde ellerinin arasına alırken gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Romeo onu kurtaramadı. Romeo da onu kurtaramadı."

Çenesi sıkıştı.

"Senin için dünyayı k le evirirdim, Mara," diye tıslıyor. "Seni bencilce kendime saklamak için ölümden geri getirirdim."

Ellerim bileklerini kavrarken gözlerim yaşlarla doluyor. "Zaten yaptın."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken dudaklarım onunkilere yapışıyor. Yıkıntılarda aşk. Bir  p c kte sonsuza kadar.

Sonsuza kadar bizim.

EPİLOG

Bir ay sonra:

GAVAN parmaklarını birbirine bağlayıp dirseklerini dizlerine koyarken İÇ ÇEKİYOR. Bakışlarını yemekhanenin çatısındaki tüneğimizden altımızda uzanan yemyeşil, çiçek açmış kampüste gezdiriyor.

"Seneye buraya geleceksin, biliyorsun."

Bana yan gözle bakarak sırtıyor.

"Eh, hala kararımı veriyorum."

Ona ters ters baktım.

"Beni sana emir vermek

zorunda bırakma."

Homurdanıyor.

"Emir mi? Artık bana emir veremezsin," diye sırtıyor. "Ortak olacağımız zaman olmaz."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Bu kuruluğu eğitimsiz biriyle ortaklağa yönetmeye başlarsam yakışıksız olur-"

"Siktir git."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum, arkamızıdaki tuğla bacaya yaslanırken sırtını sıvazlıyorum.

'Sence benim gibileri bir dahaki sefere içeri alırlar mı? Sen ve diğerleri burayı mahvettikten sonra?" Sırıtır. "Bence OHA'da Bratva olmanın havalı faktörü azalan bir yıldız olabilir."

Omuz silkiyorum. "O zaman işiniz çok zor. Ama her halükarda Oxford Hills seni burada istiyor."

"Burada büyük miktarda hayırsever bağışlarınızı istiyorlar," diye mırıldandı.

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, salak. Bunu istiyorlar," diye homurdanarak parmağımı kafasına vuruyorum. "Ben de istiyorum. Sadece işleri yürütmeme yardım etmek için adım atmadan önce mükemmel hale getirilmesini istiyorum."

En azından planım bu. Gavan OHA'dan mezun olduktan sonra onu dünyanın en iyi işletme okuluna göndereceğim. Reznikov imparatorluğunu benimle birlikte y netecekse, en ince ayrıntısına kadar ayarlanmış o hesapçı beynine ihtiyacım olacak.

 kimiz; kardeşler, masanın başında, birlikte. Dürüst olmak gerekirse başka türlü olmasını da istemezdim.

Bağlılıktan ya da bor lıluk duygusundan falan değil. Yani Gavan'ı her zaman biraz

Her neyse, onun gerçekten kardeş olduğunu öğrenmek, uzun zamandır unutulmuş bir yapbozun parçalarının bir araya gelmesi gibi hissettirdi.

Yani, bu bir zihin-sikiş. Ama onun gerçekten benim kanımdan olduğunu bilmek doğru hissettiriyor.

İç çekiyor, gözleri kararıyor. Kafasının az önce nereye gittiğini bilecek kadar iyi tanıyorum onu.

"Tsarkeno ismi sende kalacak," diye

homurdandım. Omuz silkiyor, ters ters bakıyor.

"Tartışmaya değer," diye homurdanıyor sessizce. "Sadece..." diye başını sallıyor. "Bilmiyorum. Hâlâ ne olduğumu bir araya getirmeye çalışıyorum. Kısmen Reznikov, elbette," diye tısladı şiddetle. "Ama kısmen Semyon Belsky-"

"Sen Semyon Belsky'nin hiçbir parçası değilsin," diye homurdandım. "Ne Mara, ne de Lizbet. O canavar da Antin gibi yeryüzünden silinip gitti."

Gavan'ın alnı kararır.

"Bazen bundan nefret ediyorum," diyor sessizce. "Düşündüğümde, onun benim olduğunu bilmek-"

"Senin sadece bir baban var ve onun adı da Vadim Tsarenko."

Gavan hiçbir şey söylemiyor ama dudaklarının kenarlarının kıvrıldığını ve başıyla küçük bir selam verdiğini görünce gülümsüyorum.

"Dolayısıyla, Tsarenko'yu

tutuyorsunuz." "Yoksa?"

Sırıttıyor.

Gözlerimi deviriyorum.

"Yoksa seni bu lanet çatıdan kendim aşağı iterim."

Kıkırdıyor. "Bağışlarınla bile, bunu yaptıktan sonra mezun olmana izin vereceklerini sanmıyorum. Mezuniyet gününde, ne olursa olsun."

Saatine bakarken kaşlarını çatıyor.

"Lafı açılmışken, senin hazırlanman falan gerekmiyor mu?"

"Muhtemelen iyi bir fikir."

Ayağa kalktım, onu da yukarı çekmek için uzandım.

"Törende görüşürüz. Geç kalmayın."

"Hey, ben zaten giyindim, göt herif," diye sırtıyor. "Ama gidip o aptal önlüğü giysen iyi olur."

Başımı sallayarak iç çektim.

"Demek bir imparatorluğu birlikte yönetmek böyle bir şey olacak, ha?"

"İstediğin zaman inip anahtarları bana verebilirsin."

"Kravatını bile doğru bağlayamayan bir adama mı?"

Gavan aşağı bakarken kaşlarını çatıyor. Parmağımı burnuna doğru hafifçe vuruyorum, tıslayıp geri sıçrarken ciyaklamasına neden oluyorum.

"Siktir git."

Aşağı inmek için döndüğümde sırtıyorum.

"Geç kalmayın!"

"YUKARIDAYIM!"

Lachlan House'a adım attığımda onun sesini duyunca gülümsüyorum. Bu özleyeceğim bir şey - OHA'daki bu eski evde "evcilik oynuyoruz". Tuhaf; buraya geldiğimde, hatta kalmaya karar verdikten sonra bile buraya karşı bir nostalji hissedeceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama şimdi? Sanırım buranın bazı kısımlarını, özellikle de onunla burada yaşadığımız anılarla iç içe olan kısımlarını özleyeceğim.

Bugünkü mezuniyet töreninden sonra, biraz karışıklık olacak. Lizbet, Mara'yı hep gitmekten bahsettikleri ama hiç gitmedikleri yerlere götürmek istiyor.

Bir yandan, sevdiğim kadının dünyanın dört bir yanını dolaşarak potansiyel olarak en ufak bir zarar görme olasılığına maruz kalması fikri kanımı kaynatıyor. Çenem sıkışıyor ve parmaklarım endişeyle birbirine vuruyor.

Onu neredeyse kaybediyordum. Onu

bir kez kaybettim. Ama öte yandan?

Kaşlarımı çatıyorum.

Siktir et, başka el yok. İki elim de düşünceli, yavaşça ve dürüst olmak gerekirse, benden uzakta olmasından çok korkuyor.

Ama o narin bir Faberge yumurtası değil. Yaralı bir kuş değil, onu sonsuza dek yanımda kilitli tutma fikrine biraz daha iyi baksam bile.

Ama bunu yapamam. Belki başka bir kadınla, daha az meydan okuyan ve cesur biriyle. Daha zayıf biriyle. Dünyayı ateşe verecek güce sahip olmayan biriyle.

Ama benim için başka bir kadın yok. Hiç olmadı ve olmayacak da.

Yani bu, kanatlarını biraz açabilmesi için geri adım atması anlamına geliyorsa? Öyle olsun.

Bu, önümüzdeki birkaç hafta boyunca seyahat ederken her hareketini takip eden en az elli silahlı adamım olmayacağı anlamına gelmiyor.

Ondan sonra, sadece o ve ben varız.

Yepyeni kral, yanında kraliçesiyle. "Hey, bana yardım edebilir misin?"

Sesini duyunca merdivenleri hızla çıktım. Yatak odamıza girdiğimde, genişçe sırtıyorum.

Mara büyük gömme dolabın içinde sırtı bana dönük. Kollarını arkasında kavuşturmuş, bir saat sonra başlayacak törende mezuniyet cübbesinin altına giyeceği göz alıcı deniz mavisi renkli elbisenin fermuarını çekmeye çalışıyor.

Gözlerim yeni boyanmış lavanta rengi saçlarına kayıyor, başının üzerinde özenle yapılmış bir topuzla toplanmış. Bakışlarım

ensesine düşüyor ve gözlerim elbisesinin fermuarını henüz çekmediği çıplak sırt derisine kayınca nabzım hızla atmaya başlıyor.

"Yapamam-"

"İzin ver," diye mırıldanıyorum, arkasına geçiyorum.

Boynunun arkasını öpüyorum, önümüzdeki aynada gülümsemesini izliyorum. Parmaklarım fermuarı kavrarken onunkileri nazıkçe kenara itiyor.

Ben de hemen aşağı

çekiyorum. "Bekle, bu

yanlış-" "Aynı fikirde

değilim."

Elbise üzerinden dökülüyor, vücudundan aşağı kayarak topuklu ayaklarının dibinde birikiyor. Bakışlarımı tekrar yansımalarımıza doğru çektiğimde, açlıkla inlerken ağzım sulanıyor.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyorum.

Ellerim kalçalarının üzerinden yanlarına doğru kayarken Mara inliyor, derin derin nefes alıyor. Külot giymiyor.

Bu ikimizin de uygulamaktan çok hoşlandığı bir kural.

Parmaklarım dantelli sütyeninin klipsini ustalıkla açıp düşmesine izin verene kadar ellerim onu daha da yukarı kaldırıyor. Gözlerim, yanaklarındaki allıktan omzunun arkasına kazınmış alıntıya ve pembeliğe kadar enfes teninin her santimini açlıkla dolaşıyor.

çakıllı meme uçlarının karanlığından, bacaklarının arasındaki ıslak pembe yarığın parıltısına kadar.

Ve açlıktan ölüyorum.

Ellerim göğüslerini kavrarken, parmaklarım meme uçlarını yuvarlayıp kıştırırken nefesi kesiliyor. Ağzım açlıkla boynunu emiyor ve ısırıyor, saçlarımı kavramak için geri uzanırken çığlık atmasına neden oluyor.

Sırtından aşağıya doğru kemirmeye, ısırmaya, emmeye ve yalamaya başladığımda inliyorum, nefesi kesildikçe daha da alçalıyorum. Ellerim kıcını sıkıca kavırıyor, dilim kürelerinin arasına girmeden önce onu benim için açıyor.

"Siktir, Konstantin!"

Miyavlıyor, iniltili sesler çıkarıyor, dilim kıcının etrafında dönerken vücudu titriyor. Küçük deliğiyle alay ediyorum, bir avucumu kıcına sertçe indirdiğimde benim için büzülme şekliyle inliyorum.

Mara zevkle inliyor, avuçlarını önündeki aynaya dayarken bacakları titriyor. Ağzımı kaygan amcığına dayamadan önce dilimi aşağıya doğru sürüklüyorum, bacaklarını birbirinden daha da ayırıyorum.

"Kahretsin, evet..."

Dilim dudaklarının arasına girdiğinde zevkten boğuluyor. Dudaklarım klitorisinin etrafında kenetlenmeden önce dilimin ucunu klitorisinin üzerinde dans ettirerek dudaklarının arasından yukarı doğru kaydırıyorum. Mara derinden inliyor, bana doğru geri iterken omurgasını kavislendiriyor.

Hırlayarak onun küçük amını açlıkla yalayıp yutuyorum. Ona karşı mırıldanıyorum, zonklayan klitorisini emiyorum ve ara sıra avucumun kıcını ısıtmasına ve kızarmasına izin veriyorum, bu da sadece dilimi daha da fazla su basmasına neden oluyor.

Zevk çığlıkları odayı dolduruyor, vücudu bana karşı titriyor - amından dilime ve  eneme damlıyor. Gerginle meye ba ladığını hissedebiliyorum ve dudaklarımı klitorisinin etrafında sabitleyip emdiğimde, dilim etrafında dönüyor, benim için çözülüyor

"Konstantin-!"

Haykırıyor, vücudu benim için coşkuyla kasılırken alçak sesle inliyor. Dilim için sertçe geliyor, ben onu açlıkla yutarken a zımı tatlılı ıyla dolduruyor.

Aya a kalktığım da Mara hâlâ titriyordu. Ama anında dönmeye ba lıyor ve di i bir aslan gibi üzerime atlıyor. Ellerini hararetle kemerime atmadan önce gömleğimi parçalıyor.

G mleğimi omuz silkerek çıkarırken dudaklarım kıvrılıyor, bakışlarımı pantolonumu  eki tirerek açtığı yöne çevirirken ka larım  atılıyor.

"Açgözlü küçük şey, değil mi?"

 ri mavi gözleri benimkilere kayarken dudağını ısırarak kızarıyor.

"Senin için mi?" Pantolonum ve boxerım d  erken mırıldanıyor. "Her zaman."

Kalın,  i mi  sikim kalçalarının arasına sıcak bir şekilde bastırmak için serbest kalırken, kaygan amına karşı zonklarken nefesini kesiyor.

"Neyse," diye inliyor. "Ve şu anda, sana ihtiyaçım var-"

"Neye ihtiyaçın olduğunu biliyorum," diye homurdanıyorum, onu içime çekerken inletiyorum, bacakları belime dolanıyor. Aletimi yumruklayarak şişmiş başını onun güzel küçük amına doğru hafifletiyorum.

"Ve buna ne kadar ihtiyaçın olduğunu biliyorum."

Gözlerimiz kilitlendi ve aniden sertçe içine girdim. Mara zevkle haykırıyor, kalın sikim onun daracık amına dibine kadar batarken başını geriye atıyor.

Etrafımdaki sıcaklığını hissettiğimde zevk dalgalarıyla savaşarak inliyorum. Parmaklarım tenine saplanıyor ve ben içinde sertleşirken ağızlarımız birbirine çarpıyor. Ellerim kıcını sıkıca kavırıyor ve ağızıma doğru sızlanırken onu her santimime çekmeye başlıyorum.

Sonra sertçe giriyorum, tam da ihtiyaçı olduğunu bildiğim şekilde sikimi içine sokuyorum.

Sırtı aynaya çarpıyor ve ben onu sert ve derin bir şekilde becermeye başladığımda inlemeleri ağızımda titreşiyor. Dili benimkiyle dans ediyor, tırnakları sırtımı tırmalıyor. Ona vuruyorum, duvarlarının etrafımda dalgalandığını hissediyorum - çakıllı meme uçlarının göğsümde sürüklenme şeklini yeniden canlandırıyorum.

Elleri saçlarımanın arkasına kayıyor. Benimkiler kıcını o kadar sıkı kavırıyor ki iz bırakacağını biliyorum -tıpkı onu bu şekilde tuttuğumu hissetmenin onu daha da ıslattığını bildiğim gibi.

İçine giriyorum, onu aynaya karşı acımasızca beceriyorum. Tenimiz birbirimize karşı kaygan, nefes nefese inlemelerimiz

Birlikte nefes nefese -ikimiz de kaçınılmaz patlamaya doğru birlikte yuvarlanıyoruz.

Ağzım boynuna düşüyor. Ellerimden biri kıkına sertçe vurmak için geri çekildiğinde ısıyorum.

Tetik: çekildi.

Gırtlaktan gelen bir zevk çılgınlığıyla benim için patlıyor. Çılgınca inliyor, duvarları yırtılıyor ve etrafımda spazm geçiriyor, vücudu bana karşı eğiliyor ve öğütüyor - hepsi artık karşı koyamayacağım şekilde.

Bir hırıltıyla, sikimi onun sıkkan amının derinliklerine gömüyorum. Taşaklarım geriliyor ve ben onun içinde patlarken ağzım onunkine yapışıyor. Birbirimize sıkıca sarıldığımızda dalga dalga ikimizin de üzerine çöküyor.

İkimiz de ayrılana kadar onu yavaşça ve derinden öpüyorum. Ona onu sevdiğimi söylüyorum - bunu hayatımın sonuna kadar her gün söyleyeceğim.

Bu sefer fermuarı doğru şekilde çekmesine yardım ediyorum. O da kravatımı bağlıyor. Sonra Oxford Hills Akademisi'nin beyaz çakıllı yollarında, bahar çiçeklerinin arasından, arkadaşlarımızla birlikte mezun olacağımız konser salonuna doğru el ele yürüyoruz.

Sahneye çıktığında külot giymediğini sadece ben bileceğim.

İki ev, ikisi de asalet bakımından

birbirine benziyor. Başka bir

isimle bir gül.

Bir keder hikayesi.

Ama bu bir trajedi değil. Geçmişten arınmış bir gelecek.
Bizim olan bir gelecek.

Ve bu sadece başlangıç.

Konstantin ve Mara'ya doyamadınız mı? Bltenime kaydolun ve buharlı bir ekstra sahne okuyun! Bu bir sonsöz ya da Kırık Tanrı ve Meydan Okuyan Kraliçe'nin devamı değil. Ama bu ekstra ateşli "devam" hikyesinin Kindle'ınızı sislendireceği garanti! Ayrıca katıldığınızda ücretsiz tam uzunlukta bir kitap kazanacaksınız!

[Ekstra sahneyi alın!](#)

VAHŞİ VARİS ÖN İZLEME

Eğer Broken God ve Defiant Queen Vahşi Mirasçılar serisine attığınız ilk adımlarsa, şimdi en başa dönüp diğer mirasçılarla tanışmak için harika bir zaman.

bu düet! Bu tek kişilik serinin 1. kitabı olan Savage Heir'a bir göz atmak için okumaya devam edin.

Bölüm 1

TENLEY

"Ona 'Kurt' demelerinin bir nedeni var Tenley," diyor oda arkadaşım sessizce.

Yutkunuyorum. Bu lakabı ilk kez duymuyorum.

Charlotte ile birlikte öğrenci yurduna taşındığımdan bu yana geçen üç gün içinde, bu lakabın kampüsün ortak alanlarında bir lanet ya da belki bir dua gibi fısıldandığını duydum.

Ilya Volkov: Oxford Tepelerinin Kurdu.

Onu internetten araştırdım. Yani böyle bir lakaptan sonra nasıl yapmazsın. Onunla hiç tanışmadım ya da yüz yüze görmedim. Ama bir Google görsel aramasından sonra neden Kurt olduğunu tamamen anladım.

Çünkü bu adam kameranın objektifine baktığında, avına saldırmaya hazır bir yırtıcı gibidir.

Bir de soyadının Rusça "kurt" anlamına gelmesi var sanırım. Soyadı aynı zamanda Rusya'da, Amerika'daki "Capone" gibi organize suçla eş anlamlıdır. Aslında amcası, acımasız ve soğukkanlı Volkov Bratva ailesinin başı olan Yuri Volkov'dur.

Arama motoru sayfasına yayılan Ilya'nın yüzünü düşündüğümde yüzüm kızarıyor. Koyu renk saçlar, yeşil gözler ve aristokrat bir modelin yontulmuş yakışıklılığı ve kemik yapısı. Ama bütün bu çehre, insanın ürpermekten kendini alamayacağı bir karanlığa bürünmüş.

Tıpkı şu anda bunu düşünürken bile hissettiğim gibi. Ama kendimi çelikleştiriyorum ve bu ürpertiği üzerimden atıyorum. Ilya Volkov "Kurt" olabilir. Dünyanın en tehlikeli, güçlü ve zengin suç ailelerinden birinin veliahtı olabilir. Şaşırtıcı bir şekilde, geçen yılki bazı sorunlardan sonra akademik gözetim altında olabilir.

Ama bunların hiçbirinin beni etkilemesine ya da vazgeçirmesine izin vermeyeceğim. Çünkü tüm bunlar Plan'ın bir parçası.

Tamam, Plan babamın beklenen siyasi hamlelerini çevreleyen medya ve danışmanlık ekibi tarafından biraz değiştirildi. Ama yine de çoğunlukla on iki yaşından beri kafamda olan Plan.

Mezuniyet birinciliği, ardından lisans için Columbia ve tabii ki onur derecesiyle mezun olacağım. Sonrasında Harvard Hukuk'a geçeceğim ve beni Junior Associate yapacak olan ünlü Welsley and Kane'de staj yapacağım. Oradan, DC'deki daha da prestijli Lancer, Stein ve Ramirez firmasına geçeceğim ve iki yıl içinde ortak olacağım. Orada birkaç yıl geçirdikten sonra, Columbia Bölgesi'nde hâkimliğe yükseleceğim. Ve kırk yaşına geldiğimde nihai hedefime ulaşacağım: Yüksek Mahkeme Yargıcı Tenley Chambers-tarihteki en genç Yargıç.

Yüksek mi? Belki de. İmkansız mı? Plan ile değil, bu yüzden ona sahibim.

Ancak geçen yıl Plan değişti. Sayılır. Babamın yeni halkla ilişkiler şefi Jill'in deyiimiyle "yeniden renklendirildi". Çünkü Plan artık benden çok daha fazlasını içeriyor.

Plan şimdi babamın muhtemelen ABD'nin bir sonraki Başkan Yardımcısı olmasını içeriyor.

Şu anda babam ABD Dışışleri Bakanı. Oxford Hills'te bulunmamın neredeyse tamamen nedeni ve nasıl olduğu konusunda hiçbir yanılsamam yok. Elinde tuttuğu güç ve prestij, para değil. Ben büyürken hiç zorlanmadık. Babam deniz subayı ve askeri mahkemelerde avukat olarak iyi işler yaptı.

Ama bir normal insanlar için "iyi olmak" vardır, bir de çocukları Oxford Hills'e giden insanlar için "iyi olmak" vardır.

Oxford Hills ise tamamen kendine özgü bir sınıfta yer alıyor.

Buradaki öğrenciler üst tabakadan, dünyanın seçkinlerinin seçkinlerinden oluşuyor. Milyarder iş adamlarının, oligarkların ve kraliyet ailesinin oğulları ve kızları - gerçek anlamda kraliyet ailesi. Ben üst-orta sınıf bir banliyöden ve devlet okulundan geliyorum. Buradaki diğer öğrenciler gerçek şatolardan ya da kendi posta kodları olan evlerden geliyorlar ve tek bir çay kaşığı bile yıkamamışlar.

Ancak altı ay önce Senatör George North babamla temasa geçti. New York Senatörü, tüm siyasi medya tarafından ABD'nin bir sonraki Başkanı olacağı yönünde spekülasyonlara konu oluyor. Daha şimdiden

Yakında görevden ayrılacak olan mevcut Başkan'dan tam not alan ekibi, babamı adaylığını açıkladığında potansiyel aday adayı olarak seçti.

Altı ay önce hayat çok karmaşık bir hal aldı. Birdenbire, devlet okulu ve kenar mahalleler yeterli gelmemeye başladı. Mümkün olan en yüksek notları alan örnek bir öğrenci olmak da yeterli değildi. Hayır, "elit statüye" ihtiyacım vardı. "Soyağacı "na ihtiyacım vardı.

"Sosyal bir hayata" ihtiyacım vardı.

İşte buradayım: Washington'dan çıkıp okyanusu aşarak Oxford Hills'in bulunduğu pastoral İngiliz kırsalına gidiyorum. Burada, imajım seçkin sınıflar ve seçkin arkadaşlar tarafından "mükemmelleştirilecek".

Ama en azından yeni oda arkadaşı harika biri. Charlotte da benim gibi. Yani burada olmak onda da sahtekarlık sendromunu maksimuma çıkarıyor. Char bir yıldır Oxford Hills'te. Ama o da benim gibi buraya ait değil.

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, Charlotte'un Londra'nın banliyölerinden birinde yaşayan sıradan bir öğretmen olan annesi, küçük bir ülke olan Luxlordia'nın kralıyla -gerçek kralıyla- evlendi. Bu da Charlotte'u gerçek bir prenses yapıyor. Ya da benim gibi "normal" bir insan için öyle. Diğer kraliyet mensuplarına göre, bu onu bir sahtekar yapar.

İki ay önce Oxford Hills'te bu dönem oda arkadaşı olacağımızı öğrendiğimizde işte böyle hızlı arkadaş olduk. Tek bir telefon görüşmesi neredeyse her gece FaceTiming'e dönüştü ve şimdi en iyi arkadaşız. Ve tüm bunlar

Oda arkadaşı olarak bir araya getirilmemizin tek sebebinin "sahtekâr" olmamız olduğu şakası.

Sahte prenses ve başkanlık yarışı dekoru. "Tenley."

Sesi beni kendi kafamdan koparıp

alıyor. "Yapamazsın-"

"Charlotte, ben iyi olacağım."

Bu sadece özel ders. Bunu yüzlerce kez yaptım.

Gülümsüyorum. İçimden midem düğümlense de. Kalbim parmaklarımla birlikte avucumun içine sıkışıyor. Cesur olmaya çalışıyorum. Ama aslanın inine girmek üzereymişim gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ya da Kurt'un, duruma göre.

Zarif camlı pencerelerden dışarıya, İngiliz kırsalına yağan yağmura bakıyorum. Bordo yağmurluğumun kapüşonunu yukarı çekiyorum ve aynaya dönüyorum. Mavi gözlerim yansımasıyla buluşuyor. Bir tutam kızıl saçımı kulağımın arkasına, kapüşonun altına sıkıştırıyorum ve bir nefes alıyorum.

Tamam, bunu yapabilirim. Hepsi Plan için. Ve Yüksek Mahkeme Yargıcı ve Time Dergisi Yılın Kişisi Tenley Chambers Büyük Kötü Kurt'tan korkmuyor.

Kanepeye kıvrılmış Charlotte'a bakıyorum ve gülümsüyorum. "Bir saate kadar dönerim sanırım."

"Evet, tabii seni yemezse," diye mırıldanıyor endişeli bir ifadeyle. Gözlerimi deviriyorum, el sallıyorum ve yağmura doğru kapıdan çıkmak için dönüyorum.

Ilya Volkov beni yemeyecek.

Oxford Hills'teki öğrenci evleri şirin ama paralıdır. Diğer özel okullarda olduğu gibi ortak banyolu yatakhanelerle dolu büyük binalar yoktur. Öğrenciler, ortak, muhteşem bakımlı ve peyzajlı bir arka bahçe alanına sahip, tıpkı onun gibi üç kişiyle dörtlü olarak düzenlenmiş, tuhaf bir şekilde güzel Tudor tarzı evler olan bir "kır evi" ile eşleştirilir.

Her kır evinde alt katta bir mutfak, günde üç öğün yemek ve iki çay servisi yapan bir Büyük Salon yemek alanı, bir çalışma kütüphanesi ve oturma odası bulunmaktadır. Üst katta ise özel banyolu iki yatak odası ve aralarında ortak bir alan bulunmaktadır.

Dışarıda, sağanak yağmura karşı kapüşonumu sıkıyor ve kampüs boyunca ilerliyorum. Öğrenci hizmetleri ofisinin bana Ilya için verdiği konut adresinde sadece "Lordship Manor" yazıyor. Üç gün önce taşındığımdan beri kampüsü pek keşfetmedim. Ama internetteki bir harita burayı ahırların -evet, ahırlar var- ve okçuluk sahasının ilerisinde gösteriyordu. Evet, bir okçuluk sahası var.

Yağmur botlarım Oxford Hills'in arazisini boydan boya geçen arduvaz ve parke taşlı yürüyüş yollarındaki su birikintilerine çarpıyor. Bu havada dışarıda sadece birkaç kişi daha var ama el salladığımda bile beni görmezden geliyorlar.

Dünyanın elit kesiminin çocuklarının pek de dost canlısı olmadığını çabucak öğreniyorum.

Ahırların önünden geçiyorum, saman ve at kokusuna gülümsüyorum. Okçuluk sahası boş ve sağanak yağmurda gri. Yağmurdan korunmak için başımı eğmişim, bu yüzden duvarı ve kapıyı neredeyse çarpana kadar fark etmiyorum.

İrkiliyorum ve geri çekiliyorum. Yukarı bakıyorum ve gözlerim açılıyor.

Sarmaşıklarla kaplı taş duvarı ve süslü demir kapıyı geçince göz alıcı eski bir evle karşılaşıyorsunuz. Versailles'ın arazisine aitmiş gibi görünüyor - yarısı sarmaşıklarla kaplı devasa, güzel ve bir o kadar da heybetli bir taş malikane. Siyah demir pencereler dış cepheyi süslüyor ve ön kapı rakip bir krallığın kuşatmasına dayanacakmış gibi görünüyor.

Tam telefonumu çıkarıp Ilya'nın kulübesine ne kadar yakın olduğumu öğrenmek üzereydim ki gözlerim birden kapının yanındaki taş duvara kazınmış kelimelere takılıyor. "Lordluk Malikânesi" yazısını okuyunca ağızım açık kalıyor.

Ne. Ne. Sikeyim.

Burası Ilya Volkov'un yaşadığı yer mi? Kulübe değil. Lanet olası bir kale. İnanamayarak kafamı sallıyorum. Ama işte burası, tamam. Ve saray ya da değil, özgeçmişimi güçlendirmek için ders vermem gereken öğrenci orada.

Bu iyi olacak.

Seni yemediği sürece.

Kapıyı itip açarken ve içeri adım atarken titriyorum. Hızlı adımlarla taş geçitten yukarı, devasa, siyah demir ve

eski ahşap kapı. Kapı zili yok.

Kaşlarımı çattım. Ne yapmam gerekiyor, koçbaşı mı kullanayım? Yaverim krallığın efendisini mi çağırırsın?

Nefes alıyorum, yumruğumu geri çekiyorum ve vuruyorum. Sonra tekrar ve tekrar vuruyorum. Sonunda kilidin geri çekilme sesini duyuyorum. Kapı çatırdıyor ve sonra açılıyor. Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

Kız beklediğim gibi değil. O... çarpıcı. Uzun boylu, uzun bacaklı, sarışın ve kesinlikle muhteşem. Ve ben burada sağanak yağmurun altında, bol kırmızı yağmurluğumla, saçlarım yüzüme yapışmış, makyajsız, bir gemi kazasından kurtulmuş gibi duruyorum.

Bana buruşuk burunlu küçümseme bakışı bunu destekliyor gibi görünüyor.

"Sen de kimsin?" Kibirli, havalı bir İngiliz aksanıyla alay ediyor. Manikürlü kaşları tiksintiyle kalkıyor.

"Ben..."

Birden arkasında bir parti olduğunu fark ediyorum. Malikânenin içi dışından bile daha muhteşem. İçerisi içki içen, dans eden, öpüşen, sigara -ve kokusuna bakılırsa başka bir şey- içen ve kahkahalarla kükreyen öğrencilerle dolu. Müzik gümbürdüyor.

"Davet edildin mi?" Küçümsüyor.

Kaşlarımı çattım. "Hayır, yani, ben-"

Birdenbire genişçe gülümsüyor. "Oh! Oh, hayır, tatlım," gülümsemesi inceliyor. "Yarına kadar hizmetçi servisine ihtiyacımız olmayacak. Ve

Geri döndüğünüzde, arkadaki servis girişinden girdiğinizden emin olun, tamam mı?"

Dudakları incelirken soğuk gözleri beni delip geçiyor. "Kay, güle güle..."

Kapıyı yüzüme kapatmaya başladı. Ama yağmur çizmelerim onu durdurmak için dışarı fırladı. Bana kraliyet mücevherlerinin üzerine işemişim gibi baktı.

"Sen lanet olası-"

"Aslında öğretmen ben miyim?" Zayıfça gülümsedim. Sonra bir nefes alıyorum ve kendimi toparlıyorum. Biraz daha dik duruyorum. "Özel öğretmen benim. Ilya için buradayım."

Bana bakıyor. Ama yavaşça dudakları eğlenerek kıvrılıyor. "Ilya?" Sırtarak söylüyor.

"Ah, evet. Burada mı yaşıyor?"

Geniş geniş sırtıyor. "Ilya'yı aradığınızdan eminsiniz. Ilya Volkov."

Aman Tanrım.

"Eminim," diyorum sıkıca. "Ben-"

"Burada kal, ben onu yakalarım." Dönmeye başladı. Ama sonra bana baktı ve başını salladı. "Bundan emin misin?"

"Pardon?"

Gözleri üzerimde aşağı yukarı kayarken kıkırdıyor, sanki beni ölçüp biçiyormuş gibi. Dudakları sırtıyor.

"Tatlım," diye başını sallıyor ve bana sahte bir sempatik bakış atıyor. "Unutma, kaçma şansın vardı ama kaçmadın."

Kapıyı kapattı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında durmuş, gözlerimi kırptıştırıyor ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Dakikalar geçiyor. Beş dakika kadar sonra, bana şaka yapıldığını fark ettim. Evet, siktir et. Herkese özel ders verebilirim. Ama bu kaba kızlarla uğraşmak zorunda değilim.

Eve dönmek için dönmeye başladığımda kapının gıcırdadığını duyuyorum. Gözlerimi deviriyorum, Bayan Buz Kraliçesi'ne parmağımı göstermeye hazırım. Kapı açılırken dudağımda alaycı bir ifadeyle yavaşça dönüyorum.

Ve sonra kalbim bir saniyeliğine durdu.

Birdenbire Kurt'un kendisiyle yüz yüze geldim.

Siyah saçlar, delici yeşil gözler. Mükemmel yontulmuş yüzündeki karanlık, tehditkâr bakış. Gözlerim düşüyor ve kızarıyorum.

Ayrıca gömleksiz. Gömleksiz ve... yapılı. Ve cehenneme kadar dövme. Gözlerim geniş, kaslı omuzlarını, photoshop'la mükemmelleştirilmiş göğsünün ve karın kaslarının hatlarını ve siyah kotunun beline dalan kalçalarının oluklarını izlerken yüzüm yanıyor.

Gözlerimi yavaşça onun sert ama hafifçe eğlenen yüzüne dikiyorum. Ve titriyorum.

Ilya Volkov büyüleyici. Ve korkunç. Ve muhteşem. Ve tehlikeli görünüyor. Saçları hem karışık hem de mükemmel. Neredeyse doğaüstü yeşil gözleri ruhumu delip geçiyor. Mükemmel dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme var ve dudaklarından sarkan şey bir esrar gibi görünüyor ve kokuyor.

Elinde içinde viski ya da viski gibi bir şey olan kristal bir bardakla kapının pervazına yaslanıyor. Soğuk, eğlenen bakışları üzerimde geziniyor.

Altında titriyorum.

"Eee?" Kelimenin tam anlamıyla hırlıyor. Bir kurt gibi... şey, bir kurt gibi.

Kaşlarımı çattım. "Peki... ne?"

Sırtışı derinleşiyor. "Peki bunu dışarıda yağmur altında mı yapacağız yoksa benim odamda mı?"

"Ben... uh, senin odan iyi olur mu?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. Onun yanından geçip devam eden partiye bakıyorum.

"Bak, eğer bir işin ortasındaysan, her zaman daha sonra gelebilirim-"

"Şu anda hazırım." Omuz silkiyor, gözleri ne kırpmıyor ne de benimkilerden ayrılıyor. "Seyirciler sana göreyse, tam şuraya, yere, ortasına geçebiliriz."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Özür dilerim, kim olduğumu biliyor musunuz?"

Omuz silkiyor. "Ne istediğini biliyorum ve bu benim için gayet iyi."

Kaşlarım çatıldı. "Ne yaptığımı biliyorsun-" Başımı sallıyorum. "Ben Tenley."

"Benim de yapacak işlerim var Tenley," diye homurdanıyor. "Madem sevişmeyi bu kadar çok istiyorsun, neden arkanı dönüp eteğini kaldırmıyor ve lütfen demiyorsun?"

Ağzım açık kaldı ve ona bakakaldım. "Pardon?!"

Dudakları sırtıyor; duman, delici yeşil gözlerinin etrafında kıvrılırken sigara hâlâ dudaklarından sarkıyor.

"Lütfen dediğinden emin olmak için söyledim-"

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum. Tek bildiğim böyle bir saçmalığa katlanmayacağım. Başka bir ülkeye taşınmayı kabul ediyorum. Siyasi imaj saçmalıklarıyla uğraşacağım. Mükemmel planımı hayatımın yeni gerçeklerine uyduracağım. Kıcımda mücevherli bir asa ile doğmadığım için beni aşağılayan züppe zengin veletlerle bile başa çıkacağım.

Ama bu saçmalığa katlanmayacağım.

Hiç düşünmeden elim dışarı fırladı. Bardağı elinden kaptım, geri çektim ve içindekileri yüzüne doğru fırlattım.

Yemin ederim, arkasındaki müzik durdu. Arkasındaki insanlar donup kalıyor ve dehşete düşmüş ifadelerle bakıyorlar. Ve ancak o zaman az önce ne yaptığımı gerçekten anlıyorum.

Az önce dünyanın en acımasız mafya ailesinin varisi Kurt'un suratına bir içki fırlattım.

Ve yine de, hiçbir şey söylemiyor. Gözünü bile kırpmıyor. Muhteşem yüzünden viski damlıyor. Dudaklarındaki esrar gevşekçe sallanıyor ve tükürmeden önce çenesini ıslatıyor. Çenesi gıcırıyor.

Ama aniden gözlerinde erimiş yeşil bir büyü gibi bir ateş parlıyor. Aramızdaki kısa mesafeyi hızla kapatırken nefesim kesiliyor. Elini uzatıyor ve yağmurluğumun önünü boynumdan yumruk yaparak kavradığında nefesim kesiliyor. Beni sertçe kendine doğru çekerken içime korku yayılıyor.

Cam parmaklarımdan düşüyor ve yürüyüş yolunun yanındaki ıslak çimlere iniyor. Kapüşon başımdan geriye düşüyor. Gözleri yeşil bir ateş gibi benimkileri yakarken yağmur ikimizin de üzerine çarşafı halinde dökülüyor. Mükemmel dudakları hayvani bir hırıltıyla geri çekiliyor, beyaz dişleri öfkeyle parlıyor.

Taş kesildim. Bırakın kaçıp canımı kurtarmaya çalışmayı, çılgılık bile atamıyorum. Kocaman gözlerim onunkilere dikilmişken tek yapabildiğim titremek.

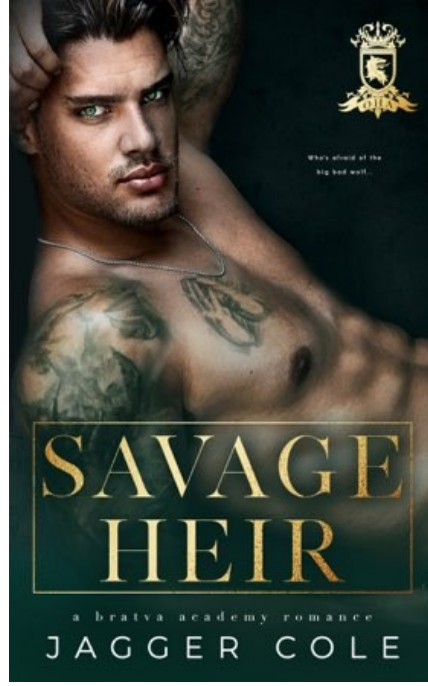
Ben ölümü beklerken saniyeler geçiyor. Ta ki sonunda ağzı açılana kadar.

"Kaç küçük kızıl," diye hırlıyor kalın ve sessiz bir sesle. Kavrayışı sıklaşıyor, neredeyse paltomun boynuyla beni boğacak. "Seni yemeden önce kaç."

Beni geri itti ve bıraktı. Düşünmedim. Ne demek istediğini sormuyorum. Savaş ya da kaç iç savaş çeyrek saniye içinde bitti: kaç kazandı.

Dönüyorum ve Oxford Hills'in büyük, kötü kurdundan olabildiğince hızlı kaçıyorum.

Okumaya devam edin!

Vahşi Varis - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!

Kapakların ilk bakışları, yeni kitaplar, ARC fırsatları ve canlı okumalar için sadece okuyuculara özel Facebook grubumda takılın. Orada görüşürüz!

BRATVA'NIN BORCUNU ÖDEMEK

Kashenko ve Volkov Bratvas'ı daha derinlemesine incelemek mi istiyorsunuz? Viktor, Yuri ve bu düette adı geçen diğerlerinin zaten kendi kitapları var!

Bratva'nın İddiası serisi, bağımsız olarak herhangi bir sırayla okunmak ve keyif almak için yazılmıştır. Ancak, aşağıdaki sırayla okumanın genel olarak en iyisini sunduğunu görebilirsiniz

hikaye-ark deneyimi.

Bratva'nın Borcunu Ödemek
Bratva'nın Çalınan Gelini
Bratva Canavarı Tarafından
Avlanan Esir Bratva Prensesi

Bratva Kralı Tarafından
Sahiplenildi Bratva'nın Kilitli
Aşkı

Bratva'nın Borcunu Ödemek kitabına bir göz atmak için okumaya devam edin.

Bölüm 1
Fiona

"Sürünerek gireceğin bir kanalizasyonun yok mu, Chet?"

Zoey aniden benimle bana asılan sürünge arasına giriyor ve ona ters ters bakıyor.

"Zoey Stone," diye homurdanıyor, kaşlarını çatarak.

"İlgilenmiyor. Uç git, pislik herif." "Neden onun konuşmasına izin vermiyorsun?"

"Güven bana, ilgilenmiyor. Onun tipi değilsin, Chet."

Ona ters ters bakıyor ve sonra bana dönüyor. "Neden Fiona'nın bize tipinin ne olduğunu söylemesine izin vermiyoruz?"

"Çünkü kızlarını genç, zengin ve bilinçsiz seven bir tip olmadığını zaten biliyorum," diye tıslıyor.

Adam sinirlenir, ona hırlar. "Beni dinle, seni küçük-"

"Siktir git, Chet. Şimdi."

"Orospu," diye mırıldandı. Zoey'ye ters ters baktı ve sonra dönüp uzaklaştı.

"Ugh, sikeyim o adamı," diye inliyor.

"Onu babam gönderdi."

"Babanın erkek zevki senin için gerçekten berbat."

İç çekiyorum. "Tüm kutuları işaretledi; zengin, başarılı ve görünüşe göre..." Arkadaşımın yüzüne kaşlarımı çatıyorum.

"Bekle, sen ve-"

"Aman Tanrım, hayır. Ben değilim," diye yüzünü buruşturuyor. "Crystal Shoenburg eskiden onun kardeşiyle çıkıyordu. Yırtıcı saçmalıklarını halının altına süpürmek için çok sayıda aile bağıışı yaptı."

Yüzüm kızardı. "Bekle, o Chet Brubaker mıydı?" "Evet."

İnledim. "Yani..."

"Melvin Brubaker'ın oğlu, Adonis Capital'in CEO'su. İşte o."

Gözlerimi deviriyorum ve bağış toplama partisnin karşısındaki babama ters ters bakıyorum. Gerçi o bakmıyor bile. "Siyasi amaçlar için görücü usulü evlilikleri geride bıraktığımızı görmek güzel," diye homurdanıyorum.

"Yani, bu seni gerçekten şaşırttı mı? Baban, ailesinin parası ya da siyasi bağlantıları nedeniyle sana kaç erkek ayarlamaya çalıştı?"

"Saymak istediğimden daha fazla."

İç geçiriyor. "Yani ona bugün mü söyleyeceksin?"

"Planım bu."

"Bana ihtiyacın olursa
buradayım." "Teşekkürler
Zoey."

Planım sonunda babama yaldızlı kafesimden ayrılacağımı söylemek. Yani yirmi iki yaşındayım, hukuk diplomam var ve hala onun çatısı altında esir bir bebek gibi yaşıyor olmam çok saçma. Bu yüzden ayrılıyorum. Tamamen kopmak anlamına gelse bile, çıkmak zorundayım.

Ve bugün, ona bunu söylüyorum. Artık beni zorlayan talipler yok. Artık onun siyasi kariyeri için bir piyon olmak yok. Hayatımı istiyorum ve bunu şimdi istiyorum.

Babam birkaç el sıkarken başımı öne eğiyorum. Personel şefi Wilson geliyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Babam kaşlarını çatıyor ve hızlıca başını sallıyor, sonra dönüp koridorun sonundaki ofisine doğru ilerliyor.

"Nereye gidiyor?"

"Oh, muhtemelen Şeytan telefonda, Eyalet Senatosu koltuğu karşılığında ilk doğan çocuğumu teklif ediyordur."

Zoey kıs kıs gülüyor. "Ofisine kimsenin girmesine izin yok, değil mi?" "Doğru."

"Peki, şimdi uygun bir zaman değil mi?"

Dudağımı ısırdım. O haklı. Yalnız ve köşeye sıkışmış olacak. Eğer bunu yapacaksam, şimdi yapsam daha iyi olur. Dönüp bardağımı ona uzatıyorum.

"Geri geleceğim."

"Cesur ol!"

"Teşekkürl

er."

Kalabalığın arasından sıyrılıyorum. Kimse beni tebrik etmeye ya da durdurmaya çalışmıyor, babam izlemeden olmaz. Ve bu benim için sorun değil. Ofis kapısının hemen önüne gelene kadar koridorda ilerledim. Kapıyı açmaya gidiyorum ama birden içeriden tartışan sesler duyuyorum.

"Bak, sana daha önce de söyledim," diyor babam sertçe. "Sana şimdi para bulabilirim ya da seçim sonrasına kadar beklemek istersen, istediğin sözleşmeler-"

"Senin siyasi hedeflerin üzerine kumar oynamakla ilgilenmiyorum Thomas."

Donup kaldım. Diğer adamın sesi karanlık ve sert, bir çeşit Rus ya da başka bir Balkan aksanına sahip.

Babam gergin bir şekilde gülüyor. "Kumar mı? Lütfen. Bu kesin bir şey. Ve inan bana, bir kez girdiğimde, o sözleşmeler o kadar tatlı olacak ki, dişlerin çürüyecek-"

"Sana söyledim ya, ilgilenmiyorum," diye iç geçiriyor dumanlı, karanlık, güçlü sesli adam. "Bir anlaşmamız vardı Thomas."

"Biliyorum, biliyorum ve deniyorum-" "Sana bir iyilik yaptım."

"Bunu biliyorum! Ve çok minnettarım, sadece-"

"Bir borç var," diye hırlıyor ses sessizce. "Ve bugün, tahsil etmek için buradayım."

"Bak, deniyorum, tamam mı?! Bana sadece bir ay verin, Bay Komarov."

Donup kaldım, içimi bir korku kapladı. Babamla kapı arkasında dönen dolaplar, Rus aksanı ve şimdi de gazetelerde gördüğüm bir isim. Babamın konuştuğu adam Chicago'daki organize suç dünyasının en tehlikeli, şiddet yanlısı ve kötü şöhretli adamı. Hatta belki de tüm ülkenin.

Kashenko Bratva'nın acımasız ve güçlü lideri Viktor Komarov'la konuşuyor.

"Sana hiçbir şey vermekle ilgilenmiyorum Thomas," diye tıslıyor Rus gangster. "Bana bugün paramı nasıl alacağımı söylemen için üç saniye daha vermen dışında. Bir saniye."

"Bay Komarov, lütfen! Bu işler böyle yapılmaz-"

"Bana ders verme Thomas. Bir anlaşmamız vardı. Bu işler böyle yapılır. İki."

"Bay Komarov!"

Kapının diğer tarafında bir silahın ani metalik tıkırtısını duyuyorum. Yüksek sesle nefes alıyorum.

Çok yüksek sesle.

Rusça hırıltılı bir komutun havlama sesi kapıda yankılanıyor. Ayak sesleri odayı geçiyor ve kapıdan uzaklaşırken nefes nefese kalıyorum. Ama artık çok geç. Ofisin kapısı çekilerek açılıyor ve iki iri yarı, korkunç adam aniden beni yakalıyor. Ben çığlık atıyorum, babam da bağırıyor ama bizi görmezden geliyorlar.

İkisini de. Beni içeri çekip yere attılar. İkisi birden bana doğru hışımla yaklaşırken aniden bir emir geldi.

"Ostanovka!"

Derin, çakıllı ses odanın içinde gürlüyor.

Yavaşça başımı kaldırdığımda kalbimin boğazımda attığını hissediyorum. İki iri yarı adam kenara çekiliyor ve birden uzun boylu, geniş omuzlu, tamamen muhteşem bir tank gibi adama bakıyorum. İki korumasından bile daha uzun ve iri ve neredeyse ondan yayılan gücü görebiliyorsunuz. Derin mavi gözleri bana bakıyor ve bakışlarımı büyülüyor.

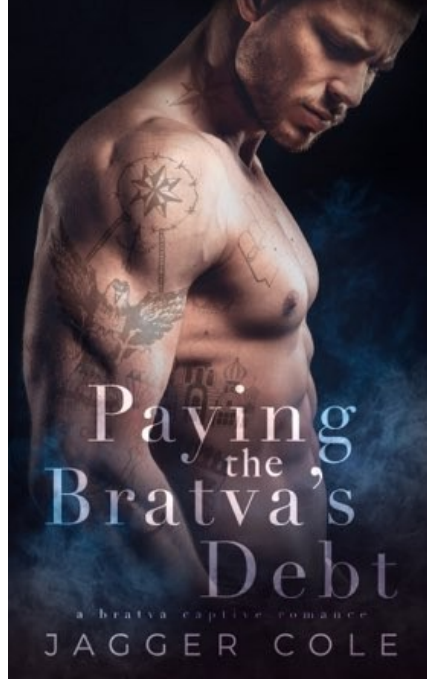
"Kimsin sen?"

"Bay Komarov," diye kekeliyor babam, kekelerken neredeyse takılıp düşüyor. "Bu Fiona, benim kızım."

Düşünceli Rus'un gözleri parlıyor. Dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi kıvrılırken bana doğru daralıyorlar.

"Thomas," diye homurdanıyor. "Borcumuz ödendi."

Okumaya devam edin!

Bratva'nın Borcunu Ödemek - Sadece Amazon'da ve
Kindle Unlimited'ta!

AYRICA JAGGER COLE TARAFINDAN

Vahşi Varisler:

Vahşi Varis

Karanlık

Prens

Acımasız

Kral

Yasak Taç Kırık

Tanrı

Meydan Okuyan Kraliçe

Bratva'nın İddiası:

Bratva'nın Borcunu Ödemek

Bratva'nın Çalınan Gelini

Bratva Canavarı Tarafından

Avlanan Esir Bratva

Prensesi Bratva Kralı

Tarafından Sahiplenilen

Bratva'nın Kilitli Aşkı

Scaliame Suç Ailesi:

(Hepsi bağımsız kitaplar olup herhangi bir sırayla

okunabilir.) Tetikçinin Saplantısı

Patronun Ayartması

Bodyguard'ın Zayıflığı

Bağımsızlar: Patron

Deligi Grumpaholic

Kaba Tamircisi El üstünde

tutuldu

Büyülenmiş

Gelininin Peşine

Düşmek Benimki

Onun İçin Aç

Onunla Sarılıp

Bizim Olmak

Güç Serisi:

(Hepsi bağımsız kitaplar olup herhangi bir sırayla
okunabilir.) Tyrant

Haydut

Savaş

Lordu

Wants & Needs Düeti:

Tek İsteddiği

İhtiyacı Olan Her Şey

Forever Always Duet:

Forever His

Always Hers

Tuff Built Serisi:

Büyük Güverte

Sert Vida

YAZAR HAKKINDA

Jagger Cole

Her Şeyden önce bir okuyucu olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli buharlı hayran-kurgu hikayelerini kaleme alarak romantizm yazma dişlerini kesti. Yazarlık çizmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta çalıştı. Bu, kendisinden çok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyenin başına döndüğü için çok heyecanlı.

Aşk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viskinin tadını çıkarıyor ve yağmur çamur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.